

Suzan Nejpiger

SLUČAJNA LJUBAVNICA

Susan Napier: Accidental Mistress

Šta sve neće morati da uradi kako bi spasila porodični posao!

Emili Kvest se skockala i otišla na odvratnu zabavu, gdejuje spasao zgodni stranac. Uprkos privlačnosti koja je zaiskrila među njima, mislila je da ga nikada više neće videti. Ali on se ponovo pojavio u njenom životu, zgodniji nego ikad!

Itan Vest je mislio daje Emili devojka za provod, i sad hoće da joj predoči posledice takvog života - u svom krevetu!

W&N

1.

Kad je Emili Kvest shvatila kakva je to zabava, bilo je kasno da moralno zgađena besno izjuri napolje.

Na kraju, lagala je i varala da bi se ubacila u ovu ekskluzivnu jazbinu greha zarad ličnih, pomalo nečasnih ciljeva, pa bi bilo licemerno da osuđuje druge zvanice zbog njihovog nemoralnog ponašanja.

I teško bi, odevena po poslednjoj reči šljam-mode, mogla da krivi bilo koga, osim sebe samu, za neprijatnu pažnju koju je morala da trpi. Glumljenje praznoglave lutkice bio je suštinski deo njenog na brzinu skovanog plana, ali ju je on, na nesreću, naglavce bacio u situaciju kojoj nije bila dorasla.

Ako ništa drugo, ona je bar nosila donji veš, uteši sebe, što je bilo daleko više od onoga što su imale na sebi druge devojke pozvane da ožive zabavu za muško društvo! Jedan broj devojaka bio je iz čuvene ovdašnje agencije koja je pružala usluge pratnje, ali su druge bile samo „darovite amaterke“, kako ih je Emilina frizerka... od koje je izvukla pozivnicu... veselo nazvala. Ujurivanje trofejnih mužjaka na privatnim zabavama, očigledno, beše žestoko sportsko nadmetanje u određenim društvenim krugovima.

Emili uze sebi piće sa šanka, važilo je pravilo samoposluživanja, i pri tom skrenu oči na staklene činije pune tableta koje je bez uvijanja nutkao mlad čovek detinjeg lica s lažnim američkim naglaskom i ogromnom dijamantskom mindušom u uhu. Kad se uzme u obzir kako je došla do pozivnice, razume se da je bila pripravna na određeni stepen profinjene dekadentnosti, ali je bila preneražena gnusnošću nekih od zbijanja. Ako je ovo bio način na koji su se bogati i ne tako slavni zabavljali iza zatvorenih vrata, onda nije čudo što je društvo bilo u nevolji!

Sumnjala je da su odsutni vlasnici luksuzne vile na obali, usred oklandskog „milionerskog kvarta“, svom punoletnom sinu dali dozvolu za održavanje orgija s drogiranjem, dok oni krstare Sredozemljem, ali je, na osnovu onoga što je znala o njihovom snobizmu, imala mučan osećaj da bi pre bili zgađeni sumnjivim društvenim statusom mnogih gostiju nego otvorenim uživanjem droge i alkohola ili seksualnim promiskuitetom. Junior i njegovi prijatelji očigledno su voleli da začine svoj veoma privilegovani život hodom s one strane zakona, ako je suditi po većem broju prisutnih članova bandi koji su stajali u grupama, a bili prepoznatljiviji po farmerkama i kožnim delovima odeće. Još gora od toga bila je činjenica da su pojedini istetovirani snagatori očigledno bili angažovani kao zvanično obezbeđenje i izbacivači, a povremeno divljaštvo sprovedeno u ime dobre zabave davalo je Emili novo shvatanje o hitnosti njene misije. Trebalo je samo da sačuva prisebnost još malo...

Namestivši na lice blistavi osmeh, da maskira sve veću uznemirenost, Emili stade da traži put kroz dupke punu odaju koja je služila kao bar i pri tom je iznad glave držala dve pune čaše i četvrtastu bocu i pazila da ne zasmeta pripitim gostima koji su vrištali jedni na druge kako bi nadglasali muziku za igru, čiji je ritam pulsirao kroz zidove.

Nada da će se brzo izvući odatle odavno je izbledela i glava je počinjala da je boli od buke i napora da se pretvara kako u svemu tome uživa, a smeđe kovrdže, koje su joj inače činile živahan oreol oko srolkog lica, gubile su oblik u klaustrofobičnoj vrelini. Oblaci dima pekli su njene nebeskoplave oči i oduzimali im uobičajenu iskričavost. Jedino što beše voljna sada da uradi jeste da' se vrati do polusvesnog domaćina, uradi ono što mora i ode.

Na nesreću, opijeno stanje koje ga je činilo sklonim da prihvati predloge takođe mu je uskratilo mogućnost da se usredsredi. Pošto joj je ponudio obilazak raskošnog krila zdanja, koje je bilo nedostupno ostalim gostima, počeo je da podleže primitivnim nagonima. I baš kad je Emili konačno bila nadomak cilja, poslata je da posluži kao konobarica!

Monotono damaranje muzike stizalo je kroz zvučnike na tavanici i neumorno je pratilo dok se gurala kroz gomilu sveta stisnutu u hodniku obloženom mermerom. Činilo se čak da i uglačani pod ispod njenih krhkih visokih potpetica vibrira, a u napredovanju joj je odmagalo i to što je uglačani pod već bio opasno klizak od prosutog pića i srće razbijenih čaša.

Emili izbeže vrata koja su vodila u kupatilo u prizemlju gde je ranije bezglavo zalutala i zatekla dva glamurozna, kao manekenke mršava deteta, nagnuta nad tanke linije belog praha na crnoj površini od oniksa ispod ogledala. Njihovi pozivi da im se pridruži, začinjeni nesuvislim kikotom, bili su praćeni grlenim kricima nepoznatog muškarca i njegove isto tako glasne partnerke u seksu, koji su stizali iz jedne od kabina. Potiskujući to otužno sećanje iz svesti, Emili se usredsredi na provlačenje kroz masu razigranih tela stisnutu na ulazu u dvoranu u kojoj je didžej pojačavao ton ka nepodnošljivim visinama. Zalutali lakat udari je u bubrege, ona posrnu i zadrža se na znojavom, previše uzbuđenom muškarcu, koji slučajno nalet njenih grudi shvati kao otvoreni poziv da zavuče šapu u njen dekolte.

Ruku zauzetih onim što je nosila, Emili je bila bespomoćna da osujeti njegovo trapavo pipanje. Trznu glavu na stranu pa izbeže strančeve ubalavljene usne i besno vrisnu dok se izvijanjem tela izmicala bezobraznom pokušaju njegove ruke da se zavuču pod kratku crnu čipkanu haljinu. Niko, čini se, to nije primetio ili pokazao da mari za to što joj se dešavalo i u jednom strašnom trenutku pomisli da će biti silovana baš tu, usred ljudi koji su igrali.

Strah i ljutnja razbudiše njene samoodbrambene instinkte pa gnevno diže koleno i veliko joj je zadovoljstvo bilo kada je silovito udarila u ciljano mesto. Zbog tog munjevitog pokreta iskrenula je ruke, pa cika i psovke na tren čak i nadjačaše muziku kad se kocke leda i piće prosuše po glavama onih oko nje, uključujući i njenog napasnika.

– Izvinite! – neiskreno viknu i laknu joj kad je neka snažna ruka, uhvativši je za pojas haljine, povuče natrag iz opasne gužve i gurnu oko ugla u manju gungulu bočnog hodnika.

Ona spusti bolne ruke i zahvalno se osmehnu svom visokom spasiocu, stiskajući pri tom čaše s ono malo pića što je u njima ostalo i klizavu bocu na svoja previše izložena prsa, svesna savršenog kroja njegovog crnog odela i beline njegove košulje. Sa svojih metar i sedamdeset Emili nije smatrala da je niska, ali čak i na visokim štiklama morala je dobro da izvije vrat kako bi mogla da mu vidi nešto više od glatko obrijane brade iznad besprekornog okovratnika. Na nesreću, vlaga je učinila svoje njenoj debelo nanesejoj maškari tako da je s teškom mukom rastavljala trepavice, što joj je ometalo vid.

– Hvala... – bez daha reče, još potresena onim što joj se desilo i ubrzano zatrepta ne bi li oslobodila slepljene crne trepavice i bolje mu osmotrila lice.

Stiže da to uradi taman na vreme da vidi kako joj okreće leđa i udaljava se, ali je začudi hladni prezir koji mu u magnovenju spazi na licu. Osetila je to kao oštar šamar od koga joj se preseče nervozan smeh što joj je navreo na usne, pa je samo nepomična posramljeno gledala za njim.

Tako ukopana ostala je još neko vreme pošto se on sasvim izgubio u masi sveta i pokušavala da sebe ubedi kako je pogrešno protumačila taj izraz njegovog lica, ali joj

živo sećanje na par prodornih čeličnoplavih očiju, koje je gađenje činilo ledenim, osta živo u svesti.

Obrazi su joj se razgoreli kao da je stvarno dobila šamar. Nije se zadržao ni toliko da prihvati njenu zahvalnost. Možda je zažalio što joj je priskočio u pomoć... ili možda čak pomislio da joj pomoć i nije bila potrebna! A možda je zaključio da je svojom seksualnom izazovnošću dobila više no što joj je prijalo... da je od one vrste žena koje se nabacuju muškarcima sve dok ovi ne izgube kontrolu. Verovatno je pomislio da su treptanje i zadihani glas njen tupav način da mu uputi seksi poziv.

Ali ovo nisam prava ja, požele da jurne za njim i da mu objasni.

A onda prebaci sebi što joj to smeta. Kakve veze ima šta ko misli o njoj na ovoj odvratnoj zabavi? Bilo je malo verovatno da će bilo koga od njih ikad više sresti, a čak i kad bi se to desilo, teško da bi neko mogao da je prepozna kad opet bude bila ono što inače svakodnevno jeste.

Emili čvršće steže čaše i s novom odlučnošću krenu prema zadnjem delu kuće. U redu, možda je malo preterala s naglašenom seksualnom kombinacijom crnih čarapa, blistavih špicastih sandala i ultrakratkoj skini-je-sa-mene haljini, ali je znala da bi joj od slabe pomoći bilo njeno prilično obično lice i staromodno lepo vaspitanje da noćas stigne tamo kuda je htela. Već je probala damski pristup i bila je odbijena. Da čeka dalje, nije mogla.

Noćas je doslovno njena poslednja prilika da vrati dedin ogroman dug, da pokaže zahvalnost za sve ono što je on za nju učinio. Ako uspe, ovo privremeno poniženje postaće sasvim beznačajno, ako ne... znače, u najmanju ruku, da je dala sve od sebe da to ostvari...

S tom mišlju našla je hrabrost da se suoči s ogromnim, mišićima preopterećenim neandertalcem, koji je pokušao da je spreči da uđe u kratki hodnik što je vodio prema porodičnim odajama.

– Zabava je tamo pozadi – zareža on i stavi blatnjavu crnu čizmu na zid, preprečivši joj tako prolaz i pri tom joj bocom piva pokaza kuda treba da ode.

Ona mudro prećuta činjenicu da je pivom iz flaše posuo zid. – Ja sam s ove *privatne* zabave – podseti ga ona uz prekorno pućenje. – Izašla sam samo da donesem još pića. – Njena žalopojka mu pokrenu majušni mozak da poveže stvari.

– O, daa, to si bila ti – progundā pa spusti nogu i čizma teško tresnu o pod. – Pa, gde si se tako dugo zadržala?

Zamislila je kako mu bokstersku glavu poliva pićem iz flaše i blistavo mu se osmehnula. – Veliki je red bio ispred toaleta.

– A? – zinu i obrve mu se kao čupave gusenice skupiše na čelu. – O... kapiram – reče, a sitne oči su mu opako zasvetlucale. – Jesi li donela dovoljno i za mene?

O, bože, on misli na drogu, shvatila je i osmeh joj je izvetreo. – Žao mi je... možda sledećeg puta – izbrblja nemarno i stade da vrcka prema teškim, metalnim vratima obloženim drvetom na udaljenom kraju hodnika.

– Zabavi se! Znam da Miki obožava devojkū s devojkom kad je naduvan! – Dok je laktom otvarala vrata i ulazila, koža joj se naježila od njegovog kikota.

Zvučnici tu nisu bili postavljeni i zvuci zabave jedva su prodirali kroz debele zidove i teška vrata u bogato nameštenu, „bezbednu“ sobu.

Oči joj smesta odoše prema uglačanom stolu postavljenom uz udaljeni zid, preko puta belog kožnog kauča. Plava i bela porcelanska „hodočasnička“ čutura i dalje je bila tamo, sitna i neupadljiva, a njena prefinjena lepota bila je izvan svakog zanimanja četvorke koja se u svetlu stone lampe nalazila u odaji.

Hvala nebu što nije stavljena u jednu od vitrina postavljenih uz svaki od zidova prostorije, pomisli dok je prilazila čoveku koji je leškario na kauču.

Emili je znala da mu je trideset godina, ali je Majki Veber, Miki za njegove manje bogate prijatelje, izgledao najmanje deceniju mlađi i njegovo mršavo lice bilo je gotovo bezoblično zbog pomanjkanja karakternih crta. On nesigurnom rukom i uz glupavi osmeh prihvati piće koje mu je dodala.

– Izvini što si morao da čekaš, ali je ludnica tamo napolju – promrmlja ona.

– Nema veze, lutka... – oteže on pa joj uze i bocu i Emili uvide da, bar kad je on u pitanju, zaista nije važno šta se, gde i kako dešava; očni kapci bili su mu spuštene na pola i jedva su otkrivali ženice sužene kao glava čiode.

Kad je odlazila bio je dobro pijan, ali je sad bio u oblacima. Emili odmeri glavnog osumnjičenog, blajhanu plavušu koja mu je sedela u krilu i koja joj prvo prkosno uzvratila pogled pa joj onda prstom dade znak da joj doda čašu.

– Ta je za mene – reče, očigledno likujući što je Emili dobila ulogu konobarice.

Miki pomalo trapavo nazdravi devojci u svom krilu, baš kao i crvenokosoj i crnki koje su se smestile na kauču s obe njegove strane... maloj sviti koju beše pokupio ranije, a čije je članice cele večeri okrutno pujdao jednu na drugu. Tipično za njega, nijednoj nije pamtio ime, već ih je sve oslovljavao s „bejbi“ ili „lutko“. Emilino mišljenje o njemu postalo je još gore kad im svima napuni čaše i naredi: – Na iskap... i onda noge gore!

Sve se one ludo zakikotaše na te njegove reči, osim Emili, koja je shvatila da je drogiranje za vreme njenog odsustva učinilo da bude samo posmatrač. Sada su je ignorisale i time joj stavljale do znanja da je suvišna u njihovoj zabavi i igrama, ali nije znala koliko sme da se pouzda da će to da traje. Jedino je bila sigurna u to da nijedna od njih ne bi mogla da bude verodostojan svedok ako bilo šta krene po zlu.

Svesna da još mora da se pretvara, Emili se tobož naduri i otumara do ručne torbe koju je vešto sakrila iza jedne četvrtaste fotelje. Napravila je čitavu predstavu od svoje ozlojeđenosti dok je gundajući preturala po mračnim dubinama crne kožne torbe koja je imala čvrste stranice. Kad je odatle izvukla jeftini ruž za usne i malo ogledalo, Miki je započeo jednu od njegovih dugih, preopširnih, besmislenih priča, a tri žene su se uvijale oko njega kao zmije. Emili se primakla bliže stolu na kome je stajala čutura, naoko zato da bi iskoristila svetio lampe usmereno na modernističku sliku na platnu, okačenu na zidu iznad stola.

Zaklanjajući leđima pogled s kauča, ona otvorenu torbu spusti do nivoa uglačane površine stola i u nju prvo spusti ruž i ogledalo. Srce joj je je zastajkivalo dok je zatim dizala poklopac sa čvrste smeđe kutije smeštene u sredinu njene torbe, obložene debelim slojem materijala koji je imao da spreči lom. Živci su joj treperili, ali s ponosom primeti da joj je ruka čvrsta kao kamen. Svikli da rukuju veoma finim i krhkim predmetima, njeni dugi prsti vešto skidoše papirni omot i izvadiše malu plavo-belu čuturu odatle.

Brzim pokretima, koje je beskrajno dugo stalno iznova uvežbavala u svom studiju kod kuće, ona zatim s prefinjenom preciznošću smesti čuturu na površinu stola i gotovo istovremeno pokupi onu koja je dotle tu stajala. Bila je dovoljno mala da može da je sakrije u šaci, ali je, svesna znoja na rukama, držala samo vrhovima prstiju. Strese se kad joj oštro, profesionalno oko, otkri i isprati jedva приметnu liniju koja je ukazivala na nevešto slepljen lom. Linija je već počela da gubi boju i vremenom će postati vidljiva čak i neupućenima. Ljutnja joj na trenutak otupi osećanje za samoočuvanje dok je zurila dole u dokaz izdajstva.

Prizvana svesti naprasnim odsustvom zvuka iza svojih leđa, ona hitro spusti čuturu u tapeciranu unutrašnjost kutije u torbi i, pogledavši u stranu, naiđe na poznati par hladnih, prekornih plavih očiju koji je posmatrao s praga otvorenih vrata, pravo u nju.

Prestravljenost joj sledi lice iako su joj prsti nastavljali da posluju u torbi, umotavali zaštitni sloj papira preko porcelana i spuštali poklopac na kutiju. Videla je gde se mrki pogled elegantnog stranca premestio sa čuture na stolu na njenu ruku kad je izvuče iz torbe stežući u šaci bezazleni karmin i ogledalce u plastičnom ramu.

Koliko je dugo stajao tamo i koliko je od svega što je uradila stvarno video? Jesu li te arktičke oči pratile celu, potajnu zamenu, ili je tek stigao da uhvati njene poslednje, krišom izvedene pokrete?

Na nesreću, on je delovao trezan kao sudija i dva puta toliko strog, ali je izgled, Emili je to dobro znala, mogao da vara. Ocenila je da ima oko trideset godina, što ga je činilo skoro deset godina starijim od nje, ali su njegove blede, kao isklesane crte lica imale pečat nadmenosti, zbog čega je delovao bar još toliko stariji.

Je li zaista tako strog i uštogljen kao što su mu lice poput kremena i kruto držanje nagoveštavali? Ako je tako, šta je onda radio na zabavi kao što je ova?

Uspaničena pitanja vrzmala su joj se po glavi dok se prisiljavala da nehajnim pokretom zatvori torbu, spusti je na pod i onda počne da na usta nanosi krvavocrveni ruž zagledana u ogledalce, naizgled samo tome posvećena.

Zaustavi dah kad on zakorači u odaju i pripremi se za njegovo potkazivanje, a kad pogleda preko ramena vide tamo iza njega, u hodniku, iscereno lice neandertalca koji je u džep farmerki zavlačio crvenu novčanicu.

Mito od sto dolara.¹

O bože, pomisli Emili, ovo ne može da bude dobro.

Ona brzo okonča karminisanje usana pa prevuče usnu preko usne da prikrije pomalo krivudavu spoljnu ivicu nastalu kad joj je ruka zadrhtala.

Napetih nerava odmeri dođoša pogledom ispod teških trepavica dok je istovremeno ogledalo i ruž stavljala u spoljni džep torbe i njen kaiš zabacivala na rame. I, sumnje sad nije bilo, njeni nakostrešeni instinkti nisu je varali... on ju je i dalje podozrivo i namršteno posmatrao, a sumnja i neodobravanje kao da su mu se cedili iz svake nadmene pore na licu.

Možda uopšte ništa *nije* video. Možda nije shvatio da je kriva, kao što čovek samo može da bude, i reakcija mu je samo odraz onog njihovog prethodnog viđenja. Tom prilikom ju je ostavio kao osobu nedostojnu njegove pažnje... pa, možda može biti naveden da to učini i sad.

Nemarno zabaci glavu, pređe u ofanzivu i stade da zuri pravo u njega, a sjajnocrvena usta uobličiti u lak, podrugljiv i izazivački poljubac.

I onda mu, njišući kukovima, zavodnički priđe i podsmešljivo prstom dodirnu njegovu crnu kravatu, pedantno uvezanu.

– Nismo li malo previše obučeni za našu privatnu orgiju? – podrugnu mu se grlenim glasom.

On je uhvati za prst kontrolisanim stiskom i lagano joj ruku prisili dole uz telo. Opaki žmarci prožeše joj celo telo na njegov zapovednički dodir i ona oseti kako se ukočio i vide kako mu majušni plavi plamen zaiskri u ledenim očima.

Onda se malo nagla napred, tako da joj vrhovi grudi samo ovlaš očešase tkaninu njegovog sakoa, pa dodade konačnu uvredu: – Ili ste možda samo platili da gledate?

Kasnije će se počesto stresati zbog budalastog rizika u koji se upustila, ali njena smela taktika urodila je plodom. Ledeni sjaj u njegovim očima vratio se gde mu je bilo mesto i topli plamičci nestaše.

– Seks ne smatram sportom za posmatrača – osorno reče glasom tvrđim kao kremen. – Niti je to nešto što sam spreman da platim. I zato, ako biste me izvinili,

¹ Novozelandskih (Prim. prev.)

imam nekoliko pitanja za našeg uvaženog domaćina, a onda ću vam ga opet prepustiti.

I s tim sarkastičnim malim ujedom on je obiđe i povede tihi razgovor sa zbunjanim Mikijem, čiji je odbrambeni stav iz trena u tren postajao sve upadljiviji.

Emili beše slobodna!

Slobodna da izađe iz sobe, da izađe iz kuće, i da izađe iz sveta nevolje.

2.

Emili potera automobil iz krivine na usponu i dodade gas naginjući se unapred, kao da telom može da pomogne dotrajaloj mašini da savlada poslednje brdo. Možda je ovo jedan od trenutaka kad koji kilogram viška može da se pokaže kao prednost!

Piskavi zvuk motora pretvorio se u zagrcnuti vrisak dok se automobil s mukom primicao vrhu. Ona steže volan i stade da se moli da nešto od vitalnog značaja ne pukne i da automobil ne krene da klizi natrag niz uzan vijugav put. Pored činjenice da je automobil bio pozajmljen, njen kredit kod osiguravajuće kompanije u ovom času bio je na nuli. Nije joj bila potrebna još jedna nezgoda, već je imala dovoljno briga.

Odahnu s olakšanjem kad je ugledala prepoznatljive kamene stubove na čijim su vrhovima bile jedinstvene staklene kugle, rukom oblikovane, pa puna zahvalnosti skrenu na pošljunčani prilaz kući, oivičen cvetnim drvećem i grmljem, i pusti da se automobil sam spusti niz padinu prema velikoj kružnoj okretnici pred glavnim ulazom.

Sagrađena od belog kamena, duga i niska Nešova kuća bila je postavljena na sam vrh grebena oko koga je nekad bilo poljoprivredno zemljište. U poslednjih pola veka, kako se širila gradska sredina novozelandskog najvećeg grada, na njegovoj severnoj strani postepeno su nestajali bujni pašnjaci i gustiši. Duž grebena i njegovog brdovitog okruženja gradski oci ograničili su podelu zemljišta na životni stil od „pet jutara blok“, da bi se ublažio prelazak od grada na selo.

Sama kuća bila je sagrađena na temeljima nekadašnje glavne zgrade na farmi i iz nje je pucao pogled na tridesetak kilometara bujnog seoskog zelenila i bašti, sve tamo do dalekih nejasnih obrisa Bombaj bregova i, na suprotnu stranu, prema severu, preko jezičaka predgrađa prema oklandskom trgovačkom centru, gde su oblakoderi bili poredani kao dečje kocke za igru, sve do ivice plavozelenih voda luke Vajtemata.

Piter Neš je kuću sagrađio kao dom a ne kao ogledalo svog bogatstva, mnogo pre nego što je čitava oblast ušla u modu. Duž Ridž rouda je bilo mnogo lepih rezidencija koje su ličile na palate i u kojima su bogati vlasnici „pet jutara bloka“ mogli da se igraju seljaka posle samo tridesetak minuta vožnje od centra, ali nijedna, pomisli Emili dok je oko kuće vozila prema njenom zadnjem delu, nije bila na tako lepom mestu niti imala tako nenametljiv šarm.

Veliki deo tog šarma bila je zasluga Piterove pokojne žene Rouz, koja je bila strasna baštovanka i domaćica. Ona je takođe bila i predani kolekcionar starog procelana i redovno je slala svoje komade firmi *Kvest restorejsns* na čišćenje i opravku.

Emili se parkira pored garaže u stilu holandskog ambara i dozvoli automobilu da kašljucne i strese se pre no što dostojanstveno učuta i tek tada izađe i izvadi zamašnu kartonsku kutiju s pretrpanog zadnjeg sedišta.

Vazduh je bio topao i nepomičan, natopljen slatkastim mirisima ranog leta i ona duboko i zahvalno udahnu. Bio je to blagoslov za njena pluća posle sveg tog dima i

vazduha zasićenog hemikalijama, koji je udisala celo prepodne. Zasta da uživa u isečku panorame oivičenom krajevima garaže i kuće. Pogled joj tako bi usmeren naniže prema plažama predgrađa i nije mogla da se obuzda da očima ne premeri rastojanje između grupica ukotvljenih jahti i komada zemlje sličnog zgrčenom prstu.

Razume se, s ove daljine nije bila u stanju da razazna kuću, ali je negde u tom šarenilu stajao kosi krov rezidencije Veberovih. Prošle su dve godine od tog jezivog debakla s kineskom čuturicom, ali je i dalje pamtila svaku pojedinost te zloglasne zabave kao da je juče bila. Imala je košmare nedeljama pre i posle tog očajničkog poduhvata i čak i sad se s vremena na vreme budi u hladnom znoju od straha i srce joj brza dok beži od neke bezimene napasti. Strah da će biti otkrivena vremenom je izbledeo, ali sebe nikad nije uspela da oslobodi osećanja krivice što je izigrala sudbinu, pa je i dalje imala čudan osećaj u stomaku kad god bi se vozila tim krajem. Ako je te noći naučila nešto dobro o sebi, onda je to bilo da nije rođena za kriminalca!

Gurnu vrata automobila kukom i zatvori ih, pa onda ponese paket, opet oko kuće, prema pročelju i ulaznim vratima. Tamo laktom nekako pritisnu zvono i malo se trže kad oseti bol... bila je tu, znači, još jedna neotkrivena modrica. Dok je čekala, izu prljave cipele i osmotri tabane svojih belih pamučnih čarapa.

– Dobar dan, gospođo Kuper – reče ženi kiselog lica koja joj otvori vrata. – Nadam se da ne mislite da je s paketom trebalo da pozvonim pozadi, na vratima za isporuku namirnica!

Bila je malo iznenađena uzdržanošću Kej Kuper, koja ju je pustila da uđe.

– Čekao vas je celo prepodne, gospođice Kvest – reče ona napućivši tanke usne, glasom koji je jedva prikrivao prekor.

S obzirom na to da je znala koliko se kućna pomoćnica zaštitnički odnosi prema svom dugogodišnjem poslodavcu, Emili prihvati prekor. Gospođa Kuper je za Nešove radila kao njihova „dnevna“ više od trideset godina, tačno polovinu života, pa je stekla pravo da se zaštitnički ponaša.

– Zao mi je, znam da malo kasnim, ali sam konačno dobila dozvolu da odem u svoj studio i vidim mogu li nešto da spasem – objasni ona i spusti paket odmah pored vrata, na besprekorno čiste pločice na podu, pa onda, uz žalosno sleganje ramenima, dodade: – Bojim se da je to potrajalo duže no što sam mislila. Pomislila sam da pozovem gospodina Neša iz automobila i kažem mu da sam na putu ovamo, ali sam se onda setila da mi je mobilni izgoreo u požaru.

Besramna igra na sentimentalnost urodila je plodom. Tanke usne gospođe Kuper opustiše se malčice pri podsećanju na Emilin katastrofalni gubitak. Njen šlem neprozirno crne kose jedva se pomeri kad glavom malo mrdnu prema zadnjem delu kuće.

– On je u svojoj kancelariji.

To se i dalje nazivalo kancelarijom, iako je sad veoma malo posla obavljano između njenih zidova. Pre deset godina, tokom prve, uspešne bitke njegove žene protiv raka, Piter Neš je prodao svoj veoma unosan lanac prodavnica gvoždarskom robom. To što je dobio još osam godina života s njegovom voljenom Rouz pre no što se kancer vratio u još zloćudnijem obliku, više je no opravdalo njegovu odluku da se povuče iz posla. Ipak, sve od njene smrti mučio se da nađe svrhu u životu i popuni prazninu koja je u njemu nastala.

– Hvala. Je li u redu da ove stvari zasad ostavim ovde? – reče Emili krotko i rukom pokaza kartonsku kutiju. Ako ovde treba da radi sledećih nekoliko nedelja, onda nikako ne treba da ljuti gospođu Kuper. Emili se s njom ranije uvek dobro slagala, tako da ju je iznenadio njen današnji ukočeni prijem.

Gospođa Kuper pogleda niz svoj nešto kljunasti nos dole u kutiju. – Pretpostavljam da vam je ostatak stvari napolju u automobilu, je li tako?

Je li u ovom pitanju bilo nešto malčice optužujuće ili joj se samo učinilo? Emilina zbunjenost se pojača.

– Pa nešto od stvari jeste, da... ali ću ih ostaviti tamo sve dok ne budem čula gde ću ih smestiti. Kad mi je gospodin Neš dao ponudu, bio je prilično neodređen oko pojednosti...

Što, kad se o tome zrelije razmisli, uopšte nije ličilo na njega. Sa sedamdeset pet godina on možda više nije imao fizička svojstva s kojima je podigao svoju poslovnu imperiju, ali nije izgubio ništa od svojih mentalnih sposobnosti. Gospođa Kuper šmrču. – Pa, onda je bolje da odete da to saznate. Šetka se gore-dole nemiran kao da ga obadi gone, sve iščekujući da se pojavite. Takvo stanje njegovom srcu ne može da donese ništa dobro...

I s tom primedbom, namernom da izazove osećaj krivice, ona se okrenu prema kuhinji odakle je došla, ali su se stečene radne navike pokazale prejake da ih zanemari, jer zasta da doda: – Pretpostavljam da bi vam prijala šolja čaja?

Lepo vaspitanje nalagalo je Emili da joj učtivo kaže da se ne zamara time, ali je imala osećaj kako bi, u sadašnjem raspoloženju, kočoperna stara kućna pomoćnica odbijanje mogla shvatiti kao ličnu uvredu iako je ponudu učinila s malo dobre volje.

– Hvala vam, to bi bilo divno – reče joj i vedro se osmehnu od čega joj sinuše oči lako iskošene naviše i koža boje meda dobi finu toplinu. – Jutros sam doručkovala s nogu i nisam imala vremena da popijem nešto. Usta su mi suva kao barut... Mislim da sam progutala tonu pepela dok sam preturala po stvarima u kući.

– I izgledate pomalo kao da su vas provlačili kroz živicu tamo pozadi – uredno je obavesti ova.

Ah, da li je to bio razlog pomalo mrgodnog dočeka? Emili se malo zamisli svesna da u tim tesnim farmerkama i širokoj majici verovatno izgleda pre kao tinejdžerka no kao zrela dvadesetšestogodišnjakinja, što jeste bila. Obično se veoma pažljivo odevala kad god je dolazila u posetu i opredeljivala se za bluze i suknje, iz poštovanja prema Piterovim godinama i svom ličnom osećaju za meru, ali i u pokušaju da ostavi utisak profesionalca. Međutim, budući da je ovde bila zbog posla, a ne zbog druženja, bilo joj je potrebno nešto praktično i otporno na zloupotrebu. Uz to, sve što je imala doslovno je otišlo u dim, pa joj je izbor odeće bio bolno ograničen. Njene farmerke su, na primer, bile kupljene u vreme kad su joj kukovi bili malo manje bujni.

– Emili... Stigli ste!

Piter Neš je žurio prema njima niz hodnik i u žustrom koraku jedva se primećivalo da lako hramlje, a prodorne smeđe oči i gusta griva sede kose činili su živu suprotnost njegovom izuzetno mršavom telu. – Jeste li to vi sad stigli u toj užasnoj staroj krtiji?

Pogledom je ovlaš odmeri od glave do pete, ali ono što je video više ga je zabavilo nego uvredilo. Za razliku od gospođe Kuper, on je Emili posećivao i u njenom studiju, pa je znao kako rad na obnavljanju lepote može da bude prljav. Mogao je da očekuje da će se odenuti razumno za radni dan. Za razliku od nje, njegove svetle pantalone bile su besprekorno ispeglane, a diskretna boja njegove kravate fino se slagala s košuljom i tamnoplavim blejzerom.

– Da, jesam – priznade ona uz osmeh pun izvinjavanja. – Pripada prijateljici koja mi pomaže. Islednik koji sprovodi istragu o požaru telefonirao mi je i rekao da će jutros da me pusti da uzmem neke stvari iz kuće i Džuli mi je pozajmila automobil da

imam čime da ih prevezem. Automobil joj je potreban odmah danas posle podne tako da vam neće dugo kvariti izgled krajolika!

Piter se zakikota. Tvrdio je kako je tvrdi od stare čizme, ali je imao dobro srce, kao što je Emili otkrila posle smrti njenog dede početkom godine i njene očajničke borbe da od onoga što je nasledila načini nekakav uspeh.

Džejms Kvest je uživao neizmeran ugled kao vešt restaurator keramike muzejskog kvaliteta, ali to što se Emili obučavala i radila rame uz rame s njim otkako je bila dete, i stvorila i lični zadivljujući broj uspešnih ostvarenja, nije bilo dovoljno da ubedi neke od njihovih značajnih klijenata da je i sama talentovana umetnica, savršeno sposobna da obavlja buduće zadatke.

– Ja sam vam već ponudio da vas Džek vozi gde god bude potrebno – podseti je on.

– Znam, ali sam smatrala da može ostaviti loš utisak na procenitelja štete iz osiguravajuće kompanije ako se pojavim pred njim u rols-rojsu sa šoferom – reče ona suvo. – Postavila sam visok zahtev za odštetu kao osoba koja je ostala bez ičega i vožnja u skupocenom automobilu mogla bi direktno poništiti moju izjavu.

– Procenitelju ne bi smetalo da zna da imate neke uticajne prijatelje – reče Piter i oči mu ratoborno zasvetlucaše.

– Sigurna sam da intervencije neće biti potrebne – požuri Emili da kaže, svesna jetkog pogleda gospođe Kuper i odlučna da joj ne bude prebačeno kako je Pitera podstakla na neki novi krstaški pohod. – Još je prilično rano...

Ali ne i prerano da se u sebi brine kako će se snaći ako osiguravajuća kompanija konačno odbije zahtev za punu isplatu štete. Pripala joj je muka jutros kad joj je procenitelj rekao da postupak rešavanja njenog zahteva može da potraje nedeljama usled komplikacija nastalih zbog načina na koji je sproveden postupak obnavljanja polise.

Još joj je bilo teško da poveruje da ju je pre samo četiri noći probudilo uporno pištanje protivpožarnog alarma iz studija u prizemlju i da je, kad se iskobeljala iz kreveta, ugledala gusti dim koji je odozdo kuljao već na vrhu stepeništa. Grudi joj se stegoše od tog sećanja. Kuća u kojoj su joj deda i baba živeli celog života, i jedini pravi dom za koji je Emili znala, bilo je prostrano staro zdanje sagrađeno od oblica domaćeg tvrdog drveta. Prizemlje i garaža bili su u strahovitom plamenu kad su stigle vatrogasne ekipe. Brzo su ugasili požar, ali uspeli su da spasu jedino nagoreli sprat, i to po cenu velike štete od vatre i vode. Preostajalo je da se vidi da li kuća uopšte može da bude popravljena ili je šteta tako velika da je rušenje jedini izlaz.

– Šta je imao da izvesti o tome šta je uzrok požara?

Emili uzdahnu i svoje duge prste provuče kroz smeđe kovrdže posuvši tako malo finog pepela na ramena pokrivena plavom majicom. – Samo to da je vatra počela u studiju, ali čekaju na testove ne bi li utvrdili jesu li u pitanju hemikalije ili je nešto drugo izazvalo požar. Deo problema je i to što je vatrogasna služba još pod pritiskom posle Noći vatrometa²... Očigledno je da je novembar postao mesec neobjašnjivih paljevina.

– Oni, znači, misle da bi požar mogao da bude namerno podmetnut? – upita Piter i čupave obrve mu se skupiše kad mu se na starom licu ukaza briga.

– Ne znam... procenitelj mi je postavljao svakakva pitanja o načinu na koji sam skladištila lepak i rastvarače kao i kako sam se oslobađala potrošenog materijala... jesam li uredno čuvala stvari. Deda Džejms je uvek bio veoma pažljiv s tim stvarima. Naučio me je da materijal odlažem po propisu i čistim studio svake večeri. Nikad ne

² Slavi se 5. Novembra u sećanje na zaveru Gaja Foksa protiv Džejmsa VI.

bih bila tako nemarna da ostavim nezbrinutu potencijalno opasnu kombinaciju hemikalija i zapaljivog materijala! – reče Emili i ovo poslednje žestoko naglasi.

– Razume se da vi to ne biste učinili. Zato ne treba da se brinete da će naći bilo šta zbog čega bi vas mogli da okrive – reče Piter umirujući je.

– Samo da ne navedu moje mušterije na pomisao kako na njihovim dragocenostima radim u neisgurnom okruženju – uzdahnu Emili. – Ne smem dozvoliti da firma opet počne da gubi klijente. Samo što sam stala na noge posle dedine smrti...

– To je samo razlog više da svima pokažete da ste u stanju da nastavite s poslom. Dođite da vidite da li odobravate ono što sam ja uradio!

I on jednom šakom pokrivenom staračkim pegama uze Emili pod ruku i, dobacivši usput svojoj kućnoj pomoćnici zaverenički pogled, povede je hodnikom kojim je prethodno došao. – Nije li vreme za šolju čaja, Kup? I kako bi bilo da dobijemo i malo onih tvojih čuvenih kolača...

Njeno naduveno lice malo se opusti na to otvoreno laskanje. – Upravo sam se spremala da pristavim čajnik za gospođicu Kvest. A što se kolača tiče, to će morati da budu mafini bez masti. Znae šta je doktor rekao.

– S borovnicama? – upita on pun nade.

Ona odmahnu glavom. – S mekinjama.

Lice mu se izduži. – Gadno je vreme došlo kad čovek mora da jede travu kao hranu.

– Bolje je da on jede nju no da njoj služi kao hrana! – odbrusi mu kućna pomoćnica dok je išla prema kuhinji.

Deset minuta kasnije Emili se i dalje oporavljala od šoka, tumarala je po odaji u zadnjem delu holandskog ambara i rukom milovala nove novcate radne stolove i police na zidovima iznad njih. Savršeno svetio stizalo je kroz veliki prozor okrenut severu i padalo joj na zapanjeno lice dok je proučavala radni prostor opremljen kao po udžbeniku. Dupla sudopera bila je montirana ispod niza visećih ormana, a neophodni usisivač vazduha bio je postavljen iznad malog, četvrtastog perspeks sprej aparata učvršćenog na jednom od radnih stolova. Odmah do dugog stola tapeciranog morskom penom stajala su radna kolica na kojima su bili razni alati i materijali izloženi na drvenim površinama: noževi za rezbarenje i skalpeli raznih veličina, turpije i igle, slikarske četke, špahtle, pincete i kutije s trakama, vatom, belim keramičkim pločicama, šmirgl papirom, papirnim maramicama, fiksativima, prahom i gipsom.

Tu nije bilo baš sve što bi restaurator mogao da upotrebi, ali je sigurno bilo više od samo osnovnih potreba. Bio je tu čak i paket s rukavicama za jednokratnu upotrebu i dva para zaštitnih naočara.

– K-kad ste mi rekli da ćete mi dati mesto za rad dok mi osiguranje ne isplati štetu, ja sam mislila da će to biti samo neka prazna prostorija i uopšte nisam očekivala potpuno opremljen studio – promuca slabašnim glasom, onda otvori jedan od velikih metalnih ormana i u njemu nađe neotvorene kante s deterdžentima, rastvorom alkohola i fiksativima.

– Do sada je već trebalo da znate da stvari nikad ne radim polovično – reče Piter, silno zadovoljan njenom reakcijom. – Uzgred, to je sve otporno na vatru. I imam i senzore dima i vreline. – I on pokaza na tavanicu. – Imam i uređaj za klimatizaciju, pa nećete morati da otvarate prozore i rizikujete da nešto uleti.

Sve je izgledalo i mirisalo kao novo ispod čekića.

– Tamo je bio samo jedan majušni prozor! – zaprepašćeno uzviknu. – Kako ste, za ime sveta, sve ovo uspjeli da uradite za samo nedelju dana? – I odmah pomisli kako osiguravajuće društvo radi kao puž.

– Preko trideset godina bio sam u poslu s gvožđurijom – reče joj on ne bez ponosa. – Uz malo volje i pravih kontakata sve je moguće. A ima i mnogo trgovaca koji će radije uzeti malo gotovine nego da čekaju da im novac stigne na račun. – Piter je bio samouk čovek bez mnogo zvaničnog obrazovanja i samo je takvim stavom da se sve može uspeo da od posla za jednog čoveka napravi međunarodni trgovinski lanac.

Dirnuta njegovom velikodušnošću, Emili zavrte glavom i kovrdže joj se razleteše, ipak strahovala je da je sve samo ekstravagantni ćef. – Prosto ne mogu da verujem da ste sve ovo sagradili samo za mene. Ovo je malo previše, Pitere. Nikad neću moći da vam se odužim...

– Ko vam traži da se odužujete? – podrugnu se on. – Ovo nije samo za vaše dobro. Zapamtite da moram i ja da se ovajdim takođe. Vi ćete očistiti sve one komade koje Rouz za života nije stigla da odnese na obradu. A taj kineski ćup... rekoste da će vam za njega biti potrebno najmanje mesec dana. Nisam mogao da vam dozvolim da sav taj posao obavljate u nekom trošnom budžaku bez pravog alata. Sručili bi mi se za vrat kao tona cigala svi ti ljudi iz zdravstva i bezbednosti na radu! A i Rouz bi se u grobu prevrnula. Ona vas je uvek volela, znate... Mislila je da ćete biti još bolji majstor no deda što vam je bio. Govorila je da imate pravi osećaj za posao i pravi prefinjeni „dodir“.

Emili s mukom proguta knedlu koja joj se stvorila u grlu. Kao što mu se često dešavalo kad bi pominjao ženu, Piterovo lice se izduži i posta čežnjivo, a ona oseti jak nalet samilosti, one iste koja je i bila uzrok čvrstog prijateljstva koje se između nje i Pitera razvilo tokom poslednjih godina.

Posle Rouzine smrti, Emilin deda je sumorno prorekao da će Piter prodati njenu vrednu kolekciju evropskog i kineskog porcelana ili da će je pokloniti nekom muzeju, jer se lično uopšte nije zanimao za keramiku. Ali je Emili verovala da on nije finansirao ženin skupoceni hobi iz interesa već iz ljubavi, te da ne bi želeo da to što je njoj tako mnogo značilo skloni iz svog života. To se i potvrdilo i, posle oporavka od duboke ' ožalošćenosti, Piter je nastavio da daje poslove *Kvest restorejšnsu* u skladu s planom održavanja koji je iza Rouz ostao u njenom dnevniku.

– Ja i dalje mislim da ste mnogo potrošili – reče ona jer nije mogla da se oslobodi nelagodnosti.

– Ja imam novac, zar ne? Što ga ne bih trošio na ono što želim? Sa sobom ne mogu da ga ponesem. A zaista nema nikog drugog na koga bih mogao da ga trošim...

Emili je znala da je stalni izvor bola i razočaranja bračnom paru bilo to što Rouz nije mogla da ima decu.

– Imate nećake i... – počeo ona.

– Uh! Starijem novac ne treba, a mlađi bi ga samo straćio na život na visokoj nozi i nekakve divlje šeme! Dobiće oni dosta mog novca kad umrem... a slabo mare šta ja radim u međuvremenu.

Emili nikad nije sreća braću Vest, sinove Rouzinog mlađeg brata i neustrašivog avanturiste. Ali je Pitera često čula gde s ponosom ili sa zebnjom govori o brzom načinu njihovog života, a od gospođe Kuper je slušala da jedan ili drugi redovno zovu telefonom ili dolaze u posetu, češće tridesetdvogodišnji Itan, uspešni preduzimač, čija je spavaća soba ovde uvek bila provetrena jer je neočekivano dolazio i odlazio. Njegov mlađi brat, Dilan, obično se pojavljivao kad nečim drugim nije bio zauzet ili da pokaže neku sjajnu novotariju do koje je došao. On je očigledno

imao velike snove, ali nije gajio dugotrajno interesovanje ni za šta... „ambiciozan u naletima“ govorio je Piter za njega.

– Nemojte tako. Brinu oni i stalo im je do vas – pobuni se ona. – Vi ste im, na kraju, jedini živi rođak.

On je odmeri čudno prodornim pogledom. – Samo po bračnoj, a ne po krvnoj liniji – promrmlja on i sasvim je iznenadi tim upozorenjem. Nikad ranije nije dao čak ni nagoveštaj da to možda nije tako čvrsta veza. Da li se možda sporečkao s jednim od rođaka? Oseti nalet brige i priseti se bolnih iskustava zbog načina na koji se njen deda ponekad izdirao na nju poslednjih godina života. Na kraju je i dedi i sebi učinila medvedu uslugu pokušavši da ga zaštiti od stvarnosti.

– To je Rouzina krv – podseti ga ona. – Oni su porodica, a porodica, naravno, želi da zna šta se njenim članovima dešava i kako im je u životu...

– To je istina. Pa jeste li vi rekli svojim roditeljima o šteti koju je pričinio požar? – upita je Piter promeniivši time njihove uloge. – Rekli ste mi da ćete pokušati da ih zovete?

– Oh, da...ovaj... – zbuni se Emili i nevoljno sleže ramenima. – Pozvala sam sedište Agencije za pružanje pomoći u Švajcarskoj, ali su oni samo mogli da mi obećaju da će preneti poruku koja nije hitna. U tom delu Afrike komunikacija je prilično teška i pod najboljim okolnostima, a kako su ekipe za pružanje pomoći stalno u pokretu, sumnjam da ću bilo šta od njih skoro čuti. Samo sam rekla da je došlo do požara i da ja nisam povređena. Mislila sam da nema svrhe da ih opterećujem time da je studio izgubljen. To je sitnica u poređenju s pitanjima života i smrti s kojima se oni svakodnevno nose.

Piter otvori usta da nešto kaže, ali se onda predomisli. Njene roditelje je sreo samo jednom, kad su nakratko doleteli kući zbog Džejmsove sahrane, i zapanjio se kad su otišli skoro odmah posle toga da nastave svoj posao među izbeglicama u Kašmiru, jedva odvojivši malo vremena da žalost podele s ćerkom.

Ona je znala da Piter nema visoko mišljenje o Triši i Alenu zbog toga što su sedmogodišnje dete ostavili s Alenovim roditeljima kako bi mogli da lutaju svetom kao humanitarni radnici. Ali je Emili više volela smireni život pored dede i babe nego stalna putovanja, teškoće i odricanja koje su njeni roditelji samopožrtvovano prigrlili.

– U svakom slučaju, oni ne mogu da mi pomognu s mesta na kome su – razložno reče. – Ja sam osoba koja je nasledila i kuću i posao tako da u pravnom smislu oni nemaju nikakvu odgovornost...

Samo emotivnu... prema kćerki, mogao bi Piter da doda, ali ljubazno nije, i srećno se zadovoljio preuzimanjem uloge da je podržava, uloge koju je sebi dodelio posle smrti njenog dede. – Hajde da odemo i popijemo po solju čaja.

Mafini su bili božanstveni, kao i sve što je stizalo iz pećnice gospođe Kuper, i, posle čaja u dnevnoj sobi, Emili opet pokuša da izrazi svoju zahvalnost i neugodnost zbog njegove širokogrudosti.

– Kao što ste rekli, vaši roditelji nisu u prilici da vam pomognu, ali ja mogu – reče Piter i odbi svaki razgovor o tome da mu ona plati za materijal koji je kupio.

Na nesreću, uz ono malo ušteđevine u banci i planova, a svi su zavisili od isplate osiguranja, ona je jedino mogla da ponudi nekakvu zamenu za gotovinu.

– Da sam ja u nevolji znam da biste vi pohitali da mi pomognete kako god znate i umete. U stvari, vi to i jeste učinili... Mesecima posle Rouzine smrti, kad su svi ostali to prestali da čine, stalno ste dolazili da me osokolite i podsticali me da počnem da se zanimam i drugim stvarima osim svojim jadom. Bio bih loš prijatelj ako bih propustio da vratim uslugu, zar ne?

– Reci joj da ne bude tvrdoglava, Kup – obrati se on kućnoj pomoćnici, koja je došla da odnese šolje i pokupi mrvice. – Emili se nervira zbog toga koliko je moje iznenađenje moglo da košta i pokušava da me ubedi kako na Rouzinom spisku želja treba da radi za džabe i tako mi nadoknadi troškove koje sam imao za studio u kome ona to treba da obavi. Izgleda da misli da sam budalasti starkelja. Ja bih rekao da se poklonjenom konju ne gleda u zube.

Emili pocrvene od neugodnosti dok se zahvaljivala gospođi Kuper na izvrsnim pogačicama i pomagala joj da na poslužavnik stavi krhki porcelán iz koga su pili čaj.

– Ne mislim da je to budalasto. I beskrajno sam zahvalna... ali mi sve to izgleda kao da sam dva puta plaćena za isti posao – pokuša nevešto da se odbrani i uhvati blesak iznenađenja i opreznog odobravanja u sitnim crnim očima dok se starija žena uspravljala.

– Mislim da ćete otkriti da i od vas ima neko tvrdoglaviji – reče gospođa Kuper i glavom pokaza svog poslodavca. – Ovog ovde budalastog starkelju nemoguće je ubediti u suprotno kad nešto sebi uvrti u glavu. Bio je pravi diktator kad je taj studio u pitanju i beskrajno me je gnjavio da spremim sobe za vas, kao da ja i inače sve sobe u ovoj kući ne održavam u besprekornom stanju...

– Moje sobe? – izlete zabezeknutoj Emili i zapanjeno stade da gleda čas u jedno čas u drugo. – Kakve sobe?

Piter se naže napred iz fotelje u kojoj je sedeo mršteći se na domaćicu koja je opet izgledala mrgodno zadovoljna rezultatom svoje primedbe. – E, sad si požurila i pokvarila mi drugo iznenađenje. Znam da vi nikad ne biste pristali na otvorenu finansijsku pomoć od mene, ali sam mislio kako biste voleli da ostanete ovde dok vam se poslovi ne srede i dok ne budete u stanju ili da iznajmite neki stan ili da se vratite u svoju kuću.

– Ali ja već imam gde da stanujem... kod moje prijateljice Džuli – podseti ga ona.

– Da, ali ste mi rekli da ona i njena cimerka imaju samo jednu majušnu spavaću sobu i da vi spavate na kauču u dnevnoj sobi. I rekli ste mi da i njihovi momci često ostaju preko noći zbog čega je stan još pretrpaniji...

– Ne smeta mi, zaista – požuri da kaže Emili. – To je samo privremeno...

– Vi ne znate koliko dugo to može da potraje. Sem toga, to je na suprotnoj strani Oklanda... što je veoma dalek put koji svakog dana treba prevaliti da biste stigli na posao ovamo. Bez kola moraćete da idete vozom ili autobusom do centralne stanice, pa odatle drugim prevozom ovamo, a autobusi u ovom pravcu ne idu baš često...

A ona je odbila šofera i rols! – Navići ću se već nekako – neubedljivo reče.

– Vi ste navikli da radite kod kuće s punom slobodom da dolazite i odlazite iz svog studija kad vam se sviđa – reče joj on s neoborivom logikom. – To možete da radite ovde; imam toliko slobodnog prostora da uopšte ne moramo da se srećemo i smetamo jedno drugom.

Ona zausti da nešto kaže, ali on diže ruku da je u tome spreči. – Pre no što kažete ne, zašto ne dozvolite Kup da vam pokaže vašu spavaću sobu? Ona je u istočnom krilu, tačno preko puta garaže, i ima odvojen ulaz, pa prečicom možete na posao!

Gospođa Kuper se malo raskrivila dok je neodlučnoj Emili pokazivala raskošnu spavaću sobu i uz nju malu dnevnu sobu odmah do poznate odaje u kojoj su u starim staklenim vitrinama i na lakiranim orijentalnim stolovima bile izložene Rouzine majsenske figurine, svaka propisno označena, kao i pribori za jelo i njena poslednja zbirka kineskog plavo-belog porcelana.

– Divno je i ne želim da uvredim gospodina Neša, ali mislim da je bolje da

ostanem kod prijateljice – promrmlja Emili, zadivljeno opipavajući sjajni krevetski prekrivač izvezen svilom. Široki krevet za jednu osobu delovao je meko i primamljivo u poređenju s tvrdim jastucima Džulinog kauča i bila je u iskušenju da se baci na njega da vidi je li stvarno tako dobar kako izgleda, ali bi onda mnogo teže odolela iskušenju. Posebno zbog društva koje bi joj činile bogato ukrašene figure svirača čuvenog majsenskog Majmunskog orkestra, koje su u nemim duetima i trojkama bili raspoređeni svuda po sobi.

– Hvala vam što ste se potrudili da sve ovo uredite

– reče ona i pogledom obuhvati i vazuu s belim cvećem t na toaletnom stočiću, i debele, čupave peškire složene

u podnožju kreveta, činiju s voćem na stočiću za čaj i kafu u dnevnoj sobi. Bio je tu čak i paket ženskih toaletnih potrepština smešten pored telefona na noćni stočić sa jedne strane kreveta.

– Tako je naredio gospodin Neš – reče domaćica i sleže ramenima. Nije čudo što sam dobila onako hladan prijem na vratima, pomisli Emili dok je čežljivo gledala odaju. Gospođa Kuper mora da je pretpostavila kako je ona znala sve o ovome... možda čak i sumnjala da je to zatražila, uspevši nekako da navede Pitera da joj to sam ponudi. Mora da je bila zabrinuta da je Emili iskoristila starčevu samilost ne bi li mu postala podstanar.

– Pa, hvala u svakom slučaju. Videla sam i nekoliko sitnica kojih se muškarac nikad ne bi setio!

– Svakoj ženi uvek dobro dođe malo kreme za ruke – odrešito reče gospođa Kuper i dve žene izmeniše pogled pun razumevanja.

– Pa, jeste li videli dovoljno da promenite mišljenje?

– Piter Neš zasta na vratima trljajući koščate ruke, samouvereno iščekujući pozitivan odgovor.

– Eh... – Emili beše mrsko da ga razočara, ali prihvatila je već mnogo njegove velikodušnosti.

Gospođa Kuper je ohrabri jednim pokretom glave i onda se diskretno udalji.

Piter, kao što se Emili i plašila, odbi da lako prihvati njenu odluku i, kad mu finansijska logika i umetničko pokroviteljstvo koje je pominjao ne donesoše željeno, on uzdahnu i s nostalgijom pogleda po sobi.

– Ovo je bio Rouzin omiljeni deo kuće od trenutka kad se razbolela. Volela je da je u blizini svojih tanjira i obično je sedela tamo, na stolici pored francuskog prozora, okupana sunčevim zracima, čitala knjige i časopise i obeležavala željeno na spisku brošura koje su joj slale aukcijske kuće. Klela se da joj ovi prokleti majmuni sviraju džig kad god zadrema. Pogled na njih uvek bi joj izmamio osmeh na lice.

– Pitere... – Emilino zamuckivanje bi presečeno iznenadnim bučnim klepetanjem koje ih oboje natera da se primaknu francuskom prozoru. Stotine cvetova u terasastom ružičnjaku sa zadnje strane kuće vitlalo se u ludom kovitlacu raznobojnih latica dok se žuti helikopter spuštao prema kući. Letelica se zatim tako iskrenu da je pilotskom kabinom bila okrenuta prema kući i zasta u vazduhu kao džinovski, ljutiti leptir iznad ravnog kruga asfalta, koji se nalazio iza bazena za plivanje u samom dnu bašte, pre no što se blago spusti.

– Izgleda da imate još jednog posetioca – promrmlja Emili kad se elise helikoptera zaustaviše i pilot presta da dira prekidače, otvori vrata i iskoči napolje, a kratko podšišana kosa crvenkasto sevnula na zracima jutarnjeg sunca. On se zatim naže u deo za putnike i izvuče putnu torbu i vreću za odela pa lako potrča oko ograde od kovanog gvožđa, kojom je bazen bio odvojen od ostatka bašte, i stade da preskače široke kamene stepenice između terasa s ružama po dve odjednom.

– I izgleda da mu se žuri...

Visoka prilika bila je u odelu, ali se kretala slobodno, pokretima rođenog atleta sigurnog u svoju snagu, dok je pognute glave dugim nogama u skladnom ritmu grabila uz stepenice.

– To je Itan – reče Piter, koji je gledao preko njenog ramena. – On se uvek žuri. Pitam se šta želi?

– Zar ga niste očekivali? – upita Emili mršteći se od nejasnog sećanja koje joj se javi pri pogledu na držanje širokih ramena tog čoveka, jer, osim crne kose i dela naočara za sunce, druge crte lica nije mogla da mu vidi. Upravo u času kad diže glavu prema kući on nesta iza silnih ruža puzavica što su pokrivale lučni prolaz na terasu, koja je išla celom dužinom zadnjeg dela kuće.

– Ne – promrmlja Piter. – On se obično javi ranije da mi to kaže... kako zbog Kup, tako i zbog mene. Pitam se odakle li je stigao ovoga puta?

Emili je znala da je Itan Vest bio građevinski inženjer pre nego što je ušao u ekskluzivni svet izgradnje luksuznih domova po sistemu „ključ u ruke“, kao i da mu je specijalnost izgradnja na nepristupačnim terenima u zabačenim krajevima Novog Zelanda.

– Kad ste pominjali njegove leteće posete nisam shvatala da ste to mislili i bukvalno – reče ona, okrenuvši se od prozora. Itanov pravi dom bio je na ostrvu Vaiheke, pa je pretpostavljala da ima smisla što koristi helikopter da stigne do kancelarija u centru grada, kad automobil ili brodski putnički prevoz ne odgovaraju njegovom poslovnom rasporedu. Bio bi to let od samo petnaest minuta preko zaliva Hauraki do Piterovog doma na brdu i samo još jedan kratak skok do gradskog centra.

– Vi ćete se posvetiti rođaku, a mene čeka dosta posla. Prvo ću u studio da smestim kutiju s nekoliko radova, koje se nadam da ću uspeti da spasem, a onda ću istovariti lične stvari u ormarić koji ste Džefu rekli da za mene isprazni u garaži. Moraću još jednom da odjurim do kuće jer ima još nekih kutija koje nisam uspela da uguram u automobil ovog puta. Posle toga moram da vratim automobil Džuli, tako da u studiju neću raditi pre sutra ujutru...

Prethodno će morati da nabavi brošuru s rasporedom autobuskih linija. Sa svakim novim danom, spisak stvari koje je morala da uradi kako bi opet izgradila svoj život postajao je sve duži.

– O, ali ne možete da se izgubite pre nego što se pozdravite s Itanom – reče Piter uhvativši je za rame. – I bilo je vreme da već jednom upoznam vas dvoje...

Emili ga pogleda.

– Stekla sam utisak da vama ne odgovara da upoznam vašu porodicu – tiho reče ona.

Razume se, nije mogla da ne primeti kako se njeni dolasci nikad nisu podudarali s posetom njegove rodbine ili bilo kojih drugih gostiju i da nikad ranije nije predlagao da se tako nešto desi.

Prsti ruke na njenom ramenu stegoše se i kao krivac stade da vrda očima.

– Možete zato da okrivite sebičnost jednog starca koji je svu vašu pažnju želeo samo za sebe – nabusito joj reče. – Jeste li zato odbili moj poziv da ostanete ovde... zato što mislite da se stidim našeg prijateljstva?

– Ne, *naravno* da nisam... – požuri ona da ga razuveri.

– Onda ćete još da razmislite o tome?

Ona uzdahnu. – Razmisliću – neodređeno reče.

– Stoga što bi to meni veoma mnogo značilo. *Vi* mi mnogo značite – reče on i ozbiljno i prodorno je pogleda. – I samo vaše prisustvo ovde bolje je od bilo kakvog okrepljujućeg sredstva. S vama se lako razgovara, a ne kao s većinom mladog sveta;

samo nekuda jure, jure, jure; dole sa starim, drži novo! A znate i da nikome osim vas ne bih smeo da poverim održavanje Rouzinih omiljenih stvari. I zato nikad, nikad nemojte da mislite da ste neželjeni i necenjeni.

Zato što nije bila sigurna u to šta je izazvalo ovu, za njega nekarakterističnu emotivnu iskrenost, Emili oseti peckanje u oku, što joj je oduvek bio znak upozorenja. Sve od požara i njena osećanja bila su opasno blizu površine. Pobrala je mnogo simpatija i primila veliki broj saučešća, ali ništa nije moglo da zameni prisnu brigu porodice. Deda joj nikad toliko nije nedostajao koliko ove poslednje nedelje, što je Piter očigledno primetio. Impulsivno rukama obgrli i jako steže njegovo mršavo telo pa se prope na prste i poljubi ga u obraz od čega Piter pocrvene.

– I ja volim vas! – umiljato mu reče, trepćući ubrzano kako ne bi zaplakala, i dožive jezivi *déja vu* kad joj pogled srete smrtonosni par plavih očiju, koje su ih posmatrale s vrata.

– Da li je trebalo da kucam?

Oni skoro odskočiše jedno od drugog, Emili pri tom tako zanemoća da je morala naglo da sedne na krevet, dok se Piter žustro okrenu i crvenilo mu na licu potamne dok je, kao prava slika krivca, užurbano nameštao kravatu.

– Itane, dečaće moj! – srdačno reče Piter. – Upravo sam predlagao Emili da izađe da se upoznate.

– Da izađe iz spavaće sobe? – Tamne, lučne obrve izviše se ka vrhu čela i licu mu dadoše izveštačeno zbunjeni izraz kao suštu suprotnost glasu koji je bio suv kao pustinjaški vazduh. Njegove stisnute oči odmeriše sve u sobi i nakratko se zadržaše na svakoj od grupa majmuna svirača. Da li to proverava jesu li svi još tu?

Oh, bože, *bio je to on*. Ovo nije bila morbidna šala koju je zbijao njen prenapregnuti mozak; dve tako kamene fizionomije i dva takva pogleda, iz kojih samo munje što ne sevaju, nisu mogla da postoje.

Piterov stariji nećak bio je onaj njen spasilac koji se s onakvim prezrenjem kasnije poneo prema njoj... Crni Vitez s Veberove zabave. Čovek koga je izazivala i dražila kao jeftina drolja!

I on je nju prepoznao, istog časa kad ju je video gde viri i gleda u njega preko Piterovog ramena. Na trenutak mu je samo u očima spazila eksploziju neverice posle čega su sledili kao majušni blesci nedoumica, zbunjenost i ljutina.

A on je proučavao tečinu mršavu priliku i trudio se da to ne izgleda mnogo napadno.

– Upravo sam se juče vratio s Južnog ostrva – reče bez pozdrava i uvoda. – Javio sam se ovamo, ali si ti bio negde napolju, no gospođa Kuper bila je puna vesti o tvojim uzbudljivim poduhvatima u korist tvoje mlade prijateljice koja je beskućnica...

Rekao je to kao da sam od onih što idu ulicama s vrećama na ramenima i zaviruju u kontejnere, pomisli Emili histerično... Što je, u ovom trenutku, tehnički gledano, ona i bila... bez čeprkanja po kontejnerima. Kad se na umu ima Piterova navika da se nikom ne poverava, Emili zaista nije mogla da krivi domaćicu što je osetila potrebu da svoje sumnje prenese nekome za koga je bila sigurna da njenom poslodavcu dobro misli.

– Kup nikad ne zna onoliko koliko ona misli da zna – uzvratila Piter kad se malo pribra. – Emili...? – I on je uhvati za mlitavu ruku i povuče je na noge. Na neki čudesan način njena pihtijasta kolena odnekud izvukoše novu snagu i ona ukrućenih nogu zakorači da se sretne sa svojom sudbinom. – Ovo je moj nećak Itan – izgovori Piter s preteranom ceremonijalnošću. – Itane, voleo bih da upoznaš Emili Kvest, ona mi je postala dobar prijatelj u poslednjih nekoliko godina... uz to je za mene

prefinjeno i majstorski obavila i mnogo posla. Ona je izuzetno darovit restaurator stare keramike.

– Zaista? – lagano reče on i u načinu na koji je to izgovorio jedva da je moglo da se primeti šištanje otrovne kiseline.

Emilinu hladnu ruku sasvim proguta žestoka toplina velikog, neznatno hrapavog dlana, a lagani stisak tvrdih prstiju na njene fine kosti podseti je na njihov poslednji dodir i telo joj žignu osećaj krivice.

– Potpuno sam *očaran* susretom s vama, Emili Kvest – oteže on s nameštenim ushićenjem i ruka mu opasno steže njenu šaku, učinivši Emili na taj način praktično njegovim zarobljenikom. – Uopšte ne sumnjam da ste *krajnje* daroviti u... šta god da je to čime se bavite.

Emili se lako ugrize za usnu i pomuči se da uglove usta izvije u nešto što bi moglo da liči na ućtiv osmeh. – Zdravo, Itane. Piter je veoma mnogo govorio o vama...

I ona mu čvrsto protrese ruku i istovremeno svoju živo trže nazad i oseti se kao prava budala kad on bez otpora pusti da joj prsti kliznu iz njegovih kao da nikad ništa drugo i nije nameravao.

– Baš čudno... on *vas* uopšte nije pominjao. Šta vi mislite da bi to moglo da znači?

– Možda nije smatrao da sam pominjanja vredna, sve do sada. – I ona sleže ramenima.

– Kakva skromnost! – On nakrivi glavu na stranu i stade bez žurbe da je proučava od vrha glave do skvrčenih prstiju u belim soknama. – Znači, imam čudan osećaj da ste mi nekako poznati – stade zatim da se premišlja. – Siguran sam da ću se, ako duže budem mislio o tome, dosetiti zašto...

Piter posta napet, kao da tek sad posta svestan skrivenih nagoveštaja u rečima koje su izgovarane. – Uobražavaš stvari...

– U stvari, ne uobražava – reče Emili umorna od čekanja da joj sekira padne na vrat. – Itan i ja smo se zaista videli ranije... na jednoj zabavi pre nekoliko godina. Bila je to prilično divlja zabava u kojoj, verujem, nijedno od nas nije mnogo uživalo. Ponela sam se loše i flertovala s njim, i Itan me je hladno odbio.

Nastupi mala tišina, a onda se on osmehnu. Stena sa zubima.

– Ja se toga ne sećam tako – reče on.

Emilino srce potonu u njene pamučne sokne.

3.

Piter je zbunjeno gledao čas nećakov osmeh čas Emilino smeteno lice, kao da ne zna da li da bude ushićen ili razočaran.

– Znači, uopšte nije trebalo da upoznajem vas dvoje – shvatio je, zazvučavši razočarano.

– O da, trebalo je. Emili i ja onda nismo stigli dotle da razmenimo naša imena... – I Itan tu zastade kao nameran da samo nagovesti sve što se desilo, ali pogled nije skretao s Emilinih brižnih očiju.

Živa slika kako ga je izazivala one noći blesnu joj u svesti pa oseti talas vreline gde joj se penje uz kičmu. Stari gresi uvek stižu da te progone!

Ovoga puta nije imala smelu masku šminke da se iza nje sakrije. Sva njena šminka i dalje je bila u kupatilu iznad izgorelog studija i to je bila oblast ograđena konopcima jer je postojala opasnost od urušavanja; ostatak beše zamotan u plastičnu

vreću i zakopan negde u prtljažniku automobila. Danas je na licu imala samo nešto malo Džulinog krema za zaštitu od sunca i to joj je kožu činilo tamnijom. Na usnama joj se jedva nazirao karmin, zbog boje koju je nanela. Iako se obično nije šminkala dok je na poslu, iz straha da ne zagadi prefinjene materijale na kojima je radila, jutros, dok se spremala da krene u preturanje po pepelu bivšeg života, bilo joj je potrebno malo ženskog podstreka.

– Bila je to vrsta zabave koja ne ohrabruje zvanično upoznavanje – reče Emili. – Muzika je bila tako glasna da je jedva moglo da se misli, a kamoli da se čuje šta ljudi govore.

Osim tamo, u toj izdvojenoj sobi, mogla je da nasluti kako Itan Vest misli, ali on ne reče ništa što bi protivrečilo tome što je rekla. Nije ju nazvao lažljivicom, ili optužio da je lopov, ali umesto da joj donese olakšanje, to ju je samo zabrinulo još više.

– O, shvatam – reče Piter, mada, hvala nebu, ipak nije shvatao i sitna zabrinuta bora istopi mu se na čelu. – Zato mi nikad nisi rekla da poznaješ Itana kad sam ti ga ja pominjao.

– Koliko je do mene, poznavala ga zaista nisam – odlučno reče Emili.

– Mislite, niste znali da me poznajete – istače Itan s pedanterijom koja je prosto izluđivala.

– Uopšte vas nisam poznavala – uzvratila ona.

– U biblijskom smislu ne – reče on. – Mada ne stoga što niste pokušavali.

– Ovde nemate porodičnih fotografija, osim onih Rouzinih u vašoj kancelariji – žurno reče Emili da zabašuri njegov tihi komentar. – A mogla sam, u svakom slučaju, i da ga ne prepoznam s fotografije. Bilo je to tako davno, a sreli smo se samo na čas...

– Da, ja sam bio samo još jedan Džon te večeri, bar kad je Emili u pitanju... – i on zasta načas da uhvati Emilin užasnuti pogled – ... Džon Nepoznati, mislim. Ili bi možda trebalo da kažem Džo Blogs? – I on pri ovim poslednjim rečima opet provokativno izvi jednu obrvu.

– Oo... hoo. Sad vidim zašto ti se to ne sviđa – reče Piter i nasmeja se, sasvim propustivši da primeti neukusne aluzije kojima se Itan poigravao. – Vidiš, Emili, Itan ne voli da ga smatraju samo jednim od lica iz gomile. On puca na visoko. Oduvek je bio takav. I kao dete je sebi uvek postavljao nemoguće ciljeve.

– A šta se događa kad ih ne ostvari? – upita Emili, jer nije mogla da odoli da to ne uradi.

– Ah da, čovek se meri prema načinu na koji je u stanju da podnese poraz, je li tako, Itane? – reče Piter i pljesnu nećaka rukom po ramenu. – Koliko se ja sećam, on nikad nije kukumavčio. Samo bi isturio napred tu svoju čeljust i nastavio da tvrdoglavo gura dalje, sve dok ne bi uspeo.

Emili pogleda tu čeljust čvrstu kao čelik i primeti malu posekotinu odmah ispod brade. Gospodin Savršeni se posekao jutros dok se brijao. Videla je i da mu je crna kosa prosejana majušnim sedim vlasima, jer joj je iznenada postalo veoma važno da proba i nađe neku slabu tačku na njegovom oreolu besprekornosti i neranjivosti. Koža mu je bila iznenađujuće bela za čoveka koga je bio glas da je nepresušni izvor energije. Kravatu nije nosio, a dva raskopčana dugmeta pod vratom njegove plave košulje otkrivala su sumnjivo glatku ključnjaču. Čovek iz koga se cedi testosteron, kao što je slučaj kod njega, svakako bi morao da ima dlakave grudi. Mora da se depilira, pomisli Emili i podsmehnu mu se u sebi. Sujetan je baš kao što je nadmen.

– Vi u stvari ne znate šta je neuspeh, je li tako? – upita ona i pođe joj za rukom da to zazvuči kao da na pravom iskušenju dotle nije bio.

On joj pokloni svoj patentirani, zloćudi, ledeni pogled. – Ne ako je u pitanju nešto do čega mi je zaista, zaista stalo.

Kao što je, na primer, zaista, zaista želeo da ona ode iz života njegovog teče?

– Kladim se da ste bili zabavni u ringu – promrmlja ona.

– Uvek sam se pošteno borio.

– Udarate, znači, samo one koji su vaše težine? – žustro mu je uzvratila. – Dobro je da to znam.

Pogled mu kliznu na njenu majicu, koja je pokrivala pomalo prenatlažene obline, i tu zasta, kao da u sebi meri težinu njenih grudi. Ona oseti kako joj se grudi ježe od podrugljivog muškog pogleda, pa brzo skrsti ruke pokoravajući naglo napupele bradavice. Oči mu se onda prosto premestiše na nabujalost njenih kukova ispod kraja majice i, dole niže, na šavove farmerki na butinama, koji samo što nisu popucali.

Stisak ruku joj se pojača i šake joj se skupiše u pesnice pored grudi i nesvesno ih isturiše napred dok se bespomoćno mrvila pod njegovim inspeksijskim, pogledom. Iako je imao široka ramena, bio je vitak i uskih kukova, ali je, prokletstvo, bio visok najmanje metar i osamdeset šest... pa je normalno što je teži od nje!

– Žene prirodno imaju više masti u telu – ču sebe gde brblja. – Ali mišići su teži.

Jedan od mišića posebno. Ta uzgredna misao pucnu joj u svesti u času kad mu se oči opet vratiše na njeno lice i ona se jedva uzdrža da ne pogleda dole u prednji deo njegovih svetlosivih pantalona. Šta je to imao taj čovek, a što je nju teralo da se ponaša kao jeftina faćkalica kakvom ju je smatrao?

– Ja bih rekao da je veličina relativna, zar ne? – odgovori on. – Iskustvo je veliki ravnatelj. Veličina ne uspeva uvek da nadvlada pacovsko lukavstvo.

– Posebno ako je pacov metar i osamdeset visok – ljupko se složi Emili.

– Gruba sila spojena s inteligencijom uvek pobeđuje – reče on kao da prede.

Piterova glava okretala se čas ka jednom čas ka drugom. – O čemu to vas dvoje pričate? – zbunjeno upita.

– Prisećamo se – reče njegov nećak.

– Te zabave? Gde je to uopšte bilo? – upita Piter.

– Kod tvojih prijatelja, Veberovih.

– Prijatelji mi nisu... samo poznanici. Šon Veber je slučajno išao na nekoliko istih aukcija kao i Rouz. Pretpostavljam da si ti zato bila tamo, Emili. Ti si obavljala neke radove na više Šonovih kineskih komada pre nekoliko godina, zar ne? Po Rouzinoj preporuci.

Ovo beše opasan teren. – Radove je obavljao *Kvest restorejšns* – reče Emili obazrivo, svesna trenutne promene u držanju Itana Vesta.

Piter je, na sreću, već mleo dalje. – Šon mi se nikad nije svideo. Pravi snob. Misli da ga činjenica što je nasledio novac čini boljim od nas koji smo ga sticali čestitim radom – zareža. – Prilepio se za Rouz, znate. Znao je da potiče iz aristokratske porodice. Uopšte mu nije smetalo to što se porodica nje odrekla kad je pobegla da se uda za nekoga čija je majka, alkoholičarka, čistila toalete da bi mogla da živi. U stvari, Šon je to verovatno odobravao!

I on zavrte glavom. – Mislio sam da se i tebi ne sviđa, Itane. Umiljavao se i oko tvoga oca na isti način, mada je Malkolm kao i Rouz bio *persona non grata* Vestovima kad je rešio da krene stopama starije sestre. Bio sam ubeđen da bilo kakvoj Šonovoj pozivnici ni za trenutak ne bi poklonio pažnju.

– Bila je to zabava njegovog sina... i nisam bio tamo po svom izboru – odgovori Itan nabusito.

Oboje smo bili tamo zato što smo morali, pomisli Emili.

– Pokušavao sam da nađem Dilana – nastavi Itan i sleže ramenima. – On je u to vreme bio piar nekog šoua koji je Majki prodavao. Mada od toga ništa nije ispalo jer je zabava te noći uništila kuću, a Majki je pokupljen u policijskoj raciji. Veberovi su morali da ga ćušnu na tromesečni rehabilitacioni program kako bi ga sklonili od novinara i pokušali su da plate ne bi li ga spasli nekih veoma ozbiljnih optužbi u vezi s drogom...

On začuta kad vide kako Emili zapanjeno zuri u njega, razrogačenih azurnoplavih očiju u njihovom prirodnom ramu smeđih trepavica.

– Vi niste bili pokupljeni u toj raciji, Emili, zar ne? – upita je on lukavo.

– Ja... otišla sam ranije. – Emili se steglo grlo od pomisli šta je moglo da se desi da je bila uhapšena i da su joj zavirili u torbu. Čutura beše poslednji posao koji su Kvestovi uradili za Veberove i Emili nije htela da izaziva sudbinu novim poslovima za njih.

– Znači, bili ste bezbedno ušuškani u čaršave kad je glavna akcija počela? – Iz svilenkastog tona njegovog glasa bilo je jasno kako misli da je pre bila ušuškana ispod nekog muškarca.

Trepavice joj se spustiše i fino sakriše bes u njenim očima kad stade da se priseća kako je zaista provela ostatak te noći i naredne dane i noći pune brige: sati i sati napete usredsredenosti, uz velike količine kafe i šećera dok se naginjala nad uveličavajuće staklo u studiju, skidala nanos boje do prvobitnog loma i započinjala prefinjeni, beskrajno pipavi postupak čišćenja i ponovnog spajanja.

– Tako nešto – odgovori mu, odsutno masirajući mišiće u zadnjem delu vrata, gde se napetost obično gnezdila posle dužeg rada.

– Blagi bože! – reče Piter. – Vi mladi ljudi baš uzbudljivo živite...

– Pa, ja nisam baš tako mlad... ali vi svakako ne možete imati više od trideset godina – reče Itan Emili.

– Imam dvadeset šest – brecnu se ona i po podsmešljivom krivljenju njegovih usana vide da se ponela tačno onako kako je želeo. Što lepo nije pitao ako je želeo da zna koliko joj je godina?

– Nadam se da si našao Dilana pre no što je upao u nevolju – reče Piter.

– Dilan ne upada u nevolju, on u nju skače – suvo odgovori Itan. – Desilo se da mu je Majki dao ferari Veberovih da neku devojkicu provoza po gradu. Na sreću, bio sam u stanju da nagovorim policajce da mi ga uhvate.

Zar rođenog brata? – Nije li to bilo malo preterano?

– upita Emili potresena ovim primerom njegove bezosećajnosti. Čak je i Piter izgledao iznenađen.

– Bila je to noć puna preterivanja – reče Itan, daleko istinitije no što mu je to bilo poznato, i njegov duboki glas stade da omamljuje Emilina čula. Nastavio je da objašnjava teći. – Bila je to noć kad si me pozvao iz bolnice da mi kažeš da se stanje tetke Rouz naglo pogoršalo i da je prebacuju u bolnicu.

Piter žmirnu, prisativši se. – Tako je... a ona je umrla samo nekoliko dana kasnije. – I on se setno osmehnu. – Sećam se da ste se ti i Dilan pojavili u neko doba noći da sedite i pričate s nama. Ti s onom modernom crnom kravatom jer si bio na otvaranju neke izložbe... kako je to samo Rouz volela... Je li to bilo iste noći?

Itan klimnu glavom. – Njen kraj, u stvari.

– O, bože – reče Emili i impulsivno mu stavi ruku na mišiću. – Tako mi je žao. – I zahvati je talas samilosti. Nije čudo što je one noći na zabavi bio tako kamenog lica, umoren bučnom prostotom i pun prezrenja prema samoubilačkom ponašanju prisutnih, a znao je da mu se tetka bori za svaki sledeći dragoceni trenutak života.

Mora da je bio strašno zabrinut i odlučan da što pre obavi svoju misiju baš kao i Emili njenu. A ona je odabrala baš taj trenutak da ga zaskoči kao mačka u teranju!

On spusti pogled na njenu ruku koja je ležala na lakom vunenom materijalu njegovog sakoa. Ta ruka bila je sušta protivrečnost, kao, uostalom, i sve u vezi s njom do sada... bila je prefinjena a ipak jaka, meka ali ne mlitava, prsti posuti sitnim, starim ožiljcima, dok su kratki nokti bili nelakirani i, očigledno, negovani, iako oivičeni crnim mazivom. To nije bila ruka tipične vamp žene.

– Bilo vam je strašno teško – zbrza ona. – Da sam znala... – I tu začuta jer njegova ruka poklopi njenu i bezosećajna usta iskriviše mu se u podrugljiv osmeh.

– Vi biste... šta? Ponudili mi utehu? – upita on i onda se malo okrenu od teče i pognu glavu da joj kaže nešto samo za njene uši. – Meke grudi da se na njima isplačem? – Ruka mu je mrvila njene prste gvozdanim stiskom. Bilo je očigledno da mu nije potrebno, niti želi njeno saučešće. – Niste mi izgledali kao žena koja traži osetljivu stranu muškarca.

– O, a šta vi mislite da sam tražila? – upita, shvativši da je bila greška što ga je dodirnula, jer joj je to samo pojačalo već veoma prisutnu svest o njegovoj nesumnjivoj muževnosti.

Oči mu sevnuše kroz trepavice koje su bile podjednako bujne kao i njene.

– Disciplinu.

Njena nenašminkana usta zapanjeno se zaokrugliše i oči postade za nijansu plavije kad joj se mašta ludo razigra. Slika pokoravanja njegovoj strogoj seksualnoj disciplini bila je đavolski nadražujuća. On se ne bi ustezao da izdaje naređenja u krevetu i traži njeno voljno povinovanje svakom njegovom ćefu. Prsti joj se nesvesno zgrčiše i zariše u njegov rukav dok je uzalud pokušavala da potisne zabranjene maštarije.

A možda je samo mislio da bi trebalo da naučim kako da se pravilno ponašam na javnom mestu, strogo reče sama sebi... A možda i ne, pomisli, kad mu vide mangupski sjaj u očima dok je posmatrao kako je obliva rumenilo. Posle onoga što je rekao i očekivao je da ona dođe tačno do zaključka do kog je došla i time je sebi, nema sumnje, dokazao da ona uopšte nije naivka kad je seks u pitanju.

Što *jeste* bilo tačno... ali je njeno seksualno iskustvo bilo ograničeno na istraživačku trapavost mladića i na razornu manipulaciju slatkorečivog prevaranta, a u poslednje dve godine bila je prezaposlena staranjem o dedi i, posle, žalošću za njim, kao i naporima da firma ne propadne, pa i nije mogla da misli o usavršavanju svog seksualnog nagona. Istinu govoreći, ona nikad nije otkrila nešto što bi moglo da se meri s jakim fizičkim zanosom i ushićenjem koje je osećala kad god bi joj bilo dozvoljeno da rukuje nekim jedinstvenim komadom retkog kineskog porcelana koji je preživeo više od četiri stotine godina u ljudskom vlasništvu.

Pokuša da oslobodi ruku, ali ovoga puta Itan nije bio spreman da je tako lako pusti pa ona, radije nego da se upusti u otimanje, samo diže bradu i podari mu prezriv pogled svojim lako naviše iskošenim očima.

– Pa, kako god da su neprijatne mogle biti okolnosti tog vašeg prvog susreta, ovo je ispalo kao srećna slučajnost, zar ne? – upita Piter i uplete se bezazleno u njihov nemi rat.

Emili je imala drugo ime za to.

– Telefonski poziv za vas, gospodine Neš – oglasi se domaćica iz hodnika.

– Mislio sam da sam telefon prebacio na prijem poruka – reče Piter i namršti se, a onda ode do vrata i izviri u hodnik. – Primi poruku za mene, hoćeš li?

– To je gospodin Robinson iz advokatske firme... kaže da se javlja na vaš poziv. Da li i dalje želite da ja primim poruku za vas? – stiže zajedljivi odgovor iz hodnika.

– Oh! – Piterova ramena se ukočiše pa malo zasta pre no što se okrenu, a nervozni osmeh zgrči mu usta kad se obrati Emili, namerno izbegavajući da pogleda nećaka. – Čujte, zaista moram da primim ovaj poziv, mila moja... Sto vi i Itan ne biste otišli u dnevnu sobu da dalje ćaskate? Tamo je udobnije. Neću ja dugo.

I osmeh mu se razvedri kad nastavi užurbano: – Ili, još bolje, izađite i sedite na verandu, pa uživajte na suncu i u lepom pogledu, a ja ću vam poslati Kup s još jednim tanjirom mafina, i crnom kafom, razume se, za tebe, Itane. Znam koliko uživaš u toj tečnosti...

Drugim rečima, on nije želeo da budu bilo gde na domašaju sluha kad bude razgovarao telefonom, pomisli Emili.

Itan je očigledno isto mislio. – Šta sad iznenada želi od porodičnog advokata? – promrmlja i sumnjičavim pogledom prostreli Emili.

– A kako bih ja to mogla znati? To nisu moja posla – uzvratila mu ona i još jednom pokuša da izvuče ruku iz njegove.

– Da li? Čini se da ste se zaista uspešno zblížili s njim, *mila moja*. – Njegovo okrutno imitiranje beše prožeto pretnjom. – Možda ste u tome videli nekakvu zaradu...

Ona zabaci glavu natrag i besno ga odmerila. – Ne sviđa mi se to što nagoveštavate...

– Ni meni se ne sviđa – reče on neprijateljskim glasom. – Ne sviđa mi se pomisao da ste se ustremili na bespomoćnog starog čoveka iza leđa njegove porodice.

– Pojma nemam o čemu govorite – reče i odmah zauze odbrambeni stav.

On je privuče bliže sebi, a ona pokuša da se odmakne pred njegovim ljutim, optužujućim pogledom.

– Naveli ste ga da za vas već potroši veliku sumu novaca na ovaj takozvani studio, prema onome što gospođa Ku...

– Nisam, vaš teča je to uradio kao iznenađenje i svojevolski zato što ima dobro srce – odlučno se pobunila, ali joj glas beše začinjjen i onim njenim predašnjim nedoumicama, što samo pojača njegovu sumnju.

– To je prilično veliko iznenađenje kad je u pitanju neko ko je oduvek bio krajnje pažljiv sa svojim novcem. Teča Piter ranije nikad nije bio veliki dobrotvor...

– To nije dobročinstvo – frknu ona besno pod njegovim pritiskom na otvorenu ranu. – Ovde ću obavljati svoj restauratorski posao. Ponudila sam mu da platim...

– A ja se kladim da je on odbio – pronicljivo reče.

– Samo zato što razume moju situaciju – reče ona kroz stisnute zube. – Gospođa Kuper mora da vam je pomenula požar...

– A da, vaša velika srceparajuća priča...

– To nije priča. To se desilo... bilo je čak i na veslima, za ime sveta. Raspitajte se malo ako želite! I Piter se kao prijatelj ponudio da mi pomogne. – I, razume se, vi niste mogli da odbijete vašeg veoma širokogrudog novog prijatelja... ili bi bolje bilo da ga zovemo dobročiniteljem?

– Pa nije on baš tako nov. Poznajemo se već nekoliko godina...

– Čudno je onda što vas nisam video na Rouzinoj sahrani.

– Ja... mi... na nesreću, nisam mogla da budem tamo – reče ona, zamuckujući od njegovih silnih napada. – Moj deda je u to vreme bio veoma bolestan...

– Ali nije bio toliko bolestan samo nekoliko dana ranije kad ste vi uživali na zabavi.

– Pao je – bilo je sve što je rekla. Prkosno diže bradu odbivši da udostoji njegovo zajedljivo klevetanje daljim objašnjavanjem o neuravnoteženosti Džejsma

Kvesta, koji je poslednje godine njihovog zajedničkog života učinio veoma teškim. – Deda i ja smo poslali cveće i telegram. Piter je razumeo. A kasnije sam došla i da ga posetim.

– I počeli da mu se uvlačite pod kožu i stičete njegovo poverenje.

– To nije bilo tako. – Da se odmakne od njega nije mogla, pa ga uhvati za ruku i stisnu je. Kao da je stisla gvozdnu šipku. – Hoćete li, molim vas, sad da mi pustite ruku?

– Zašto, šta biste vi s njom da učinite? – upita on i njeno ugladeno dostojanstvo kao da ga razbesne još više.

– Nemojte me dovoditi u iskušenje – reče mu i značajno pogleda njegov obraz.

– A zašto ne? Zar vi tako lako gubite pribranost, gospođice Kvest? – podrugnu joj se on. – Pomišljate li kako bih ja mogao biti privlačniji cilj od svog teče? Bogat sam koliko i on i, siguran sam, mnogo sposobniji da vas, za svoj novac, dobro nažuljim u krevetu.

– Ne budite odvratni! Rekoh vam, mi smo samo prijatelji.

– Pa kako to da on nikad ranije nije pominjao to takozvano prijateljstvo? Razgovarao sam s Dilanom na putu ovamo i on mi reče da vas ni on nikad ranije nije sreo. Da je taj vaš odnos tako nevin, zašto bi ga Piter krio kao nekakvu prljavu tajnu?

– Ne znam! – viknu ona. – Možda i stoga što je znao koliko ste sumnjičava i zatucana zver!

– Zar je zatucanost to što brinem kad zatičem vremešnog teču gde u spavaćoj sobi grli i ljubi mladu seksi lutkicu s krupnim plavim očima i još većim s...

– Kako se usuđujete? – promuca, prekinuvši ga pre no što stiže da okonča svoju grubu primedbu dok su joj se osećanja vrtela između neverice i ljutnje.

Lutkica? Seksi? Kako je mogao da pomisli da je seksi u komotnoj majici, kose uprljane pepelom i bez šminke? Nije znala da li da se smeje ili da plače. Očigledno je da nikad iz glave neće moći da mu izbije onu njenu prvu sliku sa žurke.

– Poričete li to?

Šta? To da sam mlada, da imam krupne plave oči i grudi veće od prosečnih... ili to da sam seksi? U glavi joj je vladala divlja zbrka, a onda shvati da on misli na grljenje i ljubljenje.

– Mi... ja... – Ali je već bilo kasno; on je taj kratak trenutak njenog iskrenog zaprepašćenja shvatio kao priznanje krivice. Gadjljivo i ljutito uzviknuvši, ispusti njenu ruku kao da je zarazna, ali joj sloboda sad više nije bila prvenstvena briga i, mada se pomerila prema vratima, nije otišla. To nije mogla da uradi sad kad su joj na kocki bile kako profesionalna tako i moralna reputacija.

Itanu ništa ne bi smetalo da svoje opake optužbe izruči i pred nekim drugim. Siroti Piter bio bi šokiran, doveden u nepriliku i povređen... i to ne samo zbog sugestije da je on njen sponzor, dedica šećerko, već i zbog tvrdnje da je izigran. Znala je iz gorkog iskustva koliko osetljiv star čovek može biti ako mu neko samo i pomene da je nesposoban. Suočen s takvim mišljenjem, Piter bi zauvek mogao da pokvari svoj odnos s nećakom i nevino zadovoljstvo koje je osećao u Emilinom društvu večno bi bilo uprljano. Pitera radi, baš kao i sebe radi, ona je, u najmanju ruku, morala da uloži *napor* da objasni, iako je veoma sumnjala da nešto može da postigne protiv Itanovog odlučnog predubedenja.

– Vidite – reče ona potiskujući gađenje i posežući u onaj dubok bunar strpljenja, koji joj je pomagao da bude dobra u svom poslu, – vaš teča i ja uživamo u razgovoru jedno s drugim, to je *sve*. On je prema meni bio izuzetno ljubazan. Ono što ste vi videli... bilo je to sasvim nevino... obično izražavanje zahvalnosti koje ste vi pogrešno protumačili...

Njegova okrutna usta se stisnuše i ona smesta shvati svoju grešku. Ukazivanje na činjenicu da je cela nezgodna situacija plod njegove mašte, odnosno njegova krivica, moglo je jedino da osnaži njegovu nadmenu samouverenost.

I, svakako, on ne propusti priliku da upotrebi seči-vo: – Šta sam ono čuo da ste rekli Piteru? „Volim i ja tebe“... – ponovi njene reči lepljivo-slatkastim, baršunastim glasom koji joj pomilova čula i natera je da se upita kako bi se osećala da ga čuje da potpuno iskreno izgovara te reči.

Da se nisi usudila ni da pomisliš na to, Emilil

– To teško da je nešto što može pogrešno da bude protumačeno; osim, razume se, ako ste lagali... ako ste samo govorili ono što ste mislili da bi on želeo da čuje – reče on s prljavim cinizmom, koji joj beše odvratn.

– Izvukli ste to iz konteksta – reče ona, odvažno se savlađujući uprkos njegovim uvredama. Prema Piteru je osećala jaku naklonost, ali bi ocenjivanje njihovog odnosa pod prisilom bilo ponižavajuće za oboje. – Zao mi je što ste stekli pogrešan utisak, ali vas veravam da ste baš to učinili. – Pogled na njegovo opasno privlačno lice unese joj u telo talas izmešanih osećanja i odjednom joj posta veoma važno da ga izvede iz spavaće sobe. – Možda ćete biti raspoloženi da slušate dok budete pili kafu.

I ona se okrenu da prva pođe napolje, ali njegova ruka sunu napred i zaustavi se na do vratku, preprečivši joj put. Ispod nje je mogla da se provuče jedino kao limbo igračica.

– Recite mi šta-je-tačno-vaša-igra? – reče joj on tiho, skoro u uvo, a zbog njenog pomirljivog stava, bio je sumnjičaviji no dosad. Ona se ramenima osloni na glatku površinu otvorenog krila vrata i zatrese kovrdžama. – Igre ne igram.

Njegovo lice zateže mesožderski trijumf. – Oh, Emili, oboje znamo da je to prokleta laž!

I on naglo diže ruku prema njenom licu i time je natera da glavu trgne natrag i udari je o lakirano drvo.

– Uuh!

Oči mu potamneše u čelično sivilo i ruka nas-tavi svoj preteći put sve dok joj srednjim prstom ne dotače meku kožu iznad leve obrve. Protrlja prstom čvrsto to mesto i onda ga povuče pokazujući pocrneli vrh prsta njenim očima suznim od bola.

– Imali ste crnu fleku na licu – reče joj trljajući prst palcem. – Nešto vam je ispalo iz kose kad ste zatresli glavom.

– Biće da je gar – reče ona, brišući mesto koje je dodirnuo, a koje je sad peklo kao da je mrvica gareži bila živi žar. – Svratila sam jutros do svoje kuće. Kuće koja je izgorela u požaru. – Poslednje reči posebno naglasi i onda protrlja bolno mesto na potiljku. – Uh!

– Ne bi trebalo da budete tako plašljivi. Šta ste mislili da ću vam uraditi? – upita on pokazujući prvi znak dobrog raspoloženja... prema njoj.

– O, pa ne znam, hladnokrvno ubistvo je moglo da vam se pročita u očima. Možda ste hteli da me zadavite? – dobaci mu ona kivna zbog njegovog sarkazma.

– Bilo bi to baš u skladu s mojim prostaklukom. I gde bih onda gurnuo vaše telo? – suvo je upita.

Oči joj padoše na krevet iza njega i ona pocrvene. Pogled mu isprati njen i obrve mu se izviše kad je opet pogleda u lice sa osmehom dželata.

– Pod krevet... ili u njega? – upita je i njegovo svilenilo pitanje natera joj svežu krv u obraze. – Je li to jedna od onih seksi igara koju volite da igrate? Da vas ljubavnik davi? Koliko sam shvatio, tako nešto orgazam može da pojača do zavisničkog nivoa.

– Ja nikad... To je... Vi imate veoma perverznan um – dahnu Emili i još žešće stade da se trlja po glavi, ovaj put ne bi li se oslobodila nasrtljive slike Itana Vesta, koji leži preko nje na belom krevetu, onim svojim velikim rukama ne da joj da mrdne, dok mu se golo telo bez prestanka zabija između njenih butina i dovodi je do snažnog svršetka.

– A vi kao nemate, je li? Crvenite kao na ispovesti.

– Nemam ja šta da ispovedam – šlaga Emili, sasvim izbačena iz ravnoteže njegovim daljim upuštanjem u carstvo bizarnog.

– To je boja hibridne čajne ruže – objasni on očiju usmerenih na njene crvene obraze. – Ona je najtamnija od svih crvenih ruža.

– Oh... – Dok je pokušavala sebi da objasni kako to da ovaj čovek kamenog lica zna bilo šta o ružama, on se naže napred, jednom rukom i dalje oslonjen na dovratka, a drugom stade da joj pipa potiljak.

– Prestanite da se trljate jer ćete napraviti modricu. Dajte da vidim šta ste to sebi uradili...

– Ne, ja...

Ali je on svojom velikom šakom već obuhvatao njen potiljak i prsti su mu se provlačili kroz njenu meku kosu i tražili čvorugu.

Njena ramena stadoše da se uvijaju. – Niste mi potrebni vi za...

– Mirujte! – hladno joj zapovedi.

Male nozdrve joj se besno raširiše. – Ne naređujte mi...

– Onda prestanite da se ponašate kao dete.

– Prvo sam *femme fatale*, a sad sam dete. Odlučite već jednom šta sam! – obrecnu se ona.

– O, i hoću – obeća on s takvom pretečom sigurnošću da ona uzdrhta i prikri to novim jaukom.

– Uuh!

– Ne pekmezite se. To je samo mala čvoruga – reče joj, a ruka mu osta oslonjena na njen vrat odmah iznad majice.

– Znam, i zato nije bilo potrebe da me dirate!

Njena ljuta izjava donese malo napete tišine.

– Da li vas moj dodir toliko uznemiruje? – Palac stade kružno da mu se kreće po udubljenju ispod samog njenog potiljka.

– Ne – hitro je odgovorila. Prebrzo, sudeći prema vragolastom svetlu koje mu se javi u očima i pretvori ih u vreli led.

– O, zaista? Da vas stavimo na probu?

I on je silovito prigrlji, mrveći joj grudi na svojim; spusti ruku kojom se oslanjao na vrata da je obgrli oko kukova, pritisnuvši je uz moćnu vrelinu svojih jakih butina, a rukom kojom ju je držao za vrat privuče joj glavu prema svojim usnama.

Pritajena napetost eksplodira u pobesneli požar ushićenja.

Njegove tvrde usne progutaše njen pridavljeni krik i stadoše da se hrane preneraženim uzbuđenjem koje joj uzdrma telo kad mu se jezik probi između zuba i obrete se u bogatoj, vlažnoj dubini njenih zarobljenih usta. Ukus mu bio je opor i ljutkast, delovao je kao zanosna provala egzotike na njen jezik i budio joj glad za još poljubaca. Muževni prirodni miris njegove tople kože pomešan s mirisom sapuna i limuna ispuni joj nozdrve, i čvrste linije zamagliše joj se pred očima, trepavice joj zatreperiše i spustiše se, isključujući sve osim podivljale bujice vrelog, slatkog zadovoljstva.

Neki skrajnuti, još razuman deo mozga opomenu je kako mu je namera da je uvredi i ponizi, ali se ta poruka nekako zapetlja u prenosu i, umesto da odgurne njegova snažna ramena, prsti joj se stegoše oko revera njegovog sakoa dok je jezdila na oluji žestokih osećanja, koja su je vukla sve dalje u sladostrašće njegovog razbojničkog poljupca.

Krupna šaka kliznu preko njene zaobljene stražnjice utegnute u čvrsti materijal farmerki, privi je čvršće uza žilavu čvrstinu njegovih butina i onda se zavuče naviše pod majicu. Prsti mu brzo predoše preko rebara i podoše po obodu čipkastog prslučeta, sve do majušne mašne smeštene na samom razdelu njenih raskošnih grudi.

Koža joj se naježila od njegovog dodira i vilica joj se steže, zubi joj nesvesno staviše na probu elastičnost njegovog gipkog jezika. On smesta uzvratu s nekoliko sličnih, senzualnih grickanja i duboko rezanje javi mu se u grudima, koje se pomeriše i vibracije preneše na pritisnute bradavice njenih grudi.

– Ne pretvaraj se da ti se to ne sviđa – divljački je opomenu, pomerivši se istovremeno tako da zgodnije može da obuhvati čvrstinu jedne dojke i prsti mu se proširile da se prilagode raskošnoj jedrini koja je kipela preko vrha prslučeta i onda stadoše da masiraju nabreklo meso, izmamivši time isprekidani jecaj s njenih usana.

– O, da... – podrugnu joj se on uz sirovo zadovoljstvo kad mu ispitivački palac nađe izdajničke obrise njene bradavice pokrivena čipkom i stade da kruži oko čvrstog malog čvora. – Voliš ovo što ti radim, Emili, je l' da? – I on diže glavu da može da je pogleda u izgubljene plave oči i rukom kojom je držao za vrat spreči njen slabašni pokušaj da se oslobodi i nekako dovede u red svoja poremećena čula. – Moj dodir ti donosi mnogo više od uznemirenja... mogao bih da te imam sad i ovde... sve što treba da uradim jeste ovo... – On lako štipnu njenu bolno uvećanu bradavicu, stade njom da se igra prstima i istovremeno se naže da joj vrelim jezikom pređe preko vlažnih usana i pobedonosno dahnu kad oseti drhtaj njenog tela, što mu se podavalo i mimo njene volje.

– Ne... – pokuša ona da porekne njegovo likovanje, uprkos uzbuđenju od koga joj se vrtelo u glavi, ali to ga je samo podstaklo da joj pruži još žešće dokaze svoje vlasti nad njom.

Usne mu opet stisnuše njene i jezik mu lako zaroni u mračne dubine, gde stade da se kreće u ritmu koji su davali, zavukavši se ispod prslučeta, lagani, iskusni, pokreti njegovih prstiju na goljoj dojci i njenoj baršunastoj bradavici.

On ugura nogu između njenih i sporo je pomeri gore-dole preko njenog međunožja.

– Voliš li ti ovo ovako sa svima ili se pališ samo na mene? – upita je zagrobnim šapatom od koga joj jeza proze i kosti. – Ako želiš da ti dam to za čim dahćeš, moraćeš da promeniš strategiju prema Piteru. Mislím da bi prestao da bude tako širokogrud kad bi naišao baš sada...

Odněkud Emili pronade snagu i volju da se otrgne iz njegovog vrelog zagrljaja. Zatetura se natrag i nadlanicom obrisa usta ne bi li nekako obrisala gorak ukus izdaje koju joj je priredilo rođeno telo. Kako je samo mogla i na trenutak da pomisli da je i njega zahvatilo uzbuđenje koje je ona osetila? Lice joj se steže od gađenja na samu sebe.

Zapanji je kad shvati da ga je taj njen pokret uvredio. – Nemoj to da radiš – progundá on i pođe za njom očigledno uzdrmane muškosti.

– Sta to? Ovo? – Povređeni ponos proključa na površinu i ona nastavi da se povlači i odvažno ponovi pokret: zajedljivo lagano prevuče nadlanicu preko usana i oči joj zaplamteše električnoplavim prkosom. Da se osigura da je shvatio poruku ona

pokuša da imitira i pljuvanje prema podu i skoro se zagreću kad se on baci napred i opet je jako stisnu na svoje grudi.

– Rekoh ti da to ne radiš – zareža on i usta joj opet zatvori onim svojim poljupcem koji je i dušu terao da zatreperi i, da je kazni, sad nije žurio, tako da su oboje bili zadihani kad ju je konačno pustio.

Oči su mu bile šušti čelik i plamtele su brutalnim zadovoljstvom kad mu se pogled upi u njene. – Opomenuo sam te! Ako to učiniš još jednom tačno ću da znam šta tražiš... – I tu zasta kao da očekuje neki nov prkosni pokret i, kad se to ne dogodi, on se podrugljivo osmehnu i neodlučno je pusti iz zagrljaja. – Nemoj da misliš da si, ako mi teču vrtiš oko malog prsta, u stanju i mene da nateráš da igram na tvoju muziku.

Ta smešna optužba sasvim je pribra i ona prkosno isturi bradu.

– Počeo si da brkaš pojmove, Itane. Mislila sam da si civilizovan, veoma obrazovan čovek, ali izgleda da su navodi o tvojoj inteligenciji prenaduvani... taman koliko i tvoj naduveni ego!

Jednog dana, uskoro, zažaliće svoje nesmotrene reči i ona će ga naterati da puzi po prašini pre no što prihvati njegovo izvinjenje. Ako uopšte prihvati njegovo izvinjenje! I fantazije o osveti zaigraše joj u glavi.

On se mračno, podrugljivo nasmeja. – Piter ti je ponudio da te smesti ovde gore u tvom ličnom malom studiju, ali nemoj da se zanosiš da ćeš imati i slobodan pristup njegovoj čekovnoj knjižici. Glavnina njegovog novca je u porodičnom fondu.

– Oh, ali on mi je ponudio mnogo više od toga! – obavesti ga ona s velikim zadovoljstvom. – Nije li te gospođa Kuper upozorila da je od mene zatražio i da živim ovde gore s njim? Zato mi je ovde pokazivao spavaću sobu s pratećim prostorijama... moju spavaću sobu, sada, očigledno, i zato mislim da bih imala savršeno pravo da zatražim da se udaljiš...

On se ukoči. – Kad sam stigao Kup mi je rekla da si ga odbila, da si odlučila da stanuješ kod jedne od svojih prijateljica...

– Molim? Da odbijem luksuzan život na račun slatkog starog dedice radi grbavog kauča u prenatrpanom stanu? Nema te lake žene koja juri za zlatom koja bi bila tako glupa da odbije takvu ponudu ako uopšte drži do sebe! – podrugnu mu se ona i zaista poče da uživa u svemu. – Ne, od sada pa nadalje živeću kao carica. Doručkovaću šampanjac i ručati samo kavijar.

Oči mu se skupiše na njeno besramno likovanje. – Samo me izazivaš, je li tako? – Mogla je da vidi kako se njegov inžinjerski mozak upušta u kalkulacije pre nego što reče: – Iz nekog meni nepoznatog razloga ti ga jesi odbila. I nećeš da se useliš uopšte...

– Samo me gledaj! – obrecnu se ona, odlučna da mu ne pruži zadovoljstvo da bude u pravu. – Upravo sam se spremala da istovarim svoje stvari iz automobila kad si ti dozujao na scenu. – I ona se okrenu na petama i odmaršira u hodnik.

– Zar ne bi bilo bolje da dođeš i popiješ kafu pre no što ti se ohladi? – doviknu mu iz hodnika, upotrebivši trpeljivi ton učtve domaćice koja u kući mora da podnosi nezvanog gosta.

On izađe za njom u hodnik i kivno pođe za njom, no, kad je izašla na verandu, on je opet uhvati za ramena i nastavi svoj napad.

– A kako bi bilo da predložim teči Piteru da pozove jednog nezavisnog procenitelja da pregleda kolekciju tetke Rouz? Nekoga ko bi mogao da izvrši inspekciju i ponovo oceni njenu vrednost komad po komad s posebnom pažnjom na restauraciju koja je obavljena u poslednjih nekoliko godina? – upita on. – Kako bi ti se to svidelo?

Ah... znači *on jeste*, ipak, one sudbonosne noći video više no što je mislila!

Zasta u mestu i oporo se nasmeja. – Rekla bih ti da staneš u red.

Ovo ga tako iznenadi da posta sasvim ućtiv. – Izvini?

Ona se okrenu i pucnu prstima. – Upravo sam pod istragom osiguravajućeg društva, vatrogasne službe, policije i verovatno ću biti i pod istragom poreske uprave kad tamo budu otkrili da mi je tromesečje otišlo u dim.

– I zato dovedi svog procenitelja... Dovedi kakve god hoćeš stručnjake. Čak neću da se pretvaram da sam uvređena jer će mi dobro doći prilika da se potvrdim bar u jednoj oblasti života!

4.

Emili bez ustezanja zasede za sto na verandi, na koji je nedavno postavljen poslužavnik, a nadala se da će senka koju je stvarao platneni suncobran zabašuriti oteklinu koju je osećala oko svojih bolnih usana.

S druge strane stola baškario se Itan Vest, igrao se kafom i Emilinim nervima. I on se povukao u senku radije no da bude izložen žarkim zracima sunca, ali je imao još jedan razlog. Naime, gospođa Kuper, kad mu je donela kafu uz ukazivanje brižne pažnje koja je svedočila o njenoj zdušnoj privrženosti, privolela ga je da pomeri svoju drvenu stolicu pod zaštitu suncobrana.

– On veoma lako pocrveni – rekla je poverljivo i dodala Emili cipele koje je ostavila pred vratima, sada besprekorno čiste; oćigledan pokušaj da se iskupi što je ogovarala.

– Oh, teško nama – reće Emili zavlaćeći noge u mokre cipele, a u sebi je zamišljala kako pali šibicu i plamen prinosi kraju rukava njegovog rukom šivenog odela.

– Sve oko tebe čini se da je opasno zapaljivo – reće Itan koji kao da joj pogodi skrivenu misao i onda skide sako i prebaci ga preko naslona stolice. Kako može da bude tako pronicljiv u nekim stvarima i slep kod oćiju u drugim? – Moraš da paziš, inaće ćeš prste ispeći – dodade on.

– Već jesam – reće ona i promrda prstima čiji su vrhovi bili sjajni i ružičasti, jer je neoprezno uhvatila kvaku na vratima u noći kad je izbio požar.

Umesto da joj se opet podrugne, on se namršti i naže se napred da bolje pogleda. – Da li te bole?

– Samo kad se smejem – nehajno mu je odgovorila. U stvari, strašno se bila uplašila da na jagodicama prstiju zauvek ne izgubi onu prefinjenu osetljivost od koje joj je zavisio posao, ali je umesto toga opekotina, sprživši nekoliko gornjih slojeva kože, površini bliže primakla osetljive krajeve živaca i povećala joj osetljivost na dodir.

– Onda se nadam da si naućila lekciju – reće on i opet se zaveli na stolicu.

– Zar se dobre devojke ne igraju vatrom? Igraju se. Isto je tako taćno da loši dećaci trule na suncu! – Pokušavala je da ga zamisli kao sasvim neprivlaćnog kuvanog raka. Na nesreću, njegov zamamni poljubac sve je izmenio. Nije se moglo poreći da je, ma koliko joj se gadio i ma koliko da ga je prezirala, bio ozbiljno seksi muškarac.

– U pitanju je samo njegova koža – uslućno ubaci gospođa Kuper i stavi dva mafina na njegov tanjirić pa onda i treći kao punu meru. – Veoma je osetljiv.

Osetljiv kao slon!

– To mogu i ja da posvedoćim – zaguguta Emili.

– Ima dosta dodirnih tačaka sa ženskim osobinama...

Onima kučke, u svakom slučaju, poslaše poruku njene oči uz ljupki osmeh.

Itan prevuče rukom preko obraza i brade i prikri neodlučni trzaj usana dok je gospođa Kuper odlazila natrag u hladovinu kuće. – Ona je mislila na to kako sunce na mene deluje – pojasni on. – Osetljivost sam nasledio od majke. Ona je bila prava riđokosa, kako izgledom tako i temperamentom.

To je objašnjavalo vatrene odsjaje u njegovoj kosi i očigledno odsustvo tamnog tena kod čoveka koji mora da je mnogo vremena provodio na otvorenom.

Emili je znala da su mu roditelji poginuli u avionskoj nesreći pre nekoliko godina, ali ne dozvoli da joj promena u načinu na koji je s njom govorio oslabi odbranu.

– Nasledio si, znači, slabašnu nit jedne crte majčinog karaktera i debeo, pozamašan komad druge – reče ona, prepustivši mu da sam odredi šta je šta.

– Istina je da se za mene smatra da imam hladnu glavu i krajnje uravnoteženu ličnost – suvo reče i rukom protrlja kosu uskomešavši joj sjaj tamnih boja. – Ali ako želiš da ti dokažem da sam od prirode riđokos, spreman sam da ti uslišim želju.

Ona se jedva uzdrža da mu ne uzvрати kako dolikuje na to njegovo izazivanje. Umesto toga samo mu kratko odgovori: – Teško da bi to bilo neophodno.

– Šteta.

– Da li ti sve uvek moraš da svodiš na seksualne insinucije? – upita ona i zgrabi jedan mafin, koji uopšte nije nameravala da uzima, i ratoborno ga zagriže.

On se napravi iznenađen. – Jesam li ja to o seksu govorio? – nevino upita. – Mislio sam da razgovaramo o genetici. Dokaz na koji sam mislio jesu fotografije generacija crvenokosih Vestovih. A šta si ti pomislila da sam ja mislio?

I on odabra malin sa svog tanjira i zagriže ga onako kako je i ona to učinila pa nastavi da je gleda pravo u oči dok su mu beli zubi zalazili duboko u meso slatkiša.

Ona proguta zalogaj. Majušna, bolna tačka na donjoj usni stade da joj pulsira kao podsetnik na njegov senzualni ugriz i ona nesvesno jezikom pređe preko tog mesta dok prsti odsutno počеше da mrve ostatke mafina.

Tek kad se njegove oči boje zimskog plavetnila usredsrediše na njena usta ona shvati šta čini i smesta, kao diverziju, uobličí drugo pitanje. – Da li i tvoj brat ima crvene odsjaje u kosi?

– Ni traga. Žut je kao slama. Pljunuta slika našeg oca, a izgleda da ima i očevu životnu filozofiju.

– A to je?

Usta mu se cinično iskriviše. – Živi brzo, umri mlad.

Emili se nejasno priseti da je u originalu onoga što je citirao bilo i nešto kao „budi lep leš“, ali nije bilo nimalo čudno što je Itan to zanemario.

Malkolm Vest je imao četrdeset i nešto godina kad je umro za komandama svog aviona i po savremenim shvatanjima bio je još veoma mlad, ali to nije bio lep način da se umre.

Pre no što je umro sticao je i gubio bogatstvo upravljajući aviokompanijama koje su niskim cenama praktično gospodarile u vazдушnom saobraćaju na južnom Pacifiku i Emili se pitala nisu li Itanova granitna čvrstina i sumnjičava priroda posledice stihijskog načina života koji je imao kao dete.

– A koja je *tvoja* filozofija? – upita ga koristeći priliku da dalje zaviri u mutne dubine njegove svesti.

Ali on nije bio kooperativan. – Živi lagano i umri star – oteže i onda uništi svoj mafin u dva vučja zalogaja, ispra ga gutljajem vrele crne kafe pa uze još jedan.

– A šta je s tvojim roditeljima? – upita on vešto promeniivši uloge. – Na koga od njih više ličiš?

Pitanje je delovalo prilično nevino, ali je Emili sad već strepela od njegovih jezičkih zamki. Ona se naže da dohvati zemljani vrč koji je gospođa Kuper takođe donela na poslužavniku pa nasu sebi u čašu ledene vode dok je lagano razmišljala o tome šta je bezbedno da odgovori.

– U stvari, sličnosti nemam ni s ocem ni s majkom. Oni su veoma visoki i svetle kose, a oboje su veoma mršavi... – i tu je zastala jer požele da nije pomenula taj detalj, kad se njegove oči preseliše na njene grudi koje je nedavno milovao – ... ali to može da bude rezultat moje ješnosti, a ne genetike. – Završila je nesvesna da joj se u glasu javila nijansa stare krivice i onda dodala: – Oni su skloni da drugima daju svoja sledovanja hrane i u stanju su da žive i od mirisa krpe natopljene mašču.

Radoznanost mu oči vrati na njeno lice i podrugljivost mu nesta s usana.

– Zašto, gde oni to žive? – oštro upita.

Možda je zamišljao da umiru od gladi u nekom smrdljivom stranom zatvoru, smrknuto je pomislila...

i da ona potiče iz porodice u kojoj su svi bili zatvorski manekeni.

– Svuda i nigde – odgovori mu ona namerno neodređeno.

Ali on nije želeo da joj dozvoli da se s tim izvuče. I ispravi se na stolici. – Šta, do đavola, sad to znači? – ljutito upita.

Ne, on svakako nije voleo kad mu neko uskrati informaciju. Nije čudo što je tako doleteo da ispita tečin očigledni gubitak pameti.

– To znači da se retko zadržavaju na jednom mestu... sada su negde u centralnoj Africi, u nekoj od misija – odgovori mu ona i otpi malo vode.

– Zar su ti roditelji *misionar*? – Njegova zabezекnutost bila joj je dovoljna nagrada.

Šoljica zazveckna na tacni i kap kafe prosu se na zatamnjeno staklo stola. Zlobno i nemo je posmatrala kako se tečnost upija u besprekornu manšetu njegove košulje i stvara gadnu mrlju na svetloplavom pamuku.

Na trenutak je ponese ideja da ga pusti da veruje kako je sveštenička ćerka, ali je preduhitri Piterov povratak i njegovo trenutno uplitanje u razgovor.

– Misionari nisu, mada se zaista čini da u svom dobrotvornom radu idu u krajnosti koje su čisto misionarske! – reče on. Dok je pažljivo prelazio onaj jedan stepenik i stupao hramljući na daske verande, nastavio je da objašnjava teškoće koje prate njihov posao. Uvek je tvrdio da mu to ne smeta, ali je Emili nagađala da mu je teški prelom, od pre nekih dvadeset godina, i zbog kog mu je jedna noga bila kraća, sada doneo i artritis u kuku.

Itan se napola digao sa stolice, ali se nije ponudio da pomogne dok je Piter nameštao jednu od teških stolica onako kako njemu odgovara, mada je Emili po napetosti u njegovom telu mogla da vidi da bi se rado prihvatio tog posla.

– Kako je protekao razgovor s Robinsonom... jesi li stvari sredio onako kako tebi odgovara? – nehajno upita.

Presečen usred rečenice o prošlim poduhvatima njenih roditelja, Piter se učini trenutno zbunjen. – Hmm? Šta? Oh, da, da... bila je to samo neka lična besmislica.

– Izgovorivši to, on se posveti nameštanju na stolici.

– Šta? Zar čak nisi pokušao ni da se cenjkaš? Uvek si govorio da mrziš da bacaš novac na advokate – ne popusti Itan i tiho se zakikota što Emili natera da trepne. – Uvek si se oslanjao na mene da ti okončam sve te zamorne pravne poslove.

– Da, ovaj... – reče Piter i bolje namesti kravatu, a osmehivao se kao daće. – Znam kakva si danas velika zverka. Nisam želeo da te gnjavim baš svakom sitnicom...

– Za tebe uvek imam vremena, teča Pitere – toplo reče Itan, ali je u njegovom glasu bilo ozbiljnosti, što je teču nateralo da pročisti grlo.

– Znam ja to, dečaće moj, znam... ali nema potrebe da ti tračiš svoje dragoceno vreme...

– Porodica mi je uvek na vrhu prioriteta. I zato za sve što ti treba, u svako doba, pozovi me, čak i ako je to ulaznica za poslednje takmičenje cvrčaka – reče Itan i osmehnu se. – Imaš broj mog mobilnog telefona, a i znaš da moja kancelarija uvek može da me dobije preko radija ako je hitno, a ja sam u vazduhu, ili preko satelita ako sam na nekom zabačenom gradilištu.

– Da, razume se, razume se da ću to uraditi! – reče Piter i oči mu umakoše prema Emili koja smesta instinktivno reagova na pomalo progonjen izraz u njima. Zнала je sad kako je neugodno kad se čovek nađe u centru sve te silne Itanove usredsređene pažnje, a pri tom je jasno i glasno primala poruku koju je Itan njoj ovim svojim postupkom slao: Piter možda živi sam, ali nije nezaštićen.

– Vaš nećak ima veoma naglašen osećaj odgovornosti – reče ona.

– Da, ima, je l' da? – prihvati Piter smesta i pogled njegovih zahvalnih svetlosmeđih očiju učini da joj se pompezna izjava koju je dala učini blažom.

– On takođe ima i veoma naglašen apetit. Sačuvala bih vam jedan malin da on nije uzeo lavovski deo – ozbiljno nastavi. – Taj mu je treći.

– Kup bi mi izvadila utrobu da sam ja pojeo tri komada! – uhvati se on za tu njenu besmislicu. – Eto vidite ko je miljenik ovde...

– Tužibabo – zareža Itan na Emili, a u očima mu je još tinjala sumnjičavost zbog neme izmene pogleda između nje i Pitera, iako je primenio dobrodušno mirenje sa sudbinom zbog komičnog smera kojim je razgovor krenuo. – I ti si ih jela – optuži je on i sad je zvučao još više kao nadmudreni dečak.

– Samo polovinu jednog – ispravi ga ona i pokaza mu mrve na tanjiru i plave oči dobiše joj pobožan pogled.

– A šta je sa svom onom gladnom decom u Africi? – istrča on s prastarim roditeljskim prekorom kao nečim što mu se učini posebno podesnim u tom času.

Ali Emili je dugo živela s pritiscima nabeđene krivice. – Uplesnivio bi se dok bi stigao tamo... u svakom slučaju, mnogo više dobra činim svojim donacijama međunarodnim dečjim dobrotvornim organizacijama.

Trebalo je da ga to učutka, ali on skrsti ruke preko grudi i zabaci glavu da je odmeri s nadmenom samouverenošću. – Kladim se da si jedinica.

Sad na nju dođe red da postane sumnjičava. – Šta te je navelo da to kažeš?

– To što bi, da si imala brata ili sestru, sigurno znala da je likovanje loša stvar... i da je to najbrži način da se zapodene tuča.

– Pa što li onda imam osećaj da si ti šampion u likovanju? – odbrusi mu ona i Piter se nasmeja.

– On to ne zove likovanjem. Za njega je to uživanje u pobedi.

– Izdajniče! – dobaci mu Itan uz mali osmeh dok su mu zamišljene oči prelazile s tečinog vedrog pocrvenelog lica na Emilin kuražni osmeh. – Ali sam u pravu, zar ne? Ti si jedinica...

Emili je morala da se divi njegovoj psećoj upornosti. Ona sleže ramenima. – Da i, čak da to nisam znala odranije, uvek bih pogodila da si ti prvorođeni sin.

On podiže ruke. – Mislim da neću da te pitam kako.

– Ja hoću – Piter reče.

– Društveno dominantniji – stade Emili da izvlači iz sećanja – manje prijatan i manje otvoren prema novim idejama kao što su to deca koja su rođena posle...

– Ah, ali pa i ti si prvorođena – reče Itan i nađe joj time rupu u teoriji.

– A ja vas smatram *čarobno* prijatnom – reče joj Piter odlučno i pokaza joj da je vrlo svestan nećakovih nedostataka, mada ne i pune mere njegovog neprijateljstva.

Emili se učini ironično to što Itan i ona poput zaverenika skrivaju tu činjenicu od Pitera kako ga ne bi uzrujali. U njegovom prisustvu je njihov odnos postao naoružana neutralnost.

– Siguran sam da je smatraš – reče mu Itan ljubazno, što je bilo suptilno neslaganje s tečnim mišljenjem – ili joj ne bi davao tako čarobnu priliku.

Ona primeti da nije rekao o kakvoj je prilici reč.

– Emili mi kaže da će se osećati kao prava princeza kad počne da živi u Rouzinoj spavaćoj sobi – nastavi on, na njenu veliku neugodnost – i pored toga što će biti do guše u poslu u svom novom studiju.

Piterovo čelo se namršti i Emilini prsti se stegoše oko čaše s vodom, kocke leda zvecnuše o staklo dok je jezikom vlažila naprasno suva usta i pokušavala da smisli domišljat odgovor koji bi prikrio značenje onoga što je Itan rekao.

Ali bilo je prekasno.

– Emili? – upita Piter i njegovo zbunjeno mrštenje pretvori se u začetak miline. – Da li ovo znači ono što ja mislim da znači? Znači li to da ste promenili mišljenje?

– Ja... ovaj... – Maska joj je bila pomisao o povlačenju pred Itanom. Pravilno sigurno nije rasuđivala kad mu je nesmotreno u lice tresnula one reči. Ljutnja je tad govorila iz nje. I sad će, ako svoju pretnju ne sprovede, ispasti lažov, a on će to shvatiti kao dalji dokaz njene nepouzdanosti.

Čovek je mogao biti siguran u to da je on u stanju da je dovede u neugodnu situaciju!

– Rekla je da će se useliti danas – govorio je Itan Piteru.

– Jesam li ja to pogrešno razumeo, onda? – Piter ćušnu u stranu svoje pitanje da bi srećno rekao: – Mislio sam da ste odlučili da ste se sasvim lepo smestili kod svoje prijateljice Džuli...

– Ovaj, da, *bila* sam... ja sam... to jest, mislim... – stade ona da muca svesna Itanovog prodornog pogleda i njegovog, kad je konačno shvatio da ga je prethodno prevarila, žestokog uživanja u njenoj neugodnosti.

– Razmislili ste o tome još malo i došli do zaključka da sam u pravu! – priskoči joj Piter uslužno u pomoć. – Znao sam da ćete shvatiti praktične prednosti onoga što vam nudim! Nema smisla mučiti se kad pomoć samo treba da zatražite... to je ono o čemu je Itan govorio pre nekoliko minuta tako da znam da se on slaže sa mnom.

I s tim rečima, on se naže preko stola i potapša je po ruci.

– Posle svega kroz šta ste prošli u poslednje vreme, zaslužujete malo maženja, mila moja, i sa zadovoljstvom ću se pobrinuti da to i dobijete. Shvatio sam da ćete, onoga časa kad ta prokleta osiguravajuća kompanija bude prestala da razmišlja, želeti da se prihvatite drugih planova, ali u međuvremenu se ovde slobodno osećajte kao kod svoje kuće.

Na Emilinu dalju neugodnost i brigu, u njegovim očima pojavi se više od samo nagoveštaja suza. Ona okrenu šaku i isprepleta svoje prste s njegovima i lako ih steže, a srce joj je bilo prepuno. Znala je da je bio duboko razočaran njenim ranijim odbijanjem, ali sve do sada nije shvatila koliko mu mnogo njeno prihvatanje znači. Skoro da je zaboravila kakav je osećaj kad te neko uistinu želi, nasuprot onome kad je samo sušta potreba u pitanju. Konradu je bila potrebna, ali se samo pretvarao da je želi. Znala je da ju je njen deda voleo i da mu je bila potrebna, ali on ju je hvalio

samo za posao koji je obavljala, a pred kraj je tako mnogo želeo da ona ne brine o njemu da se ponekad pitala nije li voljno sebe doveo do tog poslednjeg, fatalnog srčanog udara.

– Ja... ja ne znam baš sasvim tačno šta da kažem... – Utom ću prigušeno ušmrkivanje i to konačno odnese prevagu. Kičma joj se ispravi i ona pusti da joj toplim sjajem lice ozari onaj njen prirodni osmeh. – Osim da vam zahvalim, Piter. Još jednom. Najiskrenije vam zahvaljujem...

Piterova zgrčena ruka steže se i stisak mu posta iznenađujuće snažan, a pocrvenele oči mu se umekšaše.

– Ja sam onaj koji treba da zahvaljuje. Lepo će biti kad mlada žena počne da se kreće u ovoj kući!

– Onda nešto vaše zahvalnosti treba da pripadne i Itanu... jer on me je ubedio da treba da prihvatim vašu ponudu – iskreno reče.

Piter pokloni skamenjenom licu svog nećaka pogled pun iznenađenja i zadovoljstva. – Ma da li je?

Gle, gle... Dužnik sam ti, dečače moj. – I on se zavali na stolicu i zakikota.

Uznemirena Itanovim ćutanjem, Emili zaključila da je vreme za strateško povlačenje.

– E pa, biće bolje da krenem ako želim da sve obavim pre no što vratim automobil – reče ona vedro i usta sa stolice.

– Treba li da pošaljem Džefa da vas doveze ovamo kad završite pakovanje kod Džuli? – upita Piter. – Već sam pomenuo Kup da nam spremi nešto posebno da proslavimo vaše useljenje. – I onda dodade posramljeno: – Sasvim sam bespomoćan pred mikrotalasnom pećnicom.

Emili se ugrize za usnu kad pomisli na sve one stvari sa spiska šta treba da uradi. Bilo joj je potrebno i malo prostora da se slobodno nadiše. Verovala je Piteru, ali od onog trenutka kad se ovamo useli, u potpunosti će zavisiti od njegove dobre volje. Šta ako *on* promeni mišljenje? Stomak joj se zgrči od pomisli na još jednu rundu neizvesnosti.

– Može se desiti da bude kasno kad završim sa svim poslovima. Možda će biti bolje da se uselim sutra – reče izvinjavajući se. Po mogućstvu bez prisustva neprijateljskog posmatrača!

– Biću sasvim slomljena večeras posle sveg tegljenja koje moram da završim – dodade uz neveseo osmeh.

– Verovatno ću zaspati za stolom dok budem večerala!

Piter je izgledao kao pokisao, ali s razumevanjem klimnu glavom, a ona smesta oseti da ga je nekako izdala.

– Pretpostavljam da je ovo za tebe prilično naporan dan – reče on i, videvši Itanovo naglo probuđeno zanimanje, objasni kakve je teškoće imala u kući i manjak prostora u pozajmljenoj krtiji.

Emili je mislila da bi Itan jedva dočekao još malo vremena da nacedi otrova u tečine uši, pa se zapanji kad se ponudio da joj pravi društvo u sledećoj turi.

– Hvala, ali mogu i sama – kratko mu reče.

– Ja nisam pitao možeš li, već mogu li da pomognem – reče on, ustade i ispravi se u svoj svojoj zastrašujućoj visini.

– Ali... tvoje poslovno odelo... očigledno si odeven za kancelariju... – slabašno promrmlja kad on skide sako sa stolice.

Nadmeno je izvio jednu obrvu. – Ja sam vlasnik kompanije i ne moram da pitam šefa kad poželim da uzmem slobodno vreme. – Ona otvori usta; on nestrpljivo reče: – U kancelariji znaju da planiram da se vidim s Piterom... a nisam rekao koliko dugo

ću se zadržati. Bio sam odsutan nekoliko dana a još nekoliko sati neće dovesti do kolapsa kompanije. Pa, hoćemo li da krenemo s ovom predstavom... ili možda imaš neki poseban razlog zbog koga ne želiš moju pomoć?

– Razume se da želi tvoju pomoć! – zacvrkuta Piter. – To govori samo taj njen tvrdoglavi ponos. Eto da krenemo od tog njenog automobila... da je veći ne bi toliko puta morala da ide tamo i natrag...

– Rekla sam vam da neću da koristim rols! – pobuni se Emili.

– U redu, to je onda rešeno, korišćićemo moje prevozno sredstvo – reče Itan:

U svesti joj se sve pobrka. – Tvoj helikopter?

Petnaest minuta kasnije vadila je stvari iz malog prtljažnika automobila i dalje postidena svojom naivnošću. Prirodno je da neko kao što je Itan ima više od jednog automobila. Kako je ispalo, pored automobila koji je za svoje potrebe imao na ostrvu, on ima i automobil koji je držao parkiran u Piterovoj garaži, kao i službeno vozilo na stalnom parking mestu u centru, blizu terminala za trajekt.

Ona nađe ormarić koji je Džef ostavio za nju i stade da u njega unosi jednu kolekciju kartonskih kutija, pokušavajući da ne obraća pažnju na izduženu srebrnu limuzinu parkirane odmah pored rolsa u garaži. Požele sad da je ranije prihvatila Piterovu ponudu da joj Džef pomogne, ali je znala da suprug gospođe Kuper ne radi puno radno vreme kao dobavljač i vozač zato što ima bolesna leđa, pa bi saginjanje i dizanje bilo veliko opterećenje za njegove obolele kičmene pršljenove.

Kad se prenu iz tih sumornih misli oči joj se raširiše od pogleda na Itana u farmerkama, zelenoj jakni za šikaru i čizmama s metalnim vrhom za rad na teškom terenu. Više nije izgledao tvrd kao ekser već kao čovek koji se ekserima hrani. U odelu je delovao hladno, nadmeno i obrazovano... sasvim izvan njene lige. U odeći koju je sada imao bio je isto onako nadmen, ali zanosno ovozemaljski i neuglađen... seksi sirovi dijamant koji se ne boji da uprlja ruke.

– Šta? – zareža on prilazeći joj i videvši da ona ne prestaje da zuri.

– Kad si rekao da ćeš se presvući nisam pomislila da će to biti tako kompletno – promrmlja ona pokušavajući da prikrije opasnu opčinjenost u kojoj se našla. – Izgledaš...

– Šta...? – ponovi on, a Emili proguta ono što je nameravala da kaže.

Dovoljno zgodno da bih te pojela.

– Ovaj... – poče ona i pokuša da smisli nešto zgodno da prikrije šta stvarno misli. Izgužvan? Ne, mogao bi da pomisli da ga kritikuje.

– Mlade.

Iz nekog razloga, to ga natera da se podrugljivo isceri.

– Ja sam inženjer – reče. – Ovo nose inženjeri. Dobro je za veranje po stenama, a i po temeljima zgrada.

– Pa, čemu onda odelo? – začudila se.

– Bio sam na putu da se sastanem s nekim finansijerima koji su od onih što vole da im dolar, uglačan, svetluca.

– Oh, ali...

– Štedi dah. Već sam odložio sastanak – reče joj i pod miške stavi dve kutije. – Gde odlažemo ove stvari?

Pokaza mu ormarić. – Nadam se da zbog ovog nećeš ostati bez njihove investicije.

– Neću. Ljudi koji žele najbolje obično su spremni da mnogo toga zaborave samo da dobiju ono što žele.

– A ti si najbolji, razume se – podrugnu mu se ona.

– Nije li to pomalo oholo od tebe?

– Nije nadmenost ako je čovek siguran u svoje sposobnosti – reče i brzo pokupi i prenese preostale kartonske kutije dok je Emili po prtljažniku skupljala sitnice. – Jesi li *ti* najbolja u onome što radiš?

– Uvek se trudim da uradim najbolje što umem...

– Što nije isto kao kod mene, zar ne? – reče on. – Mada pretpostavljam da lepljenje polomljenog starog porcelana i nije polje na kome ima mnogo takmaca.

Već se bila nakostrešila da mu ljutito odgovori kad shvati da je namerno izaziva. Kao čovek koji je studirao strukturu materijala morao je da bude sasvim svestan složenosti radnji neophodnih za bilo kakvu restauraciju, malu ili veliku.

– To je malo komplikovanije – reče mu ona odbivši da zagriže ponuđeni mamac, mada nije mogla da se obuzda da hladno ne doda: – Mada više koristim lepljivu traku nego lepak.

Dade mu ključeve i dozvoli mu da Džulin automobil pomeri i parkira ga sa strane iz čisto zlobnog zadovoljstva da vidi kako će se snaći za volanom temperamentnog malog kloparala. Nije mogla da čuje šta govori, ali je mogla da vidi kao mu se usta pomeraju dok psuje svaki put kad automobil, po običaju, đipi pri ubacivanju u brzinu.

– Nisi navikao na ručni menjač, je li? – reče mu puna razumevanja kad joj on odmah posle baci ključeve u ispruženu ruku.

On samo dunu kroz nos. – Toj stvari je mesto na otpadu!

– Neki ljudi sebi ne mogu da priušte BMW – reče ona kad jurnuše nizbrdo u njegovom srebrnom metku. – Ali neću propustiti da tvoju primedbu prenesem Džuli.

– Gde ti prijateljica živi?

Ne prevari je nehajan ton njegovog glasa. – Zašto to želiš da znaš?

– Zašto ne želiš da mi kažeš?

Ona shvati da je ovo početak njegovog ispitivanja. Pravi razlog njegove iznenadne predusretljivosti... i ostatak puta provede u pokušajima da parira navali sličnih pitanja svojim zajedljivim protivpitanjima, mada je on uspeo da iz nje iscedi kratak istorijat *Kvest restorejšnsa*, igrajući na kartu njenog profesionalnog ponosa na dedino neuobičajeno zanimanje, i više no što je shvatala, i o njoj samoj, pokazujući značajno poznavanje teškoća i ustupaka vezanih za vođenje malog posla u kome su mušterije često bile ekscentrici. Emili naivno prihvati njegovo objašnjenje da je i njegova multimilionska kompanija imala skroman početak: izgradnja jedne jedine kuće na vrhu litice ciklonima izloženog ostrva na Pacifiku. „Bunker“ je, kako on to u šali nazva, smesta stekao ugled u krugovima super-bogataša kojima je stepen teškoća pri izgradnji bio daleko važniji od veličine kuće.

Ona međutim shvati da im je potrebno iznenađujuće mnogo vremena da stignu tamo kuda su krenuli... uglavnom zato što je on prenebregavao njena uputstva kad god su bila u suprotnosti s njegovim najsavremenijom GPS mapom na komandnoj tabli.

– Ali ja znam prečicu – požali se ona kad skrenuše još jednom onamo kuda, po njenom mišljenju, nije trebalo.

– Prečica ne znači uvek da se brže stiže. Ovaj sistem se oslanja na protok saobraćaja uobičajen u određeno doba dana. Osloni se na tehnologiju.

Ona zakoluta očima na njegov pobožni glas. Osloni se na muškarca.

– U mom poslu tehnologija je veoma niska, a rad veoma intenzivan. U svako doba dana i noći kod mene ruke i oči i ljudska procena situacije imaju prednost nad kompjuterima – reče ona.

– Kompjuteri mi pomažu da stvorim strukturni dizajn za koji bi bili potrebni sati služenja olovkom i klizajućim lenjirom. Kompjuteri imaju dušu, samo što je ona nerazumljiva većini... dušu čiste, neiskvarene matematike.

Emili je u školi mrzela matematiku. Posmatrala je kako mu se ruke pomeraju na volanu i igru dugih mišića na njima. Zavrnuti rukavi otkrivali su da su posute tamnim dlakama koje su izgledale meke i svilenkaste spram njegove blede kože.

– Misliš li da život može da se svede ne skup brojeva? – upita ga da skrene misli s njegove moćne butine koja se pomeri kada nogu s gasa premesti na kočnicu. Već je znala kako su mu čvrsti mišići na butinama i kad mu pokret zateže meku tkaninu farmerki preko njihovih krajeva, nije mogla a da krajičkom oka ne primeti značajno ispupčenje koje se tu nalazilo. I to onda kad on uopšte nije razmišljao o seksu! Kako bi tek izgledalo sve to kad je potpuno nadražen?

Ona hitro pogleda kroz prozor sa svoje strane, uplašena da će joj se grozničave misli sasvim odraziti na grešnom licu, a naprasni huk u ušima sasvim priguši njegov odgovor i svaki smisleni komentar učini nemogućim.

Bila je prezauzeta potiskivanjem svojih erotskih maštarija da uopšte nije shvatila kako su skrenuli u poznatu ulicu oronulih kuća sve dok ne ču Itanov oštar uzvik i dok ne oseti kako joj se sigurnosni pojasevi usecaju u grudi kad on stisnu kočnicu.

– Blagi *bože!*

Zaustavio se uz trotoar ne skidajući oči s ogaravljenih ostataka kuće ukrašene svetložutim policijskim trakama preko vrata i prozora, koja je stajala u sredini blatnjave i ugažene bašte. Desni kraj prizemlja bio je sav u smrskanim prozorima i kostur od abonosa mogao je da se vidi kroz nagorele bočne horizontalne daske dok su masni dim i voda uprljali ostatak uske fasade. Drvena garaža koja se naslanjala na kuću odmah do studija bila je hrpa pocrnelih drvenih greda kroz koje je bespomoćno virila ispečena hauba njenog belog karavana.

– Gde je bila tvoja soba? – upita Itan kad, izašavši iz automobila, zasta na ivici travnjaka ispresecanog teškim gumama vatrogasnih vozila i pretvorenog u blatnjavu kaljugu noćasnjom kišom. Emili pomisli da mu glas zvuči potreseno, ali kad priđe i stade do njega vide da mu je strogi profil, okrenut prema kući, i dalje kao od kamena.

Pokazala mu je prozor na gornjem spratu, iznad onoga što je nekad bio studio, a pocrnela mesta tamo kuda su plamenovi lizali naviše delovala su kao otisak prstiju aveti koja se pružila prema prozoru, ali je, srećom, zastala... Na pojedinim mestima plamen je dozezao i do strehe, ali je rebrasti čelični krov, mada potklobučan na pojedinim mestima i iskrivljen na ivicama, delovao uglavnom netaknut. Ali to nije bio slučaj s plastičnim odvodnim cevima koje su istopljene i skvrčene ostale zalepljene za zidove kuće.

– Bože moj, mogla si da izgoriš u snu – promrmlja on dok je profesionalnim okom proučavao strukturu, prepoznavao najizglednije položaje nevidljivih linija težišta i potpornih stubova.

– Probudio me je alarm iz studija – objasni ona. – Nagutala sam se dima dok sam silazila u prizemlje, pokušavajući da se domognem protivpožarnog aparata koji je stajao u kuhinji.

On se zapanjeno okrenu prema njoj. – Zar nisi smesta izašla napolje? – ljutito je upita. – Šta si, do đavola, mislila? Udisanje dima ubija isto tako kao vreline i plamen... još i više zato što je dim podmukao... i ne shvataš u kakvoj si nevolji sve dok nije kasno.

– Znam – reče ona promuklim glasom, iznenađena njegovom ljutnjom, pa stavi ruku na grlo prisativši se grubog bola koji joj je disanje stvaralo u plućima, koja su vapila za kiseonikom.

– To može da ostavi i dugoročne posledice – tmurno reče on probadajući je čeličnim očima. – Nadam se da si bar posetila lekara.

– Bila sam u bolnici, a Piter je insistirao da posetim i njegovog specijalistu za uho, grlo i nos nekoliko dana kasnije, da proveru da li je sve u redu.

Očekivala je da Itan upita ko je platio za tu *skupocenu* posetu, ali umesto toga on je samo oštro pogleda i okrenu se prema kući.

– Sve što treba da uzmemo jeste tamo pored kapije – reče ona, pokušavajući da mu skrene pažnju na malu gomilu kartonskih kutija pokrivenu plastičnim kesama za đubre i zaklonjenu žbunjem. Komšiluk je bio sasvim bezbedan, ali nije želela da preterano dovodi u iskušenje bilo kog slučajnog prolaznika radog da iskoristi priliku za to kratko vreme koliko će ona biti odsutna. Poštansko sanduče je, brižno primeti, već bilo puno svežeg tovara pristigle pošte.

Ali je Itan druge misli imao na umu. – Koliko si izgubila? Mislim na pokućstvo i na stvari u tvom studiju. Koliko je vrednih primeraka porcelana koje su ti klijenti dali na obradu bilo smešteno u studiju? – upita, uputivši se prema otvoru na beloj drvenoj ogradi načinjenom da bi vatrogasno crevo moglo da bude provučeno.

Ona prepozna prikrivenu radoznalost u njegovom glasu i neveselo se nasmeja krenuvši za njim. Očigledno je mislio na način na koji to rade ljudi iz osiguranja.

– Nijedan, nažalost. Morala sam da otpustim naša dva zaposlena posle smrti moga dede, pa sam se opredelila za pojedinačne složene poslove visoke vrednosti i na sitne popravke, koliko za hleb i mleko, a kako sam dileru za umetničke predmete upravo poslala jedan veliki rad i očekivala da mi stigne novi od jednog muzeja, police su mi bile prilično prazne... to jest, imala sam nekoliko porodičnih komada porcelana koje sam dobila u nasledstvo, ali ništa što bi moglo da se nazove blagom.

– Zašto je to nažalost? Meni se čini da si imala veoma mnogo sreće.

– Previše sreće – uzvratila ona jetko i uspori korak kad su se primakli liniji koju je činila senka kuće. – Moja osiguravajuća kompanija misli da je neverovatna slučajnost to što se ovo desilo baš na dan kad ja u studiju *nisam* imala ništa od velike vrednosti...

– Rezultat je bio mnogo skupe štete, ali ništa sasvim nepopravljivo ili beskrajno skupoceno što bi klijente moglo da navede da dignu larmu – sabra to Itan i klimnu glavom. – Oni misle da si ti sama podmetnula požar ili da si nekome platila da to učini za tvoj račun.

– To je jedna od teorija – reče Emili, uzdahnu i zatrese kovrdžama. Izgled kuće i oštri smrad paljevine u vazduhu uznemirili su je više nego što je želela. – Oni ih izgleda imaju nekoliko isto tako besmislenih, a za svaku od njih potrebno je vreme da bude do kraja ispitana. Hej! Kuda si krenuo? – Ovo poslednje je skoro vrisnula i uhvatila ga istovremeno za rukav, pokušavajući da ga zaustavi.

On lakim pokretom lakta oslobodi tkaninu iz njenih prstiju i nastavi da korača prema ostacima studija.

– Ostani ovde. Idem samo da bacim pogled.

Srce stade ludo da joj lupa.

– Ne možeš! – viknu pa jurnu za njim i opet ga zgrabi za ruku. – Traka je i postavljena radi upozorenja svima da ne prilaze. – Petama se oduprla o zemlju i osetila je kako proklizavaju kad Itan povuče napred i uspaničila se kad su se približili uglu zgrade. – Sve dok oni ne daju znak da je sve čisto neovlašćenim osobama je zabranjen pristup...

– Ja i neću da ulazim unutra, samo želim da pogledam prozor... ili dva...

Jače mu je stisnula ruku. – Ne, ne smeš da ideš bliže... Ako to uradiš, bićemo u nevolji...

On spusti pogled na pobebele zglavke njenih prstiju i diže ga opet na njeno prebledelo lice, na usta rastavljena od brzog disanja i unezverene oči.

– Šta se dešava, Emili? – upita on lagano i koža na licu mu se zateže kad se otrže iz njenog stiska. – Šta je to što ne želiš da vidim?

Oh, razume se, njegova prva reakcija je da posumnja kako sam uradila nešto kriminalno, pomisli Emili.

– Da vidiš ne možeš ništa. Previše je mračno tamo.

Previše je opasno... – stade nevezano da brza.

– Biću pažljiv – reče on, okrenu joj leđa i zakorači dalje.

– Ideš preko tuđeg privatnog vlasništva! – viknu Emili i zaustavi ga na drugom koraku.

Okrenu se na petama svojih čizama a na licu mu se videlo da je zabezeknut i ljut.

– Šta!

S mukom proguta pljuvačku i odebljali jezik je skoro uguši. – Ovo je moje vlasništvo i ja... ja ti kažem da se smesta udaljiš – naredi mu ona trapavo. – Ako se ne udaljiš kad ti ja to tražim, to je neovlašćen boravak na tuđem vlasništvu i mogu da zatražim da te uhapse. Mogu da pozovem policiju da te uhapsi na licu mesta. Nemoj da misliš da neću ako i samo pokušaš da napraviš još jedan korak prema toj kući! – I glas joj je postajao viši sa svakom izgovorenom reči u toj poslednjoj rečenici. Mora da izgledam i zvučim kao poludela žena, histerično pomisli.

Usta mu se stisnuše, skupljene oči postade stroge dok je hladno razmatrao njen postupak. Zavuče zatim ruku u zadnji džep svojih farmerki i izvuče mobilni telefon. – Evo – otvori mobilni i pruži joj ga. – Uzmi. Obavi poziv ako to želiš da uradiš, ali ću ja, dok ti to radiš, malo pogledati unaokolo.

Pošto nije pružila ruku da napravu prihvati, on joj je dobaci, ali se ona i ne potrudila da hvata i telefon je pao na zemlju pored njenih nogu, odbivši joj se od tela.

– Nemoj – šapnu i rukama na kojim joj se koža naježila stisnu se oko struka kad on krenu dalje. – Šta ako tamo nije bezbedno? Šta ako se nešto otkaçi i padne ti na glavu ili ako propadneš u neku rupu i prosto se više odatle ne pojaviš...

I ona čvrsto stisnu oči pred vizijom beskrajnog niza mogućih nesreća. Sve što je volela, sve za šta je mislila da je čvrsto i postojano u životu činilo se da ima zastrašujuću naviku da joj se kao magla rasplinjava pred očima, ne ostavljajući joj ništa osim nepostojanih sećanja.

– Ništa mi se neće dogoditi... – Iznenada su kanove tople ruke trljale njene hladne mišice, a vlažan dah, kao jasna potvrda života, padao joj je na zabrinuto čelo dok mu je glas, maločas tako odsečan i podsmešljiv zbog njenih smešnih strahovanja, sad bio baršunasto mekan.

– Smiri se, Emili, sigurno neću da nestanem, obećavam. – Njegovo telo, čvrsto kao stena, isijavalo je smirujuću toplotu, ruke stavi na njena zaobljena ramena i palcima stade tu da gnječi ukrućene mišice kako bi oslobodio nagomilanu napetost u njima.

– Samo sam hteo da na brzinu obiđem oko kuće, sasvim daleko od svega što visi s nje – nastavi smirenim glasom. – Uopšte ne bih ni pomerio nalepljene trake. Kad sam na poslu, ne upuštam se u glupave rizike i ovde prosto hoću da zadovoljim nešto probuđene profesionalne radoznalosti. U redu?

Ona klimnu glavom, guste trepavice su joj se kao lepeze spuštale na sjajne obraze.

– U svakom slučaju, ako bi me nešto i tresnulo po glavi, mislim da bi se ti mnogo obradovala što si me se rešila! – podrugnu joj se on fino.

To je natera da šmrčne i naglo dignu glavu.

– I *bih* – reče mu glasom u kome je bila nijansa ljutnje. – Ali šta *bih* rekla Piteru? On još nije preboleo ni Rouz. Ne bi mogao da podnese da i tebe izgubi.

Oči im se sudariše, plavo na plavo, i podrugljiva vedrina stade da mu vetri sa lica, a ruke je i dalje držao na njenim ramenima.

– Ne, u pravu si, on se kočoperno drži, ali je daleko slabiji nego što mnogi ljudi misle. – Ruke mu skliznuše niz njene mišice i padoše mu pored tela, ali svoj hipnotički pogled i dalje nije skidao s njenih očiju. – Koliko ima otkako ti je deda umro... godina dana?

– Deset meseci – automatski ga ispravi.

– A ovde u ovoj kući živela si s njim... koliko dugo?

– Od svoje sedme godine – odgovori ona uvlačeći malo u usta donju usnu koja joj je zadrhtala.

– A šta ti je s bakom? – radoznalo je upitao.

Ona pogleda u stranu i zanosa u kome je bila nesta. – Umrkla je kad mi je bilo šesnaest godina. – Erika Kvest bila je oštra, pametna žena, ali je znala pravu vrednost zagrljaja. Kad je njen umirujući uticaj nestao iz njihovog života, Emili i deda su sve više i više vremena provodili radeći i sve manje izlazili u društvo. Nevoljan predlog njenih roditelja, uz to sasvim neizvodljiv, da im se pridruži na radu u inostranstvu i prihvati se posla u nekoj od agencija za pružanje pomoći ugroženom stanovništvu, odbijen je bez mnogo žaljenja na obe strane. – Tada je počelo moje pravo učenje – priseti se ona. – U ovom zanatu nema zvaničnog obrazovanja i šegrtovanja, treba samo da se gleda i uči...

Duboko je udahnula, prisilila se da rukama prestane da stiska stomak te je zauzela bezbrižno držanje, mada se tako nije osećala.

– Žao mi je što sam onako planula na tebe – reče mu i namesti posramljen osmeh. – Ne znam šta me je spopalo...

– Ne znaš? – Mračan, znalački ton njegovog glasa nagoveštavao je da on poznaje njene najdublje nesigurnosti. Nije imao pravo da joj se tako zavlači u svest i pretura joj po emocijama. Njegovo ohrabrujuće saosećanje verovatno je trebalo samo da je navede da mu veruje. On je bio prvi svedok optužbe, opomenu se. Pokušao je da je zastraši seksom i sad se prebacio na psihologiju.

Ona zanemari primamljivu mogućnost da istovari sve svoje nevolje na njegova muževna pleća i zavrte glavom. – Obično ne pravim od komarca magarca...

Pogleda je s nevericom. – I ti ovo zoveš sitnicom? – Glavom je trznuo prema kući.

– Mislila sam samo na mogućnost da ti nestaneš s lica sveta – reče ona i, namerna da opet izgradi odbranu svojih emocija, koja je bila opasno urušena, diže nos. – Ako želiš da pogledaš unaokolo, samo napred. Njuškaj koliko ti je volja. Zemljište su prilično temeljno pregledali stručnjaci. Padni i slomi vrat, svejedno mi je!

Razbesnelo ju je kad joj se on, umesto da se razgnevi od njenih prkosnih reči, samo osmehnu.

– Zar misliš da ćeš me se tako lako rešiti, Emili? Razmisli ponovo.

U njegovim recima bilo je podrugljivog zadovoljstva i, kad se udalji, pade joj na pamet da on radi tačno ono što je i nameravao verovatno od samog trenutka kad se ponudio da joj pomogne. Svojim emotivnim ispadom zadržala ga je samo nekoliko minuta. S njegovog stanovišta, uspeh nijednog trenutka nije dolazio u pitanje. Bila je

majstorski izmanipulisana i ishod beše taj da mu je poklonila baš onu saglasnost koju je pokušala da mu uskrati!

Kad se opet pojavio ispred kuće, Emili je razgovarala s krupnim, bradatim čovekom koji joj je u neodlučne ruke uručivao svežanj papira.

– Problem?

Prvi put beše srećna što joj je njegovo moćno telo iza leđa.

– Ovo je gospodin Tremejn iz mog osiguravajućeg društva... – poče Emili.

– Itan Vest – reče on sam i pruži ruku pored Emili da se rukuje.

Oči čoveka iz osiguravajuće kompanije raširile se kad prepozna ime i dotadašnje oholo držanje postalo puno poštovanja.

– Nema problema – reče on užurbano. – Upravo sam predavao gospođici Vest neke obrasce koje sam zaboravio da joj dam ranije...

Trenutak pre no što je progovorio, Emili oseti iznenadnu napetost u telu iza sebe.

– *Kvest*. Njeno ime je *Kvest*, a ne *Vest*.

Čovek se zbunio zbog te stroge ispravke. – J-jesam li ja to rekao *Vest*? – zamuca on. – Slučajna pogreška... mislio sam da kažem, gospođica *Kvest* mora da popuni još neke obrasce radi zahteva koji je podnela...

– Je li to vaš automobil tamo preko?

Tremejn pogleda preko ramena prema neupadljivom plavom automobilu parkiranom pored puta.

– Da, ja...

– Vi ste tamo čekali dok mi nismo stigli.

Emili to uopšte nije primetila. Činjenica da nije smesta izašao iz automobila i prišao im odmah kad su stigli činila je sasvim izvesnom njegovu nameru da iz prikrajka motri šta su naumili.

On i Itan bili bi fin par špijuna, pomislila je s gađenjem.

– Znao sam da će gospođica *Kvest* opet doći ovamo – užtogljeno je govorio Tremejn – i kako sam imao još jedan sastanak u ovoj oblasti odlučio sam da je sačekam.

Itan je obiđe i uze joj papire iz ruke pa saže glavu dok ih je prelistavao. – Zar niste mogli ovo da pošaljete faksom?

Tremejn uputi Emili jedan optužujući pogled. – Na privremenoj adresi koju nam je gospođica *Kvest* dala nema faksa.

– E pa, ona sada stanuje na mestu gde faksa ima. – I Itan tako brzo, mašinski precizno, izrecitova broj faksa da Tremejnovi zdepasti prsti skoro pocepaše džep na košulji dok je žurio da izvadi olovku. – Sta se dešava kad vam ona faksom pošalje natrag ove popunjene obrasce?

Umesto da hmka i vrda onako kako je to činio uvek kad bi Emili tražila da joj pojasni detalje slučaja, Tremejn je opisivao odlaganja koja su usporavala istragu, ne obazirući se pri tom na činjenicu da otkriva poverljiva obaveštenja o klijentu.

– Nesreća je što je pokojni gospodin *Kvest* zaboravio da obnovi postojeću polisu – završi on s pompeznošću osobe koja zna da je u pravu, a što Emili natera da stisne pesnice. – I onda je još potpisao polisu za obeštećenje umesto polise za nadoknadu stvarne štete, a da pri tom nije obavljena zvanična procena...

– Što je bez sumnje bila odgovornost vaše kompanije i što je trebalo da obavi vaša kompanija, zar ne?

– vešto ga prekide Itan i malo kasnije isprati nesrećnog gospodina Tremejna pošto je iscedio iz njega sva objašnjenja.

Osim zadovoljstva što je videla poraz svog mučitelja, Emili je besnela što su njene privatne stvari otkrivene slučajnom posmatraču. Kad se dadoše na posao da

ostatak njenih stvari ubace u njegov automobil, ona mu oduže papire i bila je spremna da žestoko napadne ako Itan i samo pokuša da razgovara o bilo čemu što je Tremejn rekao, ali je njegovo zamišljeno ćutanje bilo gore no da ju je zatrpao pitanjima.

Tek kad se opet nadoše na putu, Itan pomenu neočekivani susret.

– Da li ti se to često dešava? – promrmlja on.

Emili se iskrenu na sedištu, spremna na svađu. – Da li mi se šta često dešava?

– Da te ljudi zovu Vest, umesto Kvest?

Od toga joj splasnu ljutnja, ali samo na tren, dok ne shvati kuda on cilja.

– Ne! I ne bi ni Tremejn da mu nisi stisnuo ruku kao tubu paste za zube i prestravio ga svojim lajanjem. Ja ne moram da se zaklanjam tuđim imenom. Ponosna sam što sam Kvest!

I bila je zamišljena celim putem do kuće i ovoga puta uspela je da svoje komentare svede na minimum.

Na njeno olakšanje i Itan je izgleda bio izgubljen u mislima, zadovoljan slušanjem radija i očigledno više nije žurio da je satera u škripac nemilosrdnim ispitivanjem.

Otkri i zašto kad ih Piter dočeka i zatraži da Itan ruča zajedno s njima pre no što nastavi svoj let. Opet u odelu, uključujući i sasvim novu plavu košulju bez mrlje na manšeti. Itan je bio oličenje učtivosti tokom obeda, ali u poslednjem trenutku pred odlazak on kao uzgred upita Pitera da li bi mu smetalo da ostane kod njega dva dana.

– Zbog toga sam pokušavao da te juče dobijem na telefon. Imam nekoliko uzastopnih večernjih sastanaka i prijalo bi mi da ne moram svake noći da putujem natrag na Vaiheke – ugladeno reče uz pravu meru snebivanja u glasu. – Razume se, bilo je to pre no što sam saznao da već imaš... gosta...

Piterovo lice dobi čudnu ružičastu nijasnu i u glasu mu se javi tračak nelagodnosti kad zabrza: – Koješta! To nikad ne moraš ni da *pitaš*, i ti to znaš, Itane. Ovo je tvoj drugi dom. Uvek mi je milo da vidim tebe ili Dilana. Ostani koliko hoćeš! Što nas je više to je veselije, je li, Emili?

O da, veoma veselije, pomisli Emili i stomak joj se zgrči na drsko obećanje u Itanovom divljački pobedonosnom pogledu.

On je imao nameru da se igra veselog pakla s njenim već i previše uzburkanim životom i upravo je sebi obezbedio luksuz da to čini natenane.

5.

Emili spusti pamučni tampon i podesi položaj zaštitnih naočara. Primakavši stolicu bliže radnom stolu naže se nad porcelansku vazu koja je ležala na pamučnoj vrećici u kojoj je čuvana. Uprkos njenim očiglednim manama, bila je i dalje predivan predmet.

Dade se na proučavanje metalnih umetaka kojima je neki davno pokojni kineski umetnik spajao polomljene komade. Rastavljanje, čišćenje i ponovno lepljenje plavo-bele vaze biće zadatak koji će pojesti mnogo vremena. Da su metalni umeci ostali netaknuti postojala bi mogućnost da se ostave tu gde su, ali su ovi bili gadno zarđali i mrlje gvožđa uvukle su se u keramičko telo i uprljale linije spajanja. Isto tako su se i neke od metalnih spajalica pravljenih rukom razlabavile u ležištima izbušenim s obe strane spoja i ugrozile celu strukturu. Potapanje u toplu vodu omekšalo je gipsano punjenje u ležištu umetaka i sad je na redu bilo njihovo pažljivo uklanjanje kako se vazi ne bi nanela dalja šteta.

Ona isproba magičnu traku koju je iskoristila da zadrži celinu tela vaze... da spreči njeno raspadanje kad bude izvukla umetke... pa dohvati skalpel i finu stomatološku sondu. Napolju je bilo letnje jutro bez oblaka i svetio koje je ulazilo kroz velike prozore omogućavalo joj je da savršeno vidi fine detalje svog posla bez upotrebe uveličavajućeg stakla, koje je stajalo na radnom stolu odmah pored njene ruke. Kao sušta suprotnost skoro nečujnom struganju njenog sečiva, njen muzički uređaj tresao je prostor studija muzikom s jedne od univerzitetskih radio-stanica.

Pincetom je povukla tupi vrh umetka i, pošto je lako izašao, ona odahnu jer je u pitanju bio umetak uglavljen pod pravim uglom. Da je u pitanju bio oštar ugao, morala bi da upotrebi testericu i, mada je bila krajnje sigurna u svoje sposobnosti, još je pamtila užasne posledice prvih katastrofalnih pokušaja, izvedenih pod dedinim nadzorom, kada je gotovo bez izuzetka uništavala jedan za drugim predmete za vežbu pokušavajući da oceni ugao i pritisak potreban da se preseče tanki metal, bez oštećenja okolnog tkiva. Po principu učenja kroz praksu, Džejs joj je davao da umetke stavlja sama, koristeći iste tehnike primenjivane stotinama godina ranije, pre otkrića epoksidnih smola, kako bi bolje shvatila postupak. Prema Emili je bio još stroži i od nje je zahtevao mnogo više nego od drugih radnika, ali je ona poštovala taj njegov stav jer je shvatila nameru. Emili je nosila porodično ime i zauvek je morala da zadrži ugled Kvestovih stečen savršenstvom u poslu.

I učinila je to... po cenu svoje slobode i večnog duševnog mira... pre dve godine. Iako nije njen aljkav posao pretio da uprlja ime Kvestovih, ona je bila odgovorna što je Konrad Nikols dobio posao u studiju. Nju je zasenilo njegovo zgodno lice i dečački šarm toliko da je propustila da primeti sve više dokaza da je njegova veština sasvim u neskladu s blistavim preporukama kojima joj je mahnuo na seminaru na kome su se upoznali. U vreme kad je shvatila s koliko je veštine izbegao stroge norme koje je postavio njen deda, bilo je gotovo kasno da se izbegne skandal.

Zbog čega je još važnije da se ugled imena Kvest stalno potvrđuje, mislila je dok je mukotrpno i strpljivo rastavljala umekšano punjenje u prvom redu umetaka i zastajkiivala svaki čas da proveriti stanje predmeta koje je držala na raznim nivoima natapanja i sušenja.

Prošlo je već nedelju dana otkako se smestila kod Pitera i, mada se veoma lako privikla na novu sredinu studija, život izvan njega nije bio tako lagodan. Itanova dva dana produžila su se na četiri, radno vreme bilo mu je nestalno i samo ga je jedan „večernji sastanak“ omeo u misiji da uzrujava Emili svojim prisustvom i stalnim, nametljivim ponudama da „pomogne“ i da pruži savet. Ostale sastanke izgleda da je otkazao po kratkom postupku, što ga je učinilo slobodnim da se čvrsto umeće između Pitera i Emili svake večeri za stolom prilikom obeda i kasnije u dnevnoj sobi, sve dok Pitera „stare kosti“ ne bi navele da odhrama na spavanje.

Činjenica da je Itan bio cinični pametnjaković i zabavni pripovedač činila ga je samo još opasnije fascinantnim Emilinoj nevoljnoj svesti i bilo je teško ne zavideti mu na ponosu koji je teča gajio zbog njegovih ostvarenja. On je takođe bio čovek čudesne energije i sposobnosti. Uopšte nije krio činjenicu da se raspituje o njoj i trebalo mu je manje od dvadeset četiri sata da otkrije da je *Kvest restorejšns* bio na ivici bankrotstva nekoliko meseci pre i posle smrti Džejsa Kvesta.

Na njeno veliko olakšanje, Itan je konačno morao da otputuje na Južno ostrvo, ali se bez najave vratio preksinoć i uhvatio je nespremnu dok su Piter i ona razgledali stare porodične fotografije, razgovarali o sličnostima, Emili posebno zainteresovana za fotografije iz detinjstva braće Vest.

Uopšte nije imala razloga da oseća krivicu pa se tako i nije ponašala kad se Itan smestio pored njih na kauč, a čvrsta mu butina nabrala tanki materijal njene letnje

haljine kad se nagnuo da pogleda u album, koji je stajao otvoren na stočiću za kafu pred njima.

Osim...

Osim što je ponekad način na koji je Piter govorio, i gledao je, činio da se oseti nelagodno.

U seksualnom smislu ne, nikad tako, ali s nekom vrstom prikrivenog ushićenja, iščekivanja koje nije mogla da razume. Kao da je nešto *očekivao* od nje. Nešto što je njihov odnos podrazumevao, ali što tek treba da se ostvari.

Povremeno bi zapadao u ćutljivu utučenost, a onda penušao oko sitnica... nečeg tako prostog kao što je njeno sećanje iz detinjstva na igru žandara u etiopskom izbegličkom logoru.

U svemu drugom izgledao je savršeno srećan postojećim stanjem stvari i, mada je u početku bio ponešto podozriv prema Itanovoj isledničkoj radoznalosti u vezi s Emili, uskoro se otresao svih sumnji koje je gajio i uživao u „metežu“, kako je on to nazivao, koji su činili drugi ljudi u njegovoj kući, čak i kad su bili odsutni da bi se bavili sopstvenim poslovima.

Ali bi se svaki čas, bez nekog vidnog razloga, povlačio u sebe i hvatala ga je kako je posmatra s tim čudnim izrazom punim nade na licu. Nije mogla da se otrese osećanja da nešto nije u redu. Pitala se ne boluje li Piter još od nečega, a ne samo od artritisa i srčane aritmije... Da možda ne postoji nešto što mu zakazuje u mozgu. Ali su njena mozganja morala da ostanu samo na tome jer nije imala bilo kakve činjenice da joj podrže brigu ako bi pokušala da je izrazi, a mogla je da bude sasvim sigurna da bi Piter bio strašno povređen čak i samim nagoveštajem da ona sumnja u njegove mentalne sposobnosti.

Kad lagano izvuče još jedan umetak iz tela vaze, ona je pažljivo okrenu da pogleda sledeći, daleko složeniji lom, ali je ukočeni vrat opomenu da je radila više no što je bila svesna, pa skide naočare i odgurnu stolicu od stola mrdajući ramenima da ih opusti.

Uplašeno uzviknu kad joj se par teških ruku spusti na bolna mesta i stade da ih lagano, vešto masira.

Naglo iskrenuvši glavu natrag, vide iz tog čudnog ugla Itanovo lice i oseti prisno, neujednačeno lupanje srca. Ugledala ga neočekivano, ili se psihički pripremala za susret s njim, nikad nije bila u stanju da spreči taj početni, zamamni nalet straha koji je ostavljao bez daha. Stizao je iz nekog atavističkog dela njenog mozga, koji je prepoznavao gladnog mesoždera i okidao reakciju „beži ili se bori“. Kako bekstvo nije bilo moguće, morala je da se čuva kako zna i ume.

– Nisam te čula da ulaziš – reče mu slabašnim glasom.

– To me ne iznenađuje – reče on pa se naže napred i isključi radio i nastavi da je masira. – Bila si veoma koncentrisana.

Iznenada shvativši da se potiljkom oslanja na dno njegovog stomaka, Emili se naglo ispravi i izmače se ispod njegovih i previše veštih ruku. Činilo se da mu nesvesno stalno daje izgovor da je dodiruje i to ju je baš žestilo.

– Hvala, vrat me je baš mnogo mučio – reče mu i po sjaju u njegovim očima shvati da nije baš sasvim uspela da sakrije prava osećanja. – Obično pravim pauzu svakih pola sata da se razmrdam jer, ako te iznenada uhvati grč kad radiš nešto pipavo...

Znala je da ćereta dok ga je gledala kako odlazi i seda na stolicu do drugog radnog stola, oslanja se laktom na njegovu uglačanu površinu odmah pored njene otvorene beležnice i posmatra je podsmešljivo. To je smesta izazvalo njeno podozrenje. Bio je u lepršavim pantalonama i klasičnoj teget polo majici, koja je

činila finu suprotnost prodornom sjaju njegovih očiju. Tamna senka na njegovoj neobrijanoj bradi davala je grub, neuredan izgled aristokratskim crtama njegovog lica. Delovao je lenjo, ali je isijavao pritajenu odlučnost što je, po njenom iskustvu, bio loš znak.

– Koliko dugo već sediš ovde? – upita ona kad se okrenu da čisti alat koji je koristila i da hitro proveri kako izgleda na površini uveličavajućeg stakla koje je moglo da posluži kao ogledalo zbog tamne površine stola na kojoj je ležalo.

I pored iskrivljenja zaključila da može biti zadovoljna svojim izgledom jer joj je kovrdžava kosa stajala kako treba, a lice bilo bez mrlja. Sad kad je odeću oprala više puta, da bi je oslobodila otrova koje dim u nju beše uneo... još nije mogla da poslušava savet vatrogasaca i svu odeću odnese na hemijsko čišćenje... obukla je dobre farmerke i još bolju košulju kratkih rukava da joj pojačaju samopouzdanje.

– Već neko vreme – odgovori Itan uz razdražujuću neodređenost. Nije mu to bio prvi put da upadne u studio. Prilikom prethodne posete obišao ga je i sve osmotrio i o svemu postavljao pitanja dok je ona započinjala svoja preliminarna ispitivanja i radila na predmetima kojima je bilo potrebno samo četkanje i lako čišćenje da bi opet bili u svom najboljem izdanju. Kako je prostor koristila milošću vlasnika, smatrala je da teško može da mu naredi da ode, posebno stoga što se nikad nije bunila kad bi Piter došao da malo proćaskaju.

– Mora da imaš neverovatne zalihe strpljenja kad si u stanju da radiš tako laganim tempom. Zar nikad ne dobiješ želju da ubrzaš postupak?

Emiline plave oči raširiše se u tako instinktivnom užasu da on smesta diže ruke u vazduh u znak predaje. – Shvatio sam to kao „ne“.

– Ako si nestrpljiv, onda možeš da učiniš više štete no koristi. *Nema prečica* do propisne restauracije – strogo reče.

– Povlačim sve što sam rekao. – Posmatrao je kako se pomalo kravi na njegovu neuobičajenu krotkost i kako joj se ljutnja u očima smiruje. – Da li obično radiš i subotom?

– Radim uvek kad ima posla. To je jedna od velikih prednosti samostalnog posla, ako je još i studio blizu – kratko mu odgovori. – Uživam u onome što radim pa mi ne smeta ako sam u studiju i sedam dana nedeljno.

– Znači, rad ti je uživanje i uživanje ti je rad? – tiho promrmlja. Zašto li je to, izgovoreno njegovim ustima, delovalo tako nepristojno? – Pokušavaš li da sve zadiviš svojom posvećenošću? – dodade on.

Misliš tebe, nema sumnje, pomisli ona. Odmeri ga s krajnjim omalovažavanjem.

– Ili rad možda koristiš da se kriješ ovde – nastavi on svilenkastim tonom, pripremajući daleko precizniju strelicu – u nadi da ćeš izbeći neizbežno?

– Šta to neizbežno? – upita ona mada je znala da je to izazivanje nevolje.

Tamnocrvene dlake na vilici pomeriše se kad mu se usta iskriviše. – Mene.

Ona suzbi izdajničko crvenilo. – Izgubila sam mnogo vremena i sad moram da ga nadoknadim. Za razliku od tebe, ja nemam gomilu zaposlenih koji će na sebe preuzeti poslove kad odlučim da se odmaram.

– Hmm. – Bila je to istina, ali su duboke vibracije u njegovim grudima bile izraz sumnje prema tome da li je to i *cela* istina.

– Izgleda da vodiš veoma detaljne zabeleške – reče on, skrećući pažnju na njenu otvorenu beležnicu i stade da lista strane ispunjene gustim rukopisom i crtežima kojima je ona podrobno opisivala svaki predmet na kome je radila i svaku pojedinost postupka koji su njene ruke na njemu sprovele.

Bila je to njena Biblija i, na sreću, stekla je naviku da je nosi sa sobom u krevet da pregleda zabeleženo i zapiše planove za sledeći dan, ili da prouči ranije radove

koji bi mogli da joj pomognu u onima kojima se trenutno bavi. U noći kad je izbio požar imala je sve tri sveske pored sebe u spavaćoj sobi, kao i nekoliko onih koje je vodio njen deda, jer se spremala da sledećeg dana dočeka novu pošiljku, tako da su to bile prve i jedine stvari koje je zgrabila kad je krenula napolje. Ostatak beležnica Džejmsa Kvesta, nenadoknativ zapis čitavog životnog veka iskustva, izgoreo je na policama za knjige u studiju zajedno s njenim drugim stručnim tekstovima i taj gubitak nije moglo da nadoknadi nikakvo osiguranje... čak i pod pretpostavkom da je osiguravajuća kompanija mogla da prihvati da tako nešto ima novčanu protivvrednost.

– Moram – odseče ona ozlojeđena nagoveštajem da nije temeljan profesionalac. – Da li bi ti sagradio kuću bez premera zemljišta i plana konstrukcije? Ako vlasnik ima bilo kakvu primedbu na način na koji je nešto urađeno, ili ako postavi pitanje u vezi s opravkom, ili ako posao mora ponovo da se radi ili da se radi postepeno, od suštinske je važnosti da sve bude zapisano crno na belom.

Itan vrati stranice na onu na kojoj su bile beleške o vazi na kojoj je trenutno radila i opipa papirni džep u kojem je držala fotografije koje je napravila sasvim novim digitalnim fotoaparatom i odštampana na isto tako novom štampaču, koje je našla u jednom od ormana u studiju. Još jedan primer Piterove preterane velikodušnosti, koja je bila predmet sumnje, pretpostavljala je!

– Čujem da se moj ozloglašeni brat pojavio – reče on kao uzgred.

Ne zavara je ta njegova nemarnost.

– Da. Slučajno se to desilo baš onog dana kad si *ti* otišao – reče ona sarkastično. – Stigao je s koferima i dugom pričom kako je morao da pozajmi svoj stan nekom glumcu, koji je želeo da ostane neprimećen, i njegovoj porodici, a došao je radi uloge u visokobudžetnom reklamnom spotu za njegovu reklamnu agenciju.

Posmatrao je skalpel koji je glačala. – U stvari, verujem da je on svoj stan *iznajmio* po astronomskoj ceni – suvo reče. – Dilan je uvek spreman da iskoristi mogućnost da brzo zaradi novac.

– Hoćeš da kažeš kako nemaš apsolutno ništa s njegovom iznenadnom odlukom da dođe i stanuje kod dragog starog teče? – upita ona i stavi skalpel na radni sto, daleko od domašaja i iskušenja. Dilan joj je, u stvari, bio zabavan. Voleo je da flertuje i bio veoma zgodan, očigledno optimista koji kroz život prolazi ne udubljujući se u značenja i motive. Njegovo zadirkivanje i radoznala pitanja nisu ni jedan jedini put kod nje izazvali onu vrstu antagonizma kakav je smesta prizivala jedna izvijena obrva njegovog brata. On je takođe imao veoma aktivan društveni život i uveče je veoma mnogo „cunjao“ po gradu i obično bi tek u ranim jutarnjim satima čula promuklo brundanje motora njegovog poršea na prilaznom putu. Ako je Itan njemu namenio da joj bude „pratilja“, onda je bedno propao na poslu, pakosno pomisli.

– Možda sam te pomenuo na način koji je kod njega mogao da izazove određenu radoznalost – reče Itan pažljivo birajući reči. – Dilan je u tom smislu impulsivan. Stalno smišlja načine kako da mi doskoči.

Emili ga zapanjeno pogleda. Šta li je sad *to* značilo?

Kad bolje razmisli, možda je bolje da ne pita!

– On se bar ne šunja unaokolo u pokušaju da me uhvati *in flagrante* s vašim tečom!

– Zar je to ono što ja radim? – upita on i duge noge ispruži po podu, oslonivši se samo kukovima na ivicu stolice da bi zauzeo pozu nameštene drskosti.

– Dobro znaš da to radiš. Nadam se jedino da se noću ne šunjaš hodnicima osluškujući ne čuje li se odnekle škripa dasaka na podu! – podrugnu mu se ona.

– Oh, uveravam te da nema škripe, ova kuća je solidno građena – reče on blago.
– Mada, povremeno patim od nesanice, pa nemoj da se iznenadiš ako neke mračne noći naletiš na mene...

– Nemoguće. Kad jednom odem u krevet ja odatle ne mrdam! – odseče ona.

– Zaista? – upita i izvi jednu obrvu. – To me iznenađuje... Pomislio bih da si veoma aktivna u krevetu. To je baš nezgodno za tvog ljubavnika...

– Ja *nemam* ljubavnika! – procedi ona zanemarujući tople žmarce koji su joj se razlivali po stomaku. – A najmanje u ovoj kući!

– *Za sada...*

Ona ozlojeđeno uzviknu. – Nikad ne odustaješ, zar ne? Ti prosto ne možeš da prihvatiš da grešiš. Ti si najciničniji i najnepoverljiviji čovek koga sam ikad srela!

– To je deo mog šarma – oteže on ustajući. – Jesi li znala da je stigao privremeni izveštaj veštaka za procenu kolekcije?

Brza promena teme pade joj kao udarac u srce i toplinu u stomaku pretvori joj u led.

– Znala sam da mu je vreme – reče ona, okrećući se sudoperi da navuče gumene rukavice i proveriti umašćeni tanjir koji je držala potopljen u blagom rastvoru u plastičnoj činiji. – Ja sam ta koja je tražila da to bude urađeno, ipak...

– Ali tek pošto sam ti rekao da ću to predložiti teča-Piteru...

– Ali to nisi učinio, zar ne? – reče ona i pričini joj zadovoljstvo što je to istakla. Ona ispra tanjir mlazom vode iz slavine i stavi ga u svežu kupku rastvora. – Izgleda da mi nisi poverovao na reč kad sam rekla da bih bila srećna da procenitelj što pre obavi svoj posao... ne znam zašto... pa sam insistirala da se to uradi kako bih se osigurala da ti ne ostane nijedan razlog za nove neosnovane optužbe. – Ona svuče gumene rukavice i baci ih u orman ispod sudopere uz neuobičajen manjak brige o tome gde će pasti.

– Zar te ne zanima njegova sadržina?

Ona opru ruke hladnom vodom u praznoj sudoperi. – Radije bih sačekala konačan izveštaj...

– Kaže da ima najmanje pet stavki koje su na prvi pogled sumnjivog porekla.

– Zaista? – Emili se usredsredi na brisanje ruku i nameštanje peškira na vešalicu.

On priđe da stane iza nje, pocrveneo od nezadovoljstva. – Ne izgledaš mi veoma zabrinuto – nastavi da je bocka.

Ona se besno okrenu, a pokušavala je da zanemari uznemirujuću blizinu njegovog vitkog tela. – I nisam – reče mu, pazeći da joj glas bude smiren. – Rouz ima dve stotine trideset pojedinačnih komada... od kojih je za većinom sama tragala i kupovala ih svuda po svetu i to ne uvek od uglednih dilera. Bila bih veoma iznenađena kad neki od njih ne bi bili falsifikati... ili, u najmanju ruku, ako ne bi vredeli onoliko koliko je ona za njih platila. Što ne mora da znači da je u pitanju bila prevara.

Ona vide gde mu se led javlja u očima i stade da očajava što ne može da ga navede da razume.

– Čak i najbolji stručnjaci mogu da budu prevareni, a Rouz je bila samo daroviti amater. Ona je volela da se cenjka i nije bila specijalizovana za samo jednu vrstu porcelana ili ere kao što to radi većina ljudi, već je pre bila neka vrsta svaštara. Kad bi videla nešto što bi joj se izgledom svidelo, ili nešto što ima zanimljiv istorijat, ona je to kupovala. Eto zašto joj je njena kolekcija pričinjavala takvo zadovoljstvo. Nikad nije bila u pitanju novčana vrednost već su to uvek bile njene *emocije* vezane za taj pronalazak. Razume se da bi temeljna procena morala da bude obavljena zbog osiguranja, ili ako kolekcija treba da bude ponuđena na prodaju, ali ne mislim da bi

Piter ikad pristao da proda Rouzinu kolekciju, a ti? Tako da prepoznavanje nekoliko sumnjivih komada za njega neće značiti propast. Osim ako vrednost onoga što u budućnosti treba da naslediš nije ono zbog čega ti brineš...?

On prenebregnu ovu njenu poslednju ljutitu primedbu kao nešto što je ispod njegovog dostojanstva.

– Zar ti sama nisi primetila ništa što nije u redu?

Ponos joj ukruti ramena. – Da li me ti to optužuješ za nešto? – izazva ga.

Lice mu se stvrdnu. – Samo pitam.

Je li ovo neka vrsta zamke?

– Onda, bez prethodnog znanja koji su komadi u pitanju, ništa ne bih mogla da kažem – reče mu besno i dostojanstveno. – Videla sam celu kolekciju, da, ali nisam ispitivala autentičnost ni jednog jedinog njenog komada. Obavljala sam samo čišćenje i, tamo gde je potrebno, restauratorski deo posla na oštećenim ili zapuštenim primercima. Ali ako Mikelson misli da je poreklo klimavo, možeš biti siguran da će se njegov prvobitni nalaz pokazati kao tačan. On ima nos za takve stvari.

– Poznaješ li ga lično? – oštro upita, kao da je to nekakav zločin.

– Samo po čuvenju. On je najbolji u zemlji. I zato sam njegovo ime pomenula Piteru. Jedino sam iznenađena što je to mogao da uradi tako brzo jer je obično prezauzet mesecima unapred... – I začutala je jer je shvatila da je previše rekla. On će to verovatno shvatiti kao pokazatelj da se takvom odlaganju baš i nadala.

– Platilo sam mu dva puta više od onoga što je tražio za svoju uslugu.

Ona zgađeno skrsti ruke na grudima. – Nije čudo što misliš da su svi na prodaju... ali za tebe, *možda i jesu*...

– Kao što si sama rekla, on uživa ugled najboljeg u zemlji, a ja se manjim od toga nikad ne zadovoljavam.

I onda opet promeni temu na poražavajući način. – Koliko sam shvatio, svojevremeno su unaokolo kružile neke čudne glasine o ugledu tvog dede. Otprilike u ono vreme kad smo se ti i ja sreli, je li tako...?

Ona se ukoči, ruke joj se opustiše uz telo i šake stegoše u pesnice. – To nema nikakve veze s ovim... i odbijam da razgovaram o tome!

– Šteta, jer ćemo mi taj razgovor voditi, htela ti to ili ne. Da li je u tim glasinama onda bilo istine? Da li je tačno ono što se tada pričalo da ime Džejmsa Kvesta više nije garancija za vrhunski obavljen posao? Da li je zbog toga posao skoro propao prošle godine?

– To pitanje ne želim ni da udostojim odgovora – reče ona očajnički.

– Da li bi radije želela da odgovor dam ja? – neumorno nastavi on. – Sve što treba da uradim jeste da skupim nekoliko komadića da bih sklopio mozaik. Da se malo raspitam unaokolo, da platim nekome da malo dublje začepirka. Ko zna ko bi, ili šta, moglo da ispuzi ispod kamena...?

Konrad, pomisli ona i strese se u sebi. – Ti nemaš pravo...!

– Emili... – On pruži ruku da joj dodirne rame, ali se ona trže natrag i laktom zakači činiju u sudoperi tako da tanjir u njoj stade da udara po plastici.

– Pogledaj sad šta sam zbog tebe uradila! – vrisnu ona umirujući tanjir, ljutita što je tako trapava u okruženju u kome sebe beše uvežbala da nikad ne načini neoprezan ili nesvestan pokret. – Opasno je kad se u studiju izgubi prisebnost zbog ličnih sukoba...

– Pa hajdemo onda napolje... u vrtove, gde ne postoji nikakva opasnost da nešto dragoceno može da bude slomljeno... osim nas samih, razume se.

Kad Emili otvori usta da se pobuni on je neumoljivo zaustavi. – Mi imamo jedan nedovršen posao, ti i ja... započet pre dve godine. Sve dok se to ne okonča imam sva

prava i razloge da sumnjam u tvoju čestitost. Poverenje mora da bude uzajamno. Ako želiš da ja tebi verujem, onda u nekom trenutku, moraš da poveruješ i ti meni. I taj trenutak je slučajno baš sad. Vreme je da prestaneš da se kriješ, Emili. Prećutkivanje istine isto je što i laž, a laži imaju gadnu naviku da se vraćaju i povređuju ljude.

Oklevala, je iako je znala da on govori istinu, ali i dalje rastrzana starim vernostima.

– Tajna će, kakva god bila, *biti* otkrivena – obeća joj on. – Kako želiš da je čujem... od tebe? Ili od nekoga ko bi možda voleo da celu stvar predstavi u sasvim drugom svetlu?

Ona opet pomisli na Konrada. Kako bi on ludo voleo da uzvitla prašinu samo kad bi mogao da bude siguran da će sam ostati čist. A nju bi predstavio kao patetičnu, zavedenu budalu...

Ona pogleda Itanovu ruku koju je držao pruženu prema njoj. Sad kad je bio siguran da je pobedio, pomisli ona, pokušavajući istovremeno da potisne odbrambenu ljutnju, može sebi da dozvoli da se ponaša uljudno!

– Dođi, Emili – reče on sa carskih visina. – Ako smišljaš da me opet prevedeš žednog preko vode, vrtovi za to nisu pogodno mesto.

Uljudan, dakle, ipak nije!

Kako je znala da na kraju nema kud već da pristane na njegove zahteve, ona promače pored njega i žabi ruke u džepove farmerki i, držanja podešenog da izgleda smireno, izade iz studija. Značajno onda zasta da izvadi ključ iz džepa i zaključa vrata pre no što pođe za njim dole niz bočni puteljak do staza posutih piljevinom koje su krivudale tamo-amo po terasama podzidanim zaobljenim kamenom. Trebalo je, kako joj on objasni, da oblikuju latice ruže kad se posmatraju s visine.

– Nisam to primetila kad sam ih posmatrala s verande – neodlučno promrmlja, zainteresovana i protiv svoje volje koliko samim predmetom toliko i prećutnom ponudom da se odmori od mučnih misli pred nametnuto joj priznanje. Ili je to bilo samo još jedno lukavstvo da je smekša kako bi bila predusretljivija?

– Mislio sam pravo odozgo, iz vazduha – reče on, zastavši da može da korača uporedo s njom kroz zbijene redove žbunastih i običnih ruža uređenih po prefinjenoj gradaciji boja, putem koji ih je vodio dole do travnjaka ispred bazena.

Emili je dotle odbijala da ga pogleda, ali mu sada krišom dobaci jedan hitar pogled i dah joj zastade kad vide da odmerava raskopčani okovratnik njene košulje. Sigurno da nije izgledao kao da joj uzima meru za vešala.

– Što bi Rouz učinila tako nešto? Mislila sam da se ona boji letenja?

Itan ne pokaza da je posramljen što je uhvaćen da uživa u prednostima svoje visine i objasni da je upravo Rouz bila ta koja je prvobitno predložila ideju o stepenastim vrtovima ruža jer su godine koje je provela skupljajući porcelan razvile kod nje i strast prema vrtovima, posebno kad joj je bolest oduzela snagu. Kako je Itan bio taj koji je u vrtovima obavljao fizički posao po njenim uputstvima sve otkako je napunio sedamanest godina, činilo se sasvim prirodno da nastavi da vrtove uređuje tamo gde je ona stala i pređe s prostog bušenja rupa i orezivanja po komandi na razmnožavanje, planiranje i zasađivanje i, konačno, na redizajniranje celog izgleda vrtova. – Smatram da je to dobar način za opuštanje – reče zaprepašenoj Emili.

– Zar ti gajiš *cveće*?

– Da li me to čini manjom zveri? – upita je on kad stupiše na smaragdnu travu ispred donje terase, na kojoj je vladao pravi urnebes boja ruža, od najnežnijih pupoljaka pa do onih najrascvetalih, s kojih je vetar otkidao latice. – Čini li me to nekim s kim bi mogla da pričaš?

Ona ga nesigurno pogleda i sva napetost joj se namah vrati kad on pokaza klupu u udubljenju u zidu po čijim su stranama rasle ruže puzavice, ali ona zavrte glavom i uzruja se kad on sede i upitno je pogleda. Osta ipak da stoji pred ulazom u udubljenje i stade da štrpka sitne tamnozeleno listiće s puzavica.

– Uvek sam mislila da s tobom može lako da se razgovara... – poče ona.

– Prestani da odugovlačiš. Pitao sam Majkla o tebi... Majkla Vebera – dodade kad ga ona blede pogleda.

–Pozvao sam ga nekoliko dana posle zabave, a pre no što je zaglavio u rehabilitacionom programu. On te se nije ni sećao.

– Hvala bogu – reče ona nesvesno pre no što i shvati šta govori. – Z-zašto si ga pitao?

– Savest mi je to nalagala, između ostalog – reče on, ne zamarajući se time da objasni šta je to ostalo. – Mislio sam da si imala loše namere i bio sam u pravu, zar ne? *Kvest restorejšns* je, koliko sam shvatio, obavljao za Sona Vebera neki posao vezan za osiguranje. Rekao mi je da je bilo nekog zamešateljstva kod vraćanja predmeta, ali da je na kraju za njega sve ispalo kako treba jer je predmet poklonio muzeju i dobio oslobađanje od poreza po tom osnovu.

– Jesi li ti to sa Šonom razgovarao o meni? *Nedavno?* – upita, preneražena.

– Ne brini, uspavani buldog i posle toga je nastavio da drema. Znaš ono, kao u crtaćima *Tom i Džeri?*

– reče joj on suvo. – Veoma sam ga prefinjeno ispitao tokom opšteg ćeretanja o investiciji u Šangaju, o kojoj razmišljam, a to je njegovo polje delovanja. On voli da se hvali. Pomenuo sam tvoje ime uzgred i on je zagrizao, ali ne žestoko... tako da sam pretpostavio da si, šta god da si uradila, obavila stvar kako treba bez njegovog znanja i čak ne i na uštrb njegovog ponosa ili novčanika, ali s motivom koji mi je, do sada, ostao nejasan... – Naglasak u njegovom glasu to poslednje učini pitanjem, ne izjavom.

Emili proguta pljuvačku i otkide novi list. – Bila sam očajna...

– Toliko sam shvatio.

Bio je nestrpljiv.

Ona duboko udahnu. – Ne znam odakle da počnem...

– Pretpostavljam da je to nešto u vezi s tvojim dedom? Od čega je bolovao? Alchajmer?

Kad joj se oči raširiše on zareza. – Za ime boga, ja možda povremeno mogu da ispadnem šlepa budala, ali nisam idiot. Ti si nekoga opasno štitila i to očigledno nisi bila ti sama inače to ne bi izvodila onako traljavo.

Ona odgurnu kovrdžu koja ju je golicala po vrhu uva. – Alchajmer nije – reče uzdahnuvši – ali je bilo isto tako poražavajuće, bar kad je deda u pitanju. Javilo mu se lako drhtanje u desnoj ruci... drhtaj namere, tako se to zove... nervna bolest. Ruka bi počinjala da mu drhti kad god bi nameravao da uradi nešto... to mu se nije dešavalo kad je bio opušten... i sasvim dugo je to uspešno skrivao od svih, pa i od mene. Ali je ta bolest neizlečiva i u većini slučajeva progresivna, pa je konačno dospeo u stanje kad ga je to onemogućavalo da radi i postao je vrlo utučen... – I ona spusti pogled na otkinuti list i stade da ga uvija. – Dok se to dešavalo ja sam... ja sam upoznala nekoga... Konrada Nikolsa, na seminaru u Velingtonu... takođe restauratora, nekoga za koga sam smatrala... mislila sam... – I ona stade da zamuckuje jer, iako ne diže pogled, oseti kako se Itan naginje napred, podbočivši glavu rukama oslonjenim na kolena, pojačanog zanimanja. – Delovao mi je veoma iskreno, kao stabilna ličnost...

– Zgodan?

Pocrvene od njegovog cinizma. On je očigledno jasno video kuda je to vodilo. – Veoma – kruto mu odgovori. – Tražio je posao i tako sam ga ja upoznala s dedom i oni su se svideli jedan drugom... pa je počeo da radi za nas...

– I da živi s vama?

Crvenilo joj se pojača. – Ne, on... deda je bio staromodan. Konrad je imao svoj stan...

– Ali si ti bila zaljubljena u njega – reče bez uvijanja.

– Ja... on je bio tako vedar i šarmantan – priznade ona izbegavši direktan odgovor. – Lako je stekao moje poverenje. I suviše lako. – Bolno joj pade ovo ovako izrečeno pozno saznanje. – Njegova je ideja bila da počne da radi kao dedin pomoćnik, kao njegova desna ruka pretpostavljam... i bukvalno... kako bi deda mogao da nastavi da radi. Laknulo mi je jer je deda bio tako ponosan... odbijao je čak i samu pomisao o obavljanju supervizije u poslu. Počeo je da se povlači u sebe i otpustio naša dva zaposlena, a da mi prethodno nije rekao šta namerava, zato što nije mogao da podnese pomisao da će ga videti kako malaksava, plašio se da će izgubiti njihovo poštovanje. Mrzeo je i samu pomisao da ga neko sažaljeva. I tako je ispalo da sam, dok sam se upinjala da oporavim posao stvaranjem svog spiska klijenata, prosto pretpostavila da deda strogo nadzire svaku pojedinu stvar koju Konrad radi, onako kako je to sa mnom činio, ali se on sve češće zamario i Konrad je preuzimao odgovornost za sve više posla, ali on prosto nije tome bio dorastao... njegovo znanje i stručnost bili su izveštačeni. On jednostavno nije imao dovoljno strpljenja da bi mogao da bude vrhunski restorator, što je umetnost, ali bi bio sasvim dobar da radi po uputstvima. Umesto toga, on je tražio poslove, naplaćivao račune i tvrdio da je deda obavio posao na predmetima koje uopšte nije video. Tek kad nam je nekoliko predmeta vraćeno na doradu shvatila sam šta se dešava, ali je u to vreme Konrad već umakao s gotovinom koju je nakupio zakidanjem na računima... – Ona ču Itanovu eksplozivnu psovku, ali nastavi da govori jer je želela da svoje mučno priznanje završi što je pre moguće. – Morali smo da platimo penale i obavimo nešto besplatnog posla da stvari dovedemo u red, ali je, hvala bogu, ime Džejmsa Kvesta i dalje nešto značilo, pa su glasine sasečene u korenu.

Na nesreću, Konrad je za sobom ostavio još jednu tempiranu bombu čiji je sat otkucavao, a što je ona otkrila prelistavajući beleške koje je ostavio u studiju. Bila je to popravka koju je obavio baš pre no što je nestao i u kojoj je upotrebio pogrešan učvršćivač, kontaktni adheziv, a ne kapilarni, koji je bio zaštitni znak Džejmsa Kvesta kod tako delikatnih komada. Iako čak i nije videla opravku znala je, čim je pročitala koju je tehniku primenio, da je u pitanju loše obavljen posao. Posle veoma kratkog vremena taj učvršćivač koji je naneo počeo da menja boju i postao uočljiv čak i neiskusnom oku. Da stvari budu još gore, on je već poslao kinesku čuturu iz sedamnaestog veka natrag njenom vlasniku, ozloglašenom po tome što je uživao u vođenju sudskih parnica za svaku sitnicu, a koji bi imao osnova da tuži Džejmsa Kvesta za prevaru, jer je njegov potpis stajao na ugovoru u kome je jasno bilo naznačeno koji je propisani metod opravke, ili u najblažem slučaju za kriminalnu nesposobnost.

– Šon Veber – pogodi Itan i Emili klimnu glavom.

– Znala sam da će vrisnuti do neba. Čuturu je sam slomio, vidite, pokazujući je jednom prijatelju, tako da je već bio spreman da na nekoga prebaci krivicu. I bio je besan što je njegova osiguravajuća kompanija odbila da mu isplati punu vrednost. Oni su insistirali da se obavi restauratorski posao i da izvrše delimičnu isplatu.

Pokušala sam da telefoniram i objasnim da je došlo do pogrešne isporuke, ali sam doznala da su Veberovi već otišli preko mora. Konrad je poslao predmet, a da

prethodno nije proverio da li su vlasnici kod kuće! – To njegovo zapanjujuće pomanjkanje profesionalizma i dalje je izazivalo bes u njoj. – Kako se desilo, Majki je primio pošiljku pa sam pomislila da možda imam priliku daje dobijem natrag i ponovo obavim posao pre no što Son uopšte nešto sazna, ali na nesreću, Majki nije odgovarao na više mojih poruka i nikad nije bio tu kad sam zvala telefonom. Kad sam ga konačno dobila na telefon pokazao je krajnju nezainteresovanost i rekao mi je da sve što imam da kažem može da sačeka dok mu se otac ne vrati. I tako sam samu sebe pozvala na zabavu i izvršila privremenu zamenu. – Sećanje na paniku od koje je sva drhtala izobličila joj glas i reči izgovori skoro bez daha.

– Ukrala si je – reče Itan glasom koji je bio mešavina neverice i mrkog divljenja. – Ne mogu da verujem da ti je deda dozvolio da se upustiš u takav rizik...

– On nije znao – ona smesta reče, braneći se. – Bio je potresen time što se dogodilo, pa nisam smatrala da treba da ga dalje uzrujavam. I onda je imao taj težak pad, pa je otišao na pregled kod neurologa i tu se pokazalo da mu se drhtanje pogoršalo...

– I tako si brigu preuzela na sebe. Šta bi uradila da te je neko primetio kad si zamenjivala čuturice? *Davolski* si rizikovala! – Itanovo divljenje pretvori se u ljutnju.

– Znam, ali morala sam nešto da uradim... i uspela sam – reče ona, prikrivajući agoniju koju je doživela na svom kratkom izletu u svet kriminala. – Bio je to prost prelom i svež, što stvari čini daleko lakšim. Sve što je trebalo da uradim bilo je da uklonim učvršćivač, rastavim čuturu, očistim je i opet je sastavim. Za to mi je trebalo samo nekoliko dana. – Nekoliko dana bez sna i hrane u stanju stalne brige koja joj je istiskivala znoj iz svake pore na telu svaki put kad bi telefon zazvonio...

– Kad je Šon Veber stigao kući našao je na telefonskoj sekretarici sijaset mojih poruka u kojima ga molim da se čujemo i kad mi se na kraju javio, objasnila sam mu da se desila greška pri isporuci te da je dobio čuturu drugog kolekcionara... čuturu koja nikad pre nije lomljena i koja ima drugačiji motiv od njegove, a pri tom je i mnogo skuplja... tako da je moralo da mu bude sasvim jasno da u pitanju nije bio pokušaj prevare. Bio je grub i nepristojan kad sam otišla kod njega da izvršim zamenu, ali ne i sumnjičav, hvala bogu, i bio je veoma zadovoljan što je opravka na njegovoj čuturi bila sasvim neprimetna, osim pod uveličavajućim staklom. I tako je sve to na kraju ispalo dobro – obznani ona, glasom i pokretom podvlačeći kraj priče.

Ali Itan nije imao nameru da je pusti da se tako lako izvuče. On usta s klupe i uhvati je za ruku kako bi sprečio da dalje uništava lišće. – Ali kako si došla do te druge, skupocene čuture za zamenu u tako kratkom roku? – upita on. – Siguran sam da su one prilično retke.

Ona skrenu pogled i obliza suve usne. Nadala se da neće doći do ovoga, ali je mogla da zna da on ništa neće ostaviti neispitano.

Radoznalost mu se smesta pretoči u sumnju. Bože, kako je brzo shvatao stvari.

– Emili? – Ruka mu se steže na njenoj opominjući je da se ne igra.

– Da, u redu, u redu... bila je iz Rouzine kolekcije – priznade ona kukavno zureći u daleka brda na jugu, sigurna da ga je sad konačno učvrstila u prezrenju prema sebi. – Zamolila sam Pitera i on mi je dozvolio da je pozajmim na nekoliko dana. Znao je da želim da pomognem dedi, ali me nije pitao šta ću s njom. Ti verovatno misliš da sam ga iskoristila kad je Rouz bila onako bolesna, pa i jesam. Znam da jesam. Strahovito mnogo stvari moglo je da krene po zlu... ali kad sam Piteru kasnije rekla sve o tome on mi je oprostio... rekao mi je da shvata zašto sam to učinila...

Slabo je verovala da bi Itan mogao da zauzme tako samilosno stanovište, pa se zaista zapanji kad on posle kraće napete pauze promrmlja: – Ti si zaista okoreli mali prevarant, zar ne, Emili?

Ona žmirnu gore u njegovo lice ispresecano senkom puzavica iznad njihovih glava tako da joj je bilo teško da oceni izraz na njegovom licu. Pomeri se zato natrag i povuče i njega na sunce kako bi bolje mogla da protumači čudnu boju koju mu je uočila u glasu.

– Tako ispada da si sve vreme imao pravo kad sam ja u pitanju – odvažno mu reče.

– Jesam li? – reče on i, kad pride bliže, uze je za ruku i uplete svoje prste s njenim. – Misliš od prvog trenutka kad sam te video na zabavi?

– Oh, bože... – Prsti joj se stegoše preko njegovih čvornovatih zglavaka. – Ta odvratna zabava... bilo je to kao loš san...

– A ja sam ušetao pravo usred tvog košmara...

– I izgledao kao anđeo osvete...

– O, veruj mi, osećao sam se svakako, samo ne anđeoski u tom trenutku... – I on blago pomeri njenu ruku preko svog tela i nadlanicu joj prevuče preko prednjeg dela svojih farmerki, jednom pa onda opet, tako da uopšte ne bude sumnje u njegovu nameru... ili o čvrstom dokazu njegovog uzbuđenja.

Ona dahnu, ruka stade da joj se otima i nenamerno gura čvrsti otpor u njegovim pantalonama koji se pomeri, posta još čvršći i izvuče laki Itanov uzdah, koji onda okrenu Emili skroz prema sebi i kukove pribi uz njene, pomerajući ih s nesumnjivim značenjem.

– Hoćemo li, Emili? – upita je promuklim glasom zagledan joj u lice crveno od preneraženosti i uzbuđenja. – Hoćemo li jedno drugom oprostiti prošle grehe i košmar zamenitio ljupkim, divljim, vlažnim snom...?

– Nemoj da mi kažeš da nisi maštala o tome, o tome šta bi se desilo da sam prihvatio tvoju igru one noći – pročišta, pokazujući joj da je pronikao u samo srce njenih zabranjenih želja. – Ja jesam maštao i evo kako to uvek počinje... ti i ja... i ovo...

6.

Itanova ruka kliznu u Emilinu kosu i usne mu krenuše preko njenog suncem ugrijanog obraza ka usnama, razdvoji ih jezikom, a svaki sledeći poljubac bio mu je dublji i laganiji od prethodnog dok oboje ne počеше da se njišu u nemom ritmu, svako od njih opijen ukusom onog drugog. Raskošan, senzualan miris ruža oko njih najednom postade jači i stade da udara u glavu nijansama slatkastog mošusa, a lenjo zujanje pčela oko cvetova stapalo se s Emilinim seksi treperenjem koje je činilo da joj i same kosti pevaju od zadovoljstva.

Ruke joj se sklopiše oko njegovog tankog struka dok se ushićivala slobodom da ga dodiruje onako kako je maštala ležeći u tajnovitosti svog praznog kreveta. Ruke mu odlutaše s njene glave, pomilovaše joj vrat, predoše strasno preko mekog trougla kože oivičenog otvorom njene košulje pod vratom i zastaše sugestivno kod najgornjeg dugmeta.

Oseti skoro bol od želje da mu prsti nastave taj posao, ali udaljeno brujanje malog aviona osvesti je gde se nalaze i da su izloženi pogledima sa svih strana pa se odmače od njega i nervozno pogleda gore prema verandi, čija je ivica ograde mogla da se vidi iznad gornje terase, upola očekujući da vidi gospođu Kuper gde preneraženo i prekorno viri dole na njih.

– Neko bi mogao da nas vidi... – promrmlja neodlučno sklanjajući njegove prste s dugmeta, razočarana kad mu se ruke poslušno opustiše i padoše joj na struk. Oči su mu zasvetlele od pogleda na njenu nadurenu donju usnu.

– Ne bi ako legnemo – reče on, povalivši je na leđa na meku, svilenkastu travu odmah pored kamenitog podzida terase.

Ona pomalo uplašeno osta da leži, kovrdža rasutih po tepihu opalih latica ruža, kad se on savi za njom dole, kleče i promuklo uzdahnu kad vide otvor koji se načini između njene košulje i farmerki. Povukavši se malo natrag, on se savi i zagnjuri lice u uski pojas kože boje meda između dve ivice tkanina, grubom bradom pritisnu satensku mekoću i usta mu se otvoriše gladno iznad njenog pupka, čije sitno udubljenje smesta zatvori njegov topli jezik.

Žmarci ushićenja prožeše joj stomak i prsti joj se zakopaše u njegovu crnu kosu, vatrom poprskanu, pola u protestu, pola u ohrabrenju.

– Itane! – Strah od toga da ih neko ne vidi mešao joj se sa uzbuđenjem koje je donosilo mahnito prepuštanje kad mu jezik ispisa finu liniju preko njenog donjeg stomaka, od jednog do drugog kuka, pre no što se opet vrati da se poigra s osetljivim sitnim udubljenjem.

– Ne bi trebalo... – zagrcna ona. – Šta ako neko naiđe?

Ču onda duboko treperenje njegovog smeha, oseti njegov dah na svojoj uzdrhtaloj koži i nasluti odjek tog smeha pod prstima na njegovoj lepo oblikovanoj glavi.

– Računam s tim – kvarno reče i okrenu glavu da ustima obuhvati mesnati deo njenog palca. Krenu naviše uz njeno telo, opkoračivši je, pa je među njegovim dugim udovima bila kao u kavezu i, nadnevši se nad nju, stade da posmatra svež talas očaravajuće boje koji joj zapljusnu nenašminkano lice kad je shvatila značenje njegovih reči, kao i njene kose oči, omamljujuće plave, kao i nebo bez oblaka nad njima. Na prvi pogled ona je bila tek uobičajeno lepa, ali je u njoj bilo i neke prirodne senzualnosti povezane pre s njenom prikrivenom strasnošću no s prefinjeno mekim, zaobljenim telom, koga se pomalo stidela. Načinio je grešku kad ju je procenio prema spoljašnosti. Kao i porcelán koji je obrađivala s tako seksi prefinjenošću i strpljenjem, ona je iskustvom oblikovana u osobu koliko jaku toliko i praktičnu, ali istovremeno krhku i ranjivu ako se s njom loše postupa. Jedna strana njene ličnosti bila je pametna, oprezna i kontrolisana, ali je tajna, nevidljiva Emili bila odvažna, avanturistička zverka koja se hrabro suočavala sa svakim izazovom, osetljivo stvorenje čija je želja da miluje i bude milovano bila njena propast.

Čak i sada je pokazivala onu podelu duše i tela od koga joj je sazdan karakter, a koja je zbunila ovog sumnjičavog čoveka jer su joj oči izražavale narastanje ženstvene strepnje dok joj je opruženo telo vibriralo od želje, a njene ruke nesvesno mu gnječile nabrekle mišice ruku, na koje se oslanjao, i u svest mu prizivale prizor masiranja još jednog nabreklog dela njegove anatomije.

Usne joj se lako rastvoriše u nemoj molbi da okonča dalje odugovlačenje i on je smesta poslušao i savi glavu da opet nađe njena usta i istovremeno pomeri svoje vitko telo sa strane kako bi prstima mogao da se igra s prednjom stranom njene košulje, prati njene šavove priljubljene uz izdašne konture njenog tela i opet stižu do pupka.

Emili nešto lako promrmlja i nervozno mu uhvati ruku svojom, ali je on poljubi i sasvim joj time oduže svest i medenim mamcem otkloni kratak nalet njene stidljivosti.

– Pa nećeš valjda da me pustiš da još čekam? Želeo sam da to uradim prve noći kad sam te video... kad si igrala pored mene s rukama iznad glave, a veličanstvene ti

se grudi prosipale na sve strane... mamile me na igru. Ali nisam mogao... bio sam čovek na zadatku...

Na zadatku je bio i sad, njegovi pametni prsti zaigraše se s prvih nekoliko dugmadi njene košulje tako da joj se krajevi rastave kao koža zrelog crvenog voća i otkriše tu bešavno belo prsluče, a ostavivši preostalu dugmad da se sama upinju da se oslobode. Na časak Emili se postide što joj je prsluče obično i praktično, a ne ženstveno i seksi, ali Itanu izgleda da je bilo beskrajno erotično jer mu lice dobi gladan izraz dok je gledao kako mu ruka miluje zategnute površine prslučeta i prsti zastaju da pomiluju kružnu senku bradavice, jedva vidljive kroz neprozirnu belu tkaninu. I kad bradavica pod milovanjem naglo nabubre, bestidno nasrnu na zategnutu tkaninu, Itan skoro poče da prede od zadovoljstva i Emili, koja ga je u iščekivanju posmatrala skoro bez daha, vide kako ovlaži usne kao da već pod jezikom oseća tu slatku kvržicu. Pesnica joj se steže na njegovom ramenu instinktivno ga povlačeći dole, ali umesto da spusti glavu i oboma im ublaži muke, ruka mu se pomeri dalje da miluje drugu dojku, da se blago igra i draška i taj tamni narastajući vrh sve dok ona to dalje više nije mogla da izdrži... gladna svega što je imao da joj ponudi... svega što je ona imala da dá...

– Otvara se ovde – reče mu, nestrpljivo mu navodeći prste na kopču smeštenu među njenim grudima i osećajući vrtoglavicu kad mu u očima primeti sladostrasno odobravanje.

– Pokvarena ženo – prokrklja i pomeri koleno naviše da joj svojom teškom butinom pokrije njene i spreči je da nemirno pomera noge.

– Ti činiš da se osećam pokvarenom – promrmlja ona baškareći se od njegovog podsmešljivog divljenja. Ispovedanje je navodno dobro samo za dušu, ali je njoj otvaranje srca Itanu oslobodilo takođe i svest i telo. Neopterećena potrebom da pazi na svaki svoj pogled i reč, doživela je silovit osećaj slobode. Slobode da prestane da potiskuje osećanja i prihvati moćnu privlačnost koja je pretila da je gurne preko granica ljubavi i odanosti. Sada ništa nije stajalo na putu istraživanja ovog novog zadovoljstva i nalaženja nečega možda još dragocenijeg od onoga što je izgubila...

Emili voljno predade usta novom žestokom poljupcu i, kad Itan onda opet lagano diže glavu, ona shvati da je već otkopčao prsluče i raskošne joj grudi izložio vreloom milovanju sunca i još vrelijem plamenu njegovih gladnih očiju. Ona stade da se koprea da otkopča i ostalu dugmad košulje, koja joj je jako stezala donji deo rebara i stomak, ali je on uhvati za ruku i vrati je natrag.

– Ne, ne još... sviđa mi se kako ona čini fini crveni ram za tvoju bledu, lepu kožu... – stegnutog grla joj reče i njenu ruku stavi na svoje grudi tako da joj dlan prima otkucaje njegovog srca. Otkucaji mu se ubrzaše kad se naže preko nje i zahvati s trave punu šaku ružinih latica i onda ih lagano prosu preko njenih golih grudi.

– *Duboka tajna* – reče joj s mangupskim osmehom dok je kao opčinjen posmatrao kako tamnocrvene latice njegove omiljene ruže lagano padaju i smeštaju se lako kao pero i nežno na dva zanosna uzvišenja s njihovim naježenim ružičastim vršnim čvorićima. Vrhovima prstiju promeša latice i utrlja ih u njenu kožu, mrveći ih i kotrljajući po njenom nabrekliu mesu i onda prignu glavu da udahne jedinstveni miris njenog tela.

– Sad mirišeš kao suncem ugrejani pupoljak pred samo rascvetavanje... – reče i pri tom lako ustima pređe preko obline jedne njene dojke do samog njenog vrha – i koža ti je baršunasta kao nerazvijena latica... i kladam se da imaš isti ukus kao ruža. – Usta mu se konačno sklopiše oko njene otečene i željne bradavice i njegov jezik stade da je oblikuje i kotrlja preko glatke čvrstine nepca, a uvlačio je dublje uz slasno mrmljanje i usisavao je uz živo zadovoljstvo.

Plavo nebo vrtoglavo se uskovitla iznad Emilinih očiju zaslepljenih zadovoljstvom i sunčeva svetlost prometnu se u kaleidoskop prodornog zadovoljstva kad joj Itan obujmi drugu dojku i privuče je ustima oblizujući glatkim, dugim potezima dotle zanemareni vršak sve dok ne zasja pa zagriže njegovu jedru zrelinu i isisa mu slast brzim, jakim cugovima koji poslaše električne udare pravo u njenu utrobu.

Vrelo, silovito osećanje zakotrlja joj se kroz telo i Emili stade da se bori kako bi zadržala bar nešto kontrole, ali joj ruke kliznuše niz njegova leđa i zavukoše mu se pod košulju da opet krenu gore i zaustave se na razigranim mišićima ispod njegovih ramena, svesna nestrpljivih nasrtaja njegovih kukova na njen bok i zavlčenja njegovog kolena među njene butine da ih silom razdvoji.

Emili ispusti drhtav uzdah i njegova usta ostaviše bolno joj nadražene grudi da bi mogao da dignu glavu da je posmatra i uživa u njenom uzbuđenju praćenom bespomoćnim jecajima.

– Hoćeš li se sad rascvetati za mene, cvete mali? – promrmlja on i svaka njena pomisao o preuzimanju kontrole nad silinom osećaja uruši se kad mu ruka kliznu preko pupka i zavuče se u farmerke i kad njegovi ispitivački prsti napipaše elastični pojas njenih gaćica i mali cvet izvezen na njihovom prednjem delu.

On se malo zakikota kad ga pomeri prstima. – Ruža? – upita promuklo.

– Krasuljak – jedva uzdahnu, grudi stisnutih vrelinom osećanja. – Izvini što je tako prozaično...

Novi smeh pokrenu mu usne. – Nije prozaično... to je seksi, divlji cvet, prirodan i slobodan. – Palac mu se provuče ispod elastičnog pojasa i umače u meko, svilenkasto toplo gnezdo.

– Vidim da si ista od glave do nogu... i ovde dole imaš bajne kovrdže. – Oseti mu osmeh u glasu dok je prstima prebira po malom trouglu, pritiskao ga erotskom nežnošću, što je natera da ispusti još jedan od onih sitnih uzdaha koji su ga tako uzbuđivali.

Odlučna da otkloni strahovitu neravnotežu moći, Emili spusti ruke niz njegova leđa i nokti joj napipaše dva identična udubljenja na kraju kičme dok je tražila da napipa голу kožu njegovih napetih guzova. Oseti kako se stresao od grebanja njenih noktiju, pa se izvi da ga gricne za jaki vrat i upotrebi jezik da isisa ranu, uživajući u njegovom ubrzanom disanju i grozničavo jeknu od nezadovoljstva kad joj bi uskraćeno da dalje pokušava da podvuče ruke ispod napetog pojasa njegovih gaćica.

– Ostaću bez muškosti ako to nategneš još malo – promrmlja on i pomeri se tako da je sad lepo mogla da oseti tu oteklu muškost na gornjem delu svoje butine.

Nežni prsti koji su se igrali s njenim kovrdžama istegoše se i saviše oko vrelog, vlažnog pupoljka na vrhu njenog otvora i sasvim se malo zamočiše u vlažno satensko središte.

Svaki nerv i žila i ćelija u njenom telu napeše se od šoka i Emilino telo ljuljnu se na ivici eksplozije kad se Itan najednom otrže od nje uz prigušenu psovku i izvali se pored na travu.

– Šta je sad? – dahtala je, zapanjena njegovim silovitim povlačenjem, uplašena da njegova očigledno bolna ukočenost ne znači da je dobio nekakav napad... ili je to nekakav grč? Krišom baci pogled dole, na vlažnu mrlju na prednjem delu njegovih farmerki. Ali ne, debeli obris jakog nadražanja i dalje mu je napinjao farmerke.

Itan prebaci mišicu preko očiju pokrivši tako gornji deo lica. – Braća! – zastenja.

Samo za trenutak Emilina požuda nastavi da trijumfuje nad svešću a onda, na svoj užas, posta svesna Dilanovog glasa, stizao je odozgo, s verande, i bio pevušav, što je nagoveštavalo da zove već izvesno vreme.

– Emili! Ita...ane! Jeste li vi to negde dole u tom prokletom trnjaku od bašte? Ne znam gde biste na drugom mestu mogli da budete...

Emili se trže, ispravi se na kolena i grozničavo stade da zakopčava prvo prsluče, a onda i košulju. Itan ne učini nikakav pokušaj da pomogne njenim uspaničenim naporima da u red dovede odeću nego je, podbočivši glavu rukom, posmatrao s divljim zadovoljstvom kako njene drhtave ruke pokušavaju i ne uspevaju da zakopčaju dugmad. Mrmljajući sebi u bradu, ona se prisili da sve radi laganije dok je Dilan nastavljao da se šetka sad gotovo iznad samih njihovih glava.

Itan krenu da se uspravi na noge, ali ga ona povuče dole uz besno siktanje.

– Čekaj, ne čini to... videće te!

– Pa to i hoću. Ili ti želiš da on dođe ovamo dole i nađe nas?

I on se osmehnu dok je ona gledala dole u otisak vrpoljenja njihovih tela na mekom, gustom, savršeno pokošenom travnjaku i osmeh mu posta još širi kad ona stade da baulja i rukama ispravlja prignječene vlati trave, bezuspešno pokušavajući da ih vrati u pređašnji uspravni položaj.

I kad se onda manu tog jalovog posla i vrati zakopčavanju i uklanjanju ružinih latica iz kose, Itan se hladno ispravi i mahnu gore prema kući.

– Tražiš li nas? – doviknu.

– Ako je Emili pored tebe, da – reče Dilan i glas mu zazvuča ucveljeno. – Zar me niste čuli kako vičem? Šta ste radili tamo dole? Jeste li se brčkali?

Itan izazivački izvi obrvu prema Emili.

– Da se nisi *usudio!* – šapnu mu.

On opet diže glavu prema verandi. – Pokazivao sam Emili baštu.

– Eh, ti i tvoje ruže! Pa dolazite li ovamo gore... ili moram da silazim čak tamo do vas i da se opet penjem ovamo?

– Kad ti to kažeš onda to zvuči kao uspon na Everest – reče Itan i nastavi istom jačinom glasa. – Jesi li spremna za planinarenje, Emili?

– Čekaj! – zagrcu ona i uhvati ga za lakat pa stade da briše izdajničke mrlje koje je trava ostavila na njegovom kuku i butini i laknu joj kad primeti da se ona vlažna mrlja na prednjoj strani njegovih farmerki osušila kao i da mu farmerke na tom mestu više nisu napete. – Šta bi on pomislio kad bi video ove mrlje?

Itan pogleda u nju, u smrvljene latice ruža koje su virile iz uvrnute kragne njene košulje, u istaknute obrise njenih bradavica koje su napinjale meku tkaninu košulje, crvena usta, vrat pocrveneo od grebanja njegove brade i grozničavo svetle oči.

– Pomisliće da sam se malo bavio kresanjem – reče domišljato.

– Oh – izusti Emili prihvativši to, u svojoj naivnosti, kao istinu i onda se namršti od naleta sumnje kad se on okrenu da pođe uz čisto muški podrugljivi osmeh.

– Navikao je on već da me viđa gde iz bašte dolazima sav prljav i izgreban – reče, prilazeći središnjem redu kamenih stepenika koji su vodili pravo na verandu.

Morala je da prizna da to zvuči savršeno logično. – Ja te nisam ogrebala – usprotivi se Emili polazeći za njim i brišući stražnjicu na svojim farmerkama.

– Nisi tamo gde može da se vidi – reče on s opasnim tonom u glasu koji je kazivao da nije uravnotežen onako kako se trudio da izgleda. – E sad, ako ustrčimo uz stepenice to bi moglo da posluži kao objašnjenje zašto smo oznojeni i neuredni.

– Mislila sam da priča o orezivanju grmlja tome treba da posluži – zadihano reče, trudeći se da drži korak s njegovim dugim nogama.

– To je *moja* priča koja ne objašnjava tvoje stanje – reče kad izbiše iz zaklona od žbunja i puzavica i ugledaše Dilana gde stoji na verandi s rukama na kukovima.

Malo niži od brata, on je bio slične fizičke građe, mada je njegova muskulatura ukazivala na to da se više bavi oblikovanjem tela u gimnastičkoj dvorani no stvarnim

radom i naporima. Svetloplava kosa bila mu je fina i ravna, vešto doterana da pada s jedne strane glatkog čela. Bela odeća je veoma isticala njegov zlaćani ten koji ga je činio još drugačijim od brata koga je sad proučavao s prikrivenim zanimanjem.

– Hej, brale... šta te je zadržalo tako dugo? – podrugnu se i spusti ruke pored tela kad mu se primakoše.

– Emili je zastala da miriše ruže.

Dilanove oči boje lešnika nakratko se premestiše na Emili a posle je pažljivije osmotri kad ona nervozno provuče ruku kroz kosu i osmehnu mu se u znak pozdrava, pri čemu je nešto pecnu u krajevima usana.

Oči mu se skupiše i nešto vedrine izgubi se iz njih. Onda pogleda Itana.

– Ima li nekog razloga što si nas zvao ili ti je bilo samo dosadno? – upita Itan s bratskim podsmehom.

– U stvari, ti mi i nisi bio potreban. Nije li ti Emili rekla, dok ste bili na toj malojoj cvetnoj turi, da treba da je izvedem na ručak?

Itanova glava se trže i Emili se nađe prikovana njegovim oštrim ispitivačkim pogledom.

– Ne, nije.

Ton njegovog glasa ispuni je krivicom i Emili se dade u nevino objašnjavanje. Koliko se ona seća bila je to samo usputna primedba, a ne zvaničan poziv na izlazak. Dilan se do sad prikazao kao fontana neispunjenih ideja.

– On... ja...

– Mislio sam da bismo ona i ja mogli malo da se zabavimo dok se ti pripremaš za tvoj vrući sastanak – prekide je Dilan. – Zar ti večeras ne izlaziš s glamurnom i veličanstvenom Karli?

Sad na Emili dođe red da pogleda Itana i praznina joj se otvori u grudima kad se Itanov čvrsti pogled počeo da vrda. Veličanstvena i glamurozna zvučalo je sasvim određeno preteći.

– Karli? – Njen pokušaj da zvuči nemarno ispade bolno neukusan.

– Itanova devojka – reče Dilan glasom koji je pokazivao da je savršeno svestan da baca klipove u točkove i da u tome uživa, a njegove smeđe oči rugale su se ukočenom izrazu na bratovom licu. – Zar nije pominjao da mesecima izlazi s jednom od oklandskih vodećih bankarki? Idu na balet večeras... Karli je i sama nameravala da bude balerina sve dok nije mnogo porasla...

– Dilane, prekini! – Ovo oštro upozorenje stiže malo prekasno da smiri Emilinu već nakupljenu nesigurnost.

Balet? Praznina ispod njenog srca rastvori se u ambis. To nije bila mnogo privlačna zabava za većinu muškaraca, čak i onih obrazovanih što gaje ruže. Čovek bi svakako morao da bude u veoma ozbiljnoj vezi sa ženom da bi joj dozvolio da ga odvuče na balet. Slika u svesti koja stade da joj se oblikuje nije bila umirujuća: glamurozna, briljantna, visoka, graciozna, vilinska prilika...

– ... ali je to čini savršenim parom za krupnog čoveka kakav si ti, zar ne? Bra...

– Zaveži!

Itanov glas ga preseče zlovoljnim režanjem, ali Dilan ignorisa drugo upozorenje i nastavi da gradi svoje veliko finale: – Diplomirala je kao prva u klasi na poslovnoj školi i potiče iz jedne ugledne porodice, znaš... veoma bogate i otmene. Teča Piter se vrpolti kao na iglama u iščekivanju obznanjivanja. Umire od želje da jednog od nas čuje kako izgovara sudbonosno „da“...

– Dilane! – Ovoga puta oštar uzvik postiže cilj i Dilanova bujica otkrića presahnu, ali samo zato što je ocenio da je već naneo dovoljno štete da ozlovolji brata, a da se s njim ipak ne potuče.

– Molim? – odazva se uz nevin osmeh koji pakosno sevnu. – Jesam li nešto slagao? Zar ti ne ideš večeras da gledaš muškarce u tesnim trikoima s gospođicom Lovankom?

Itan uhvati Emili pod ruku. – Emili...

Ona izvuče ruku i okrenu mu nadmeni profil. – Izvini me, moram da idem da se presvučem za ručak.

– Za ime boga, zar ne vidiš šta mu je namera? Ti ne ideš s njim...

– Razume se da idem – izjavi ona s žestokom odlučnošću. – Nas dvoje imamo *sastanak*.

– Gledaj, Karli je nabavila te karte za balet odavno i...

Shvatio je da se zakopava kad mu ona ljupko reče: – Razume se da jeste. Vodila je računa da dobijete najbolja sedišta. Na kraju, ti voliš samo prvoklasne stvari, zar ne?

Smela je da se opkladi da gospođicu Lovanku nikad nije poveo na valjanje po travi ispod žbunja ruža! Ne, to je bilo samo za gospođicu Jeftinu i Raspoloživu. Gospođica Bogata i Otmena čuva se za *obznanjivanje*.

– Emili... – Samo zarezala od nezadovoljstva kad joj Dilan stavi ruku na leđa i povede je prema kući.

– Izvini, veliki brale, moramo da požurimo ako ne želimo da izgubimo rezervacije. Moraćeš svoja objašnjenja da sačuvaš za kasnije.

– Čekaj! – reče Itan i obiđe ih da stane sučelice Emili. – Pre no što odeš, reci mi... šta se desilo s tim kopilanom koji je prevario tebe i tvog dedu?

– Konradom? – upita Emili, jedva u stanju da se dovoljno pribere i misli na nešto drugo posle doživljenog poniženja. – Mislim da je otišao natrag u Velington. Zašto?

– Zar ne znaš gde je? Jer ako je osećao i neznatnu netrpeljivost prema tebi...

– Oh, ne... ti misliš na požar? – hitro se ona nadoveza na njegov tok misli i onda zavrte glavom. – Ne, Konrad ne bi...

– Zašto? Zato što je bio tako zgodan i šarmantan? – sarkastično upita.

– Ne, nego zato što od toga ništa ne bi mogao da zaradi – podjednako sarkastično ona uzvratila. – Znao je da ćemo ćutati o onome što je uradio jer je znao da će u protivnom deda izaći na zao glas. Zna da je bezbedan, pa zašto bi onda rizikovao da se vraća ovamo? – I ona se okrenu da pođe dalje s Dilanom.

– Proveriću ga u svakom slučaju – reče on u njena leđa.

Bio je tvrdoglav taman koliko i podmukao.

– Ne moraš...

– *Rekoh* da ću ga proveriti.

– Fino. Radi kako želiš. Uradićeš to i inače.

I ona ljuto nastavi dalje, propustivši da vidi gde Dilan pokaza bratu šipak pre no što požuri za njom.

Emili stiže skoro do samog studija pre no što shvati da joj je Dilan za petama. Zasta.

– Oh, vidi, u vezi s ručkom... stvarno bih morala da nastavim da radim. Ostavila sam neke stvari da se natope i moram da ih proverim i zaista mislim da ne mogu da odvojim vreme...

Sačekao je da ona ispuca sve svoje izgovore pa naže svoju plavu glavu na stranu i zapevuši: – Ma hajde, moraš da jedeš, zar ne? Znam čudesno malo mesto gde služe ribu, dole na istočnoj plaži i tamo možemo da budemo za dvadeset minuta...

– Misliš na mesto gde si rezervisao? – suvo ga upita.

On se učini detinjasto posramljen, ali su mu smeđe oči svetlucale.

– Znači, radije bi sedela ovde za stolom preko puta starog dobrog Itana?

Ona na to nije pomislila. Stomak joj se zgrči na pomisao da treba opet da ga pogleda u oči tako brzo... i to pred Piterom, koji se nadao da će mu se nećak uskoro veriti. Bila je prokleti idiot kad je poverovala da će prostim brisanjem prošlosti ona i Itan biti slobodni da se posvete uzajamnoj privlačnosti. Maštanje o vezi s njim bilo je kreacija njenih emotivnih potreba. Tužna stvarnost bila je da je ona za Itana samo svrab koji treba počesati.

– Ili bih mogla da pojedem samo sendvič dok radim – promrmlja, prisativši se Dilanove uloge u njenom bolnom razočaranju.

– Ali pomisli samo na očaravajući razgovor koji ćeš propustiti – reče on i lukavo joj skide jednu laticu ruže i vlat trave s leđa. – Možeš da mi ispričaš sve o sebi... a ja mogu da ti ispričam sve o Itanu...

Ona ne upamti ostatak njegovog ubeđivanja, koje je bilo krajnje dosetljivo, ali je sat kasnije, pošto se prethodno malo zadržala da osveži rastvore predmeta koje je natapala i pribeleži vremena, Emili gladno trpala u usta isečene komade šnicle i oprezno pijuckala izvrsni *sovinjon blank* dok je slušala kako Dilan priča o promeni koja je nastala kod njegovog brata posle smrti roditelja. Pre toga, Dilan reče, Itan je uvek bio voljan da se zabavi i umeo je da bude zabavan, ali nije, iako mu je rizikovanje bilo u krvi, posedovao onu vrstu plahovitosti ili čistog razmetanja što je bilo karakteristika njihovog oca.

– Itan je krivio sebe zbog mamine i tatine pogibije – reče Dilan i njegovo pokretljivo lice bilo je ozbiljnije no što ga je Emili ikad ranije videla – jer je trebalo da i on bude s njima toga dana. Trebalo je da odlete na jedno venčanje na Južno ostrvo i Itan je trebalo da pilotira zato što je morao da namakne još časova leta. Ali je na poslu iskrsao neki problem koji ga je zadržao. Mislio je da to neće dugo potrajati pa su ga oni čekali, no na kraju je morao da im kaže da neće stići. U to vreme već je bilo kasno po podne i vreme je počelo da se kvari, ali tata, po običaju, nije hteo da dozvoli da mu se neki mali oblak ispreči na putu. Mogao je da sačeka do sutra ujutru, ali nije želeo da propusti momačko veče, a mama je, naravno, više brinula da li će stići na vreme da dotera kosu no za oluju... posebno s njenim dragim Asom za komandama.

Dilan dopuni svoju čašu i ironično nazdravi sudbini. – Tata je takođe znao da će za nekoliko dana opet biti bankrot. Poverilac je pokazao spremnost da mu uzme i pokretnu imovinu, pa je želeo da obavi još jedan let svojim avionom... kao što je ispalo, to i *bukvalno* jeste bio njegov poslednji let. – Izgovorivši ovo, glas mu je prvi put zazvučao kao bratovljev. – Pali su u pustinjsku šikaru... i dani su prošli pre nego što je olupina nađena, ali su oboje poginuli prilikom udara o zemlju. Tata je uleteo pravo u stranu jednog brda.

– O, bože moj, kako je to užasno – reče Emili i čvrsto steže čašu, zamišljajući Itanova osećanja kad je čuo vest da je avion njegovih roditelja nestao. Instinktivno je znala da je on leteo sa spasilačkim ekipama u potragu.

– Ali vaš otac... on je upravljao vazduhoplovnom kompanijom... svakako je morao da bude izvrstan pilot...

– O, svakako, ali čak i dobri piloti ponekad donesu rđavu odluku. – Dilan sleže ramenima. – „Greška pilota' navedeno je u izveštaju... iz nekog razloga tata je pokušavao da leti ispod oluje radije no da koristi instrumente i izgubio se. Razume se, Itan je ubeđen da se to ne bi desilo da je on bio gore s njima, ali u to vreme i on sam nije bio vičan s instrumentima pa tako, ko zna? Itan čak nikad ne bi uzleteo kad su oblaci nisko kao što su tada bili, ali je tata bio pravi avanturista i uradio bi to u svakom slučaju, samo da pokaže da može. Tata je umeo da ga jedi u vezi s tim, ali je

Itan uvek bio oprezan letač, uglavnom stoga što uistinu nije mnogo uživao u tome. Mislim da se on toga prihvatio samo stoga što je tata bio razočaran što ima sina koji neće da ide njegovim stopama.

– Zar ti ne letiš? – upita Emili pomalo iznenađena jer je on doista izgledao odvažan, kao neko ko voli da traži nova iskustva.

– Šališ li se? – upita je on i samopotcenjivački se osmehnu. – To mi se oduvek činilo kao težak posao. Ja sam više za brze automobile... uskočiš, pokupiš devojkicu, i nestao si!

Ona se nasmeja, mada u potpunosti ne prihvati njegovo prikazivanje samog sebe kao čoveka koji je perolaka kategorija jer je pokazivao i suviše znanja da bi bio onako plitak kako se pretvarao. Što on nastavi da dokazuje kad reče:

– Posle nesreće, Itan je jedno vreme odustao od letenja. Imao je baš gadan napad straha... ali se prisilio da se tome vrati... Mislim da je to smatrao kao neku vrstu ispaštanja.

– Ali zar je moguće da veruje da je odgovoran za nesreću... ili za odluke u čijem donošenju nije imao udela i...?

– *Intelektualno* on zna da ne može da bude kriv, ali je emotivno sasvim druga stvar. Ne znam da li je više ljut na tatu ili na sebe za ono što se desilo toga dana – reče Dilan i uzdahnu. – Sve što znam jeste daje od tada razvio ogroman osećaj odgovornosti za ostatak porodice.

– Misliš, za tebe i Pitera? – Sad je shvatala zašto se Itan na nju obrušio onako kao tona cigala kad je posumnjao da mu zavodi teču.

– Stvarno ponekad ume da bude gnjavator... uvek se čini da zna tačno šta smeram, kao da mi je šesnaest godina, a ne dvadeset šest – reče Dilan i iskrivi lice.

– A razume se da mu ti nikad ne daješ razlog da brine zbog tebe – suvo mu dobaci.

On se načini nevinašce. – Smatram svojom dužnošću kao njegov brat da njegovoj paranoji tu i tamo pružim priliku da se dobro oznoji.

– Kao ovo sad kad si ga jedio oko Karli? – reče Emili koja je sve vreme čekala priliku da, kao uzgred, pomene to ime.

– Oko koga?

Dilan se isceri dok je ona pokušavala da prikrije nezadovoljstvo zbog njegovog zagonetnog odgovora.

– Ah, *nje*... Karli Foster – reče i naže se napred, oslonivši se laktovima na sto, dok mu se glas spusti na podrugljivo poverljivi nivo. – Prava lisica. Ona i Itan se već mesecima viđaju i ne viđaju.

– Viđaju i ne viđaju? – Emili je žvakala šniclu i ne osećajući ukus dok je razmatrala tu pojedinost. To nije zvučalo onako beznadežno kako je on to predstavio tamo kod kuće.

– Pa, oni su oboje zaposleni ljudi... ali se Karli izmiče trideseta, njen biološki sat otkucava, a najpoželjnije neženje iz njene cenovne okoline imaju sklonost da se žene mladim seksi stvarima koje im masiraju ego pre no ženama koje se nadmeću s njima. Ona pokušava da utera u tor Itana, objašnjavajući kakav bi savršen par bili, ali se Itan do sada pokazao kao čovek koji ume da joj se izmiče...

Emili spusti viljušku i slabašna nada stade da puzi natrag da joj ublaži poniženje. – Misliš... zar ne misliš...? Zar oni...?

– Jesu li vodili ljubav? – dovrši Dilan umesto nje i sleže ramenima. – Odrasli su, oboje su zgodni, pa što ne bi i u krevet otišli zajedno? – Njegovo usko lice se oneraspoloži i glas mu očvrstnu kad sam sebi odgovori na pitanje: – Ali, ne, mislim da Karli ne bi rizikovala da to deli za džabe. Mislim da koristi staru isprobanu

taktiku: pušta ga da se suši dok ne postane tako očajan da joj ponudi prsten... i u njenom slučaju taj bi morao biti od platine. Ona izgleda na shvata da je Itan kralj samoodricanja – reče on s nešto zadovoljstva. – Posle onog s Anom, postao je veoma oprezan sa ženama koje imaju svoj plan rada...

– Onoga s Anom? – Emili zgrabi čašu i otpi dobar gutljaj kako bi se osokolila. Da li stvarno želi da zna?

Ma koga ona to pokušava da prevari? Razume se da želi! – Ko je Ana?

– Stara priča – reče Dilan. – Itan je bio veren kad su mama i tata poginuli. Ali Ana ga je otkočila kad je dao sav svoj novac da bi otplatio tatine dugove umesto da organizuje veliko venčanje i kupi kuću koju su planirali. Preuzeo je na sebe čitav tovar nepotrebne muke posle nesreće, radio da isplati tatine poverioce, posebno zaposlene i mamine i tatine investitore, mada po zakonu ništa nije preostalo od imovine. Prihvatio je nešto malo pomoći od Pitera, ali je uglavnom istrajavao u tome da sve obavi sam. Želeo je da ja mogu da budem ponosan na porodično ime. Vidiš li sad šta znači kad kažem da ima višak odgovornosti prema porodici?

Ono što Emili jeste videla bila je sličnost između onoga što je sama učinila za dedu i Itanovog samopožrtvovanja da nadoknadi očeve gubitke. Kad je ono slušao njena objašnjenja savršeno je shvatao sve kroz šta je prolazila. I, kao i Konrad, njegova verenica se pokazala kao prevrtljiva osoba i izgubila se kad su naišla teška vremena. Mora da je bio strašno povređen. Možda se i stoga sad trudio da se emotivno mnogo ne vezuje. Dilan očigledno nije voleo da Karli postane žena njegovog brata, ali je sam Itan mogao aktivno da traga za praktičnim rešenjem pre no za brakom iz ljubavi. Porodica mu je bila važna. Možda je *on* bio taj kome je otkucavao biološki sat!

Nekoliko čaša vina nisu bile idealna priprema za ozbiljan popodnevni rad i zato se Emili, kad se vratiše u kuću, zavuče u svoju sobu i, uz šolju crne kafe, dade se na čitanje. *Ne krijem se*, reče sama sebi kad tiho navuče rezu na vrata i opruzi se po hladnim pokrivačima sa svojim beležnicama. Kad se neko štiti od povrede, onda to nije skrivanje, stade da ponavlja sama sebi. Nešto kasnije začu tiho kucanje na vratima i Itanov prigušeni glas je pozva iz hodnika. Posmatrala je kako se kvaka pomera i upijala ogorčeno nezadovoljstvo koje je mogla da čuje u njegovom glasu kad je zaključio da je ona u sobi, ali da namerno neće da mu se javi. Osluškivala je kako se njegovi koraci udaljavaju niz hodnik i potiskivala želju da otvori vrata i pozove ga natrag. Znala je šta će se dogoditi ako ga pusti unutra... dodirnuće je i ona će se opet izgubiti, opet će biti uvučena u seksualnu oluju gde je sve bilo nevažno osim sledećeg uzbuđenja. Nije je bilo sramota što priznaje njegovu moć nad sobom, sramota bi bila ako bi mu dozvolila da to iskoristi po cenu njenog samopoštovanja.

Čudno, zbog Konrada nikad nije bila ljubomorna, mada je on flertovao skoro sa svakom ženom koju bi sreo, ali joj je od pomisli o Itanu s drugom ženom pripadala muka i nije imala vere u sebe da o celoj stvari može trezveno da razgovara. Plašila se onoga što bi mogla da otkrije. Nije želela da čuje da je samo prolazna epizoda u njegovom životu, komad „nedovršenog posla“ koji je želeo da dokrajči kako bi mogao da ode dalje, na bolje stvari.

A nije, sad kad je znala mnogo iz njegove prošlosti, želela ni njegovo sažaljenje, samilost ili razumevanje.

Ono što je od njega želela nije bila spremna ni samoj sebi da prizna. Iz dana u dan se mnogo emotivno iscrpljivala da bi smela da se upusti u još jednu bitku koju svakako nije mogla da dobije.

I tako se, baš pred večeru, kad je sasvim slučajno naišla na njega dok je išao ka izlazu svečano odeven, sledila kao srna na lovčevom nišanu.

– Mislila sam da si već otišao – promrmlja. Očigledno je balet bio više od samo igre... pre toga je tu verovatno bila i večera za prikupljanje sredstava sa šampanjcem i, posle predstave, proslava iza pozornice.

– Pa si pomislila da je bezbedno da se pojaviš, je li tako? – On zadiže manšetu i pogleda sat, a jedan mišić mu zaigra na vilici kad čeličnosive oči pune zauzdane ljutnje opet vrati na nju. – Ne možeš zauvek da me izbegavaš, Emili.

– Zauvek mi nije potrebno – kruto mu je odgovorila. – Dovoljno mi je da to bude samo dan za danom.

Oči mu se skupiše. – Niko od nas ne traje zauvek. Zato nijedan dan ne sme da ode uludo. – Prigušeno nešto opsova u bradu i okrenu se u mestu.

– *Sutra* – izreče on preko ramena, kao pretnju i zakletvu, dok je odlazio da se nađe s glamuroznom i veličanstvenom Drugom Ženom u svom životu.

Ili je možda, sledi je misao koja joj se javi posle ove njegove poslednje reči, imao nameru da *Emili* načini Drugom Ženom.

7.

– Oh, opa, ona izgleda baš kao ja kad sam bila u tim godinama! – uzviknu Emili i iznenađeno se nasmeja dok je proučavala izbledelu fotografiju u boji na kojoj je bila lepo građena devojčica, skoro devojka, kovrdžave kose, u farmerkama i majici, zastala kao da joj je neugodno, pored jednog cvetnog grma, ruku skrštenih ispod bujnih grudi s poluosmehom na usnama. Oblik lica i očiju, čak i položaj glave, bili su tako slični njenim rođenim da joj se učini kao da gleda u ogledalo.

Pogleda poleđinu fotografiju, ali tamo nije bilo ničega što bi moglo da je identifikuje, za razliku od većine drugih starih fotografija na kojima je Rouzinim prepoznatljivim rukopisom bio označen datum, mesto i imena ljudi sledenih u njihovim večnim pozama.

Piter je pogleda, ali joj je ne uze i njegove ruke nemirno nastaviše da sređuju ostatak fotografija raširenih po stolu za ručavanje. Emili je susret sa Itanom oduzeo apetit, ali se prisilila da pojede sve što je izneseno za večeru da bi popunila izgubljenu energiju i spremno je pristala da pravi društvo Piteru u jednom od njegovih lutanja avenijom sećanja kad se prilično odsutni Dilan udalji, verovatno snužden zbog ponešto zapanjujućeg pomanjkanja devojke s kojom bi mogao da izađe u subotu uveče... ili, još verovatnije, da prelista svoju malu crnu beležnicu ne bi li u poslednji čas našao sebi pogodno društvo.

Emili je bila željna da prihvati bilo šta što bi joj i samoj skrenulo misli sa sumornih stvari. Bilo je besmisleno da sebe uvezuje u čvor razmišljanjem o tome šta bi moglo ili ne bi moglo da se desi *sutra*. Mogla je da gleda televiziju, ili neki DVD iz pogoleme zbirke u odaji za igru, ali bi to bilo neučtivo prema Piteru, kome je razgovor uvek bio primamljiviji od elektronske zabave, kojoj se priklanjao kad je bio sam.

– Ovo je zapanjujuće – reče Emili, koja je opet proučavala devojčino lice i žalila što je boja očiju bila suviše izbleдела da bi mogla da se raspozna i zato upita:

– Ko je to... da li znate?

Piter pročisti grlo, dotače šolju za kafu, ali odluči da ne pije. – Moja ćerka.

– Vaša *ćerka*? Ali ja sam mislila... – Emili se prekide prekasno shvativši šta je to značilo i potresena izrazom bola koji vide na njegovom licu.

– Da Rouz i ja nismo mogli da imamo decu? I nismo, zajedno ne. Rouz je izvađena materica u dvadesetim godinama – kruto reče.

Emili se mučila da prikrije svoje zaprepašćenje. – Žao mi je, sigurna sam da to nisu moja...

– Prolazili smo kroz prilično gadne trenutke jedno vreme – na njenu veliku neugodnost, stade on da objašnjava, a oči su mu bile čvrsto prikovane na njeno pocrvenelo lice. – Rouz je bila opsednuta time što ne može da mi podari decu pa me je izbacila iz kuće. Bio sam ogorčen i... ne želim da to ulepšavam... bio sam u vezi sa svojom sekretaricom. To nije dugo trajalo jer sam, kad je Rouz promenila mišljenje i pozvala me natrag, otišao kao ispaljen iz topa. Ponudio sam Mariji posao u drugom delu kompanije, ali je ona odmah podnela ostavku. – On nemoćno sleže svojim mršavim ramenima. – Sramota me je da priznam, ali mi je bilo milo kad je otišla... Nisam je želeo u svojoj blizini da me podseća na ono što sam uradio i plašio sam se da će me Rouz, ako to otkrije, zauvek oterati. Rouz je bila jedina žena koju sam ikad voleo, koju sam ikad želeo...

– Svi to znaju – reče Emili pa pomeri stolicu bliže i nesigurno ga potapša po ruci. – Koliko ste dugo vi i Rouz bili u braku...?

Piterova brada se diže. – Bili bismo pedeset godina da nije požurila i umrla pre vremena. A ja je nikad nisam prevario ni pre ni posle... samo taj jedan put.

– Ali... bilo je tu dete? – Emilina svest se zaljulja od zapanjujućih mogućnosti u koje je ta činjenica mogla da se razgrana dok je gledala dole u fotografiju na stolu. Da li se to Piter sprema da prizna da je krišom izdržavao još jednu porodicu? Bila je sigurna da to ne bi mogla da podnese. – Jeste li sigurni da je dete vaše? – upita što je mogla nežnije.

On kao da se samo još više postide. – Marija beše prvorotka. Imala je blizu četrdeset godina... deset je godina bila starija od mene; uopšte mi nije palo na pamet da bi mogla da ostane u drugom stanju...

Emili stisnu bradu da joj ne bi pala, ali pomisli da je to bolje no da je Piter pritegao neku mladu službenicu da pristane na njegove zahteve.

– U svakom slučaju – nastavi Piter – ja ništa nisam znao o bebi. Marija mi nikad nije rekla da je u drugom stanju. Samo je dala otkaz i nestala. A onda sam, dvadeset godina kasnije, dobio pismo od nje, predato na poštu posle njene smrti. Ispričala mi je za Kerol... moju ćerku... njeno divlje dete, kako je zvala, i poslala mi tu fotografiju. Napisala mi je da joj je žao, ali da nije želela da mi uništi brak ili da rizikuje da pokušam da joj bebu oduzmem i dam Rouzi.

– Pa, kakva je ona? – upita Emili oprezno. – Vaša odrasla, divlja ćerka?

– Ne znam – reče on i glas mu zazvuča starački i ogorčeno. – To je jedina fotografija koju imam. Ona nije dobila priliku da stvarno odraste. Umrla je i sama kad joj je bilo devetnaest godina. Spetljala se s nekom bandom koja je radila s drogom i umrla pod prilično mutnim okolnostima u Indoneziji dok je tamo živela sa svojim dečkom.

– O, bože, Pitere! Vi je znači nikad niste upoznali? – shvati Emili užasnuta. – I ovo je sve što vam je od nje ostalo... fotografija i pismo? – Nije čudo što je bio ogorčen.

– Znam sada mnogo više no što sam znao. Advokatima sam dao nalog da sve istraže, ali ništa nisam mogao da preduzmem dok je Rouz bila živa... to bi bilo kao da sam joj neveran po drugi put. Nisam mogao da dozvolim da dozna kako sam je izneverio. A kad se zna da je tu bila i beba... Rouz bi to mučilo daleko više no što je mene. – Piterov tihi glas zadrhta, a onda ojača.

– Ali sad kad je mrtva mogu bar da pokušam da nešto popravim. Vidite, Kerol je bila u drugom stanju kad je otišla u Indoneziju. Umrla je nedugo posle porođaja...

Shvatila je pošto je prepoznala emocije koje se on trudio da potisne. – Vi imate unuče!

Piter klimnu glavom i glas mu posta promukao. – Unuku. I na nju sam veoma ponosan.

Sad se i Emilino grlo steže. – Pa to je divno. Milo mi je zbog vas. Znači da je nešto dobro ipak ispalo iz sveg tog zamešateljstva.

– Razume se, niko to još ne zna osim vas... i advokata, naravno – potreseno nastavi. – Ja... ja ne bih znao kako da to saopštim dečacima. Oni skoro obožavaju svoju tetku Rouz.

– Razume se, shvatam – promrmlja ona, ne baš sasvim sigurna da je u pravu, mada je veoma dobro mogla da razume zašto nije rad da rođacima to prizna. Podozrevala je da bi Itan bio ogorčen što je namerno držan u neznanju tako dugo, možda i mnogo više no što bi bio kivan zbog porodične indiskrecije stare četrdeset pet godina. – Znači vaša unuka... živi u Indoneziji? – promrmlja ona.

Piter joj podari jedan prodoran pogled. – O ne, usvojio ju je jedan novozelandski bračni par.

Delovao je kao da mu je najednom potrebno nešto da se oslobodi napetosti pa dohvati komad hrskave, niskokalorične čokolade koju je Emily razlomila da je grickaju uz kafu i stade da je štrpka dok joj je pričao ono što su istražitelji uspeali da doznaju.

Došlo je do nekog strašnog ciklona i užasnih poplava i cela regija bila je u haosu kad se Kerol porodila. Ona se skrivala u izbegličkom logoru pod drugim imenom jer je pobjegla od tog društva s kojim je bila i koje je radilo s drogom i plašila se onoga što su planirali da urade s bebom. Imala je rane od batina koje su zagnojile i zamolila je za pomoć dvoje mladih Novozelanzana koji su radili za humanitarnu pomoć, bili idealisti i ostali uz nju sve vreme prilikom teškog porođaja, supružnici koji su, kad su je kasnije našli u delirijumu i na samrti, njenu ćerkicu prokrijumčarili iz zemlje i usvojili je. Kerol im je samo rekla svoje kršteno ime, kao i da nema porodicu, možda u nadi da će zbog toga biti više skloni da održe obećanja koja su dali devojci na samrti.

Emili je zbunjeno slušala priču sve dok on ne pomenu datum unukinog rođenja. Otpi gutljaj kafe koja se brzo hladila i pokuša da odstrani čudnu zvonjavu u ušima. Imala je užasan predosećaj da su Piterovi čudni pogledi sad bili objašnjeni i da njegovo dobročinstvo nije bilo prost čin prijatelja koji joj se našao u nevolji.

– Kakva slučajnost... baš tada sam i ja rođena – pokušavala je da ostane smirena. – A i moji roditelji su, takođe, bili tada u Indoneziji gde su radili na pružanju pomoći ugroženima od poplava...

– Nije to bila slučajnost, Emili – reče Piter koji je očigledno zaključio da je došlo vreme da više ne okoliša. – Tvoji roditelji su bili onaj bračni par koji je usvojio Kerolinu bebu. *Ti si* moja unuka.

– Ali ne može biti! – odlučno reče ona i pogleda ga s dubokim sažaljenjem zbog greške koju je učinio. Oh, bože, Itan je sve vreme bio u pravu kad je tvrdio da Piterova ljubaznost znači mnogo više no što oko može da vidi. – Žao mi je, ali vi grešite. To nisam ja. Ne može biti... ja nisam usvojena.

– Jesi li sigurna? – reče on i gricnu još jedan zalogaj čokolade koja mu je služila da se smiri i rad vilica prikrivao je drhtanje usana. – Jer ja imam izveštaje... – I on kašljucnu. – O, bože, mislio sam da su ti roditelji rekli...

– Razume se da sam sigurna – prekide ga ona. – Videla sam svoju krštenicu. I vi ste u pravu... da je imalo šta da mi se kaže, roditelji bi mi to *sigurno* rekli.

A ako joj je Piter deda to bi značilo da Džejms Kvest to nije bio... a ipak je on stalno govorio o produženju njegovog majstorstva na potomke, o zadovoljstvu koje ima što svoje znanje može da prenese na sinovljevo dete. Nije mogla da veruje da bi na taj način isticao njihovo srodstvo ako je znao da je usvojena.

– Osim ako su verovali da imaju opravdan razlog da to ne učine...

Kao što je obećanje ženi na samrti?

On je postajao krajnje uzrujan, ali nije mogla da mu dozvoli da nastavi da veruje u nešto što nije istina samo zato da ga ne bi uznemirila.

Sat kasnije njena osećanja su i dalje bila u gigantskom čvoru kad Itan skoro provali kroz ulazna vrata i priđe pravo do teče koji je leškario na kauču poduprt jastucima ispod leđa i pokriven lakim ćebetom preko krila.

– Šta se, do đavola, desilo? Jesi li dobro? – upita on i onda besno pogleda doktora. – Je li to bio srčani napad, Majk? Zašto nije u bolnici?

Emili je zurila u njega dok je skidao crnu mašnu i svlačio sako koji onda baci na jednu od stolica. Doktor mirno vrati aparat za merenje krvnog pritiska u torbu i, umirujući ga, objasni da nema potrebe da se Piter smešta u bolnicu i da je u pitanju prost slučaj... zagrenuo se... te da su pluća gospodina Neša sad savršeno u redu.

– Ako je sve bilo tako prosto šta onda ti radiš ovde?

– upita Itan oštro. – I zašto sam ja onda morao da odem s poslednjeg čina?

Emili se hitro okrenu i prekorno pogleda Dilana koji bespomoćno raširi ruke. – Ti si pozvala doktora – promrmlja on. – Ja sam morao nešto da učinim pa sam poslao poruku Itanu. Pojeo bi me živog da ga nisam obavestio da se nešto dešava.

Itan okrenu glavu kad ču Dilanov glas. – „Teča imao napad. Doktor na putu“ – ljutito citira. – Zar si mislio da ću nastaviti da sedim i uživam u ostatku baleta kad sam video tako nešto?

– Zar si i na baletu ostavio telefon uključen? – upita doktor koji je očigledno bio prislan porodični prijatelj.

– Zaista si hrabar čovek, to je sve što mogu da kažem.

Itan ga prostreli pogledom. – Ostavio sam ga na vibriranju. Pokušao sam da zovem, ali sam stalno dobijao signal da je zauzeto, a ti se nisi javljao na svoj mobilni. – Ovo poslednje bi upućeno Dilanu, koji požuri da se opravda pred optužbom.

– Moguće je da mi je mobilni ostao u drugoj sobi, a može biti da slušalica telefona nije kako treba vraćena na viljušku posle poziva upućenog Majku. Ovde je bilo malo panike, znaš – stade on da brani sebe i Emili. – Ti znaš kakav je teča Piter, sve vreme je tvrdio da je sasvim dobro, ali se Emili brinula da možda još nešto nije u redu... on jeste izgledao prilično siv i pluća su mu baš šištala. Emili je morala da primeni Hajmlihov zahvat pa se uplašila da mu možda nije polomila rebro...

– Znači ti nisi bio ovde kad se to desilo? – reče Itan i pogleda Emili, koja je bila sigurna da izgleda kao krivac. Zar je Itan u svom trenutnom brižnom raspoloženju vozio celim putem od grada ovamo? Mogao je da doživi saobraćajnu nesreću, pomisli snuždeno. Zašto je Dilan to morao da uradi? Pa on je bio taj koji je sve vreme govorio Emili da preteruje u brizi!

– Ja sam bio u svojoj sobi i obavljao nekoliko razgovora... – počeo Dilan kad ga Piter krkljavo prekide.

– Za ime boga, Itane, smiri se i pusti jadnog Majka da se vrati porodici.

– Aha, hvala, doco, nemoj da zaboraviš da nam pošalješ račun – reče Dilan i osmehnu se, a doktor polako prođe pored Itana i potapša ga po ukočenom ramenu.

– Teča ti je savršeno dobro za njegove godine i stanje, Itane, ali je dobro to što sam došao i pregledao ga. Med i limun će pomoći njegovom nadraženom grlu i

trebalo bi da pokuša da manje priča jedno dan ili dva. Upravo je sam sebe grdno prepao.

– Očigledno je da je prepao i sve nas – reče Itan.

– Da, ovaj... ti si onaj kome preti srčani napad ako ne budeš uspeo da obuzdaš tu svoju narav, svojstvenu ličnostima koje vole da su uvek u pravu. Možda bi trebalo da počneš da se baviš jogom.

– Hoćeš li da nam ispostaviš račun i za ovo malo medicinskih saveta? – sarkastično reče Itan, pa ga isprati do vrata i vrati se da pogleda teču.

– Čime se tačno zagrcnuo? – upita on i preteći diže prst kad Piter zausti da objasni. – Ne, ne ti, ti ne treba da govoriš. Pitao sam Emili.

Piter zahvalno učuta i Emili priđe da stane pored kauča da bi priznala: – Bio je to komad čokolade.

Pokušavala je da se drži normalno, ali je bila jako svesna da je nužno izbeći nevidljivog slona u odaji, predmet o kome su ona i Piter jedva počeli da razgovaraju kad se on zagrcnuo.

– Čokolade? – Reč je ključala od prekora.

– To sme da jede. Bila je niskokalorična, imala je zamenu za šećer i bademe koji su dobri za srce – reče Emili i stisnu usne kad posta svesna da u brzini guta slova.

Sev šljokica zape joj za oko i ona prvi put posta svesna žene koja je za Itanom ušla u odaju. Ili bi možda bolje bilo reći da je uklizala jer je delovalo kao da lebdi dok se kretala. Na Emilin jad, ona je bila još lepša no što ju je zamišljala. Visoka i tanka, plave kose začesljane u besprekornu punđu, u dugačkoj haljini od tamnozelenene svile, širokog donjeg dela, providnoj na grudima gde je bila ukrašena vezom na strateškim mestima jer devojci prsluče, očigledno, nije bilo potrebno.

Emili se smesta oseti kao prosta služavka u svojoj košulji i espadrilama. Nos joj je verovatno bio sjajan, a kosa i dalje neuredna.

Itan vide da ona pokušava da ne zuri i obavi jedva učtivo predstavljanje, vidno nestrpljiv da nastavi ispitivanje koje je započeo.

– Karli Foster, ovo je Emili Kvest... možda se sećaš da sam ti je pominjao...

Zar su njih dvoje razgovarali o njoj? Koža joj se naježi kad oseti površan dodir te prozračne ruke pa uspe da se kratko osmehne u odgovor na učtiv pozdrav. Da ima pravde na ovom svetu, Karli bi imala glas Paje Patka, ali se sudbina pokazala nedobronamerna i glas joj je bio besprekorno gladak, baš kao i njena koža pocrnela od sunca. Tamnosmeđe oči bile su joj, međutim, uznemirujuće uvredljive.

– I, razume se, Dilana znaš – dodade Itan tako suvim glasom da mu zapucketa mahnuvši rukom prema bratu, nemarno oslonjenom na jedan od stubova u sobi.

– I predobro – reče Karli slatko, ali Emili, kad Dilan samo sleže ramenima, pretpostavi da se on ne trudi da joj podrugljivo uzvрати ravnim merom samo zato što mu se nije sviđala.

– Znači vi ste samo sedeli ovde i tiho obovali kad se on najednom zagrcnuo – vrati se Itan na temu kao pas na kost. – To mi ne liči na teču Pitera. On ne brza s hranom; uvek je bio veoma staložen kod jela.

– Nije to bilo ovde, bili smo za stolom u trpezariji, pričali i razgledali fotografije...

– Kakve fotografije?

– Možda onu tvoju na prostirci od medveđeg krzna – dobaci Dilan. – Znaš ona gde ti se vide ljupke jamice i...

– Dilane, zaveži – zareža Itan po drugi put toga dana.

– Fotografije ljudi. Porodice. Znaš, samo stare fotografije... – reče Emili i glas joj se izgubi. Krajičkom oka krišom pogleda Pitera, ali on je samo mlitavo ležao zavaljen na jastuke i veoma koristio stanje u kome je, kako bi ostao po strani od zbivanja. Ostavili su fotografije na stolu kad je ona priskočila Piteru, iznenada shvativši šta znače njegove suzne oči i grcanje. Da li će Itan primetiti onu jednu, anonimnu fotografiju između svih onih drugih ili videti sličnost za koju je Emili tek trebalo da Pitera ubedi da je slučajna?

Da je Emili bila slabašno stvorenje mogla je da stavi ruku na čelo i zanese se kao da će pasti u nesvest, ali je, nažalost, bila čvrste građe i sigurno je da Itana time ne bi zavarala ni za trenutak.

– A o čemu ste to razgovarali? – upita on i pogled mu pođe za njenim pa se namršti. – Da li se uznemirio zbog nečega? Jeste li se prepirali oko nečega pa se zagrcnuo?

Emili oseti vreli dah onog nevidljivog slona baš za vratom. – Mi se nismo *prepirali*... – Ali ju je to njeno okolišanje skupo stajalo jer se sad on postavi ispred nje, telom joj zaklanjajući sve ostalo, i probode je čvrstim pogledom.

– Ali se oko nečega niste slagali, je li tako? – odreza on. – Šta je to bilo?

Suočena s direktnim pitanjem, Emili zacvile u sebi jer nije mogla da izusti otvorenu laž. Mislila je da se zauvek rešila tajni koje su mogle da je povrede. Ako sad počne da ga laže, izgubiće sve što je jutros postigla s njim, i više... Upetljaće se duboko u porodični problem u kome nije imala pravo da bude.

Njeno oklevanje oduži se u večnost, mada je verovatno trajalo svega nekoliko sekundi. Iznenada oseti kako je Piterovi ledeni prsti hvataju za ruku i stežu je lako, pa se okrenu i vide otvorenu molbu u njegovim očima. On je preklinjao da ne otkriva njegovu sramnu tajnu porodici pre nego što sam bude spreman da to učini, da ga ne ponižava pred Itanom i njegovom ljupkom, oštrookom gošćom. Tu svoju priču Emili je ispričao samo zato što je verovao da mu je unuka. Nije imala pravo da oda to saznanje stečeno lažnim poverenjem.

– Bojim se da ne mogu da ti kažem – reče tiho i, u odgovor, umirujuće i lako steže Piterovu ruku, pa je zavuče natrag pod cebe. – To je nešto lično, između Pitera i mene.

Itan je, s vidnom zlovoljom, posmatrao taj kratak govor ruku; sad on sklopi svoje prste oko Emilinog lakta.

– Hoćete li svi vi da nas na čas izvinite? – zamoli ljubazno i povede je napolje iz sobe i preko hodnika u odaju za zabavu gde je pribi uz ivicu stola za bilijar.

– U redu... šta se stvarno dešava?

Ona ga pogleda u neverici i rukama steže lakirane ivice stola iza sebe. – Upravo sam ti rekla... ne mogu da pričam o tome.

Tamne obrve navukoše mu se nad oči, granitna brada mu se steže kad se primače bliže i gotovo je zaslepi bleštavom belinom kragne na košulji. – On odavde ne može da te čuje – reče spuštenim glasom, prećutno joj nudeći čvrsto rame da se na njega nasloni. – Šta god mi budeš rekla, on to od mene nikad neće doznati...

– To s tim nema nikakve veze – reče ona verna datoj reči i prozrevši taktiku kao pokušaj da je privuče sebi u savez. U glavi joj je i dalje vladala zbrka zbog uznemirujućeg skupa podudarnosti i vapila je za nepristrasnim mišljenjem, ali od Itana ga sigurno ne bi dobila. – Nema smisla da me dalje gnjaviš jer neću ništa da ti kažem. – Nek Piter sam gleda kako će obaviti tu bolnu dužnost.

Načini grešku kad pogleda pravo u ledeno-plave oči i njeno budalasto srce omekša jer u njima spazi oluju protivrečnih osećanja. Kako je mogla da ga osuđuje što voli teču i duboko brine za njegovo zdravlje i dobrobit? Znala je i previše dobro

kako izgleda kad te na odstojanju drži ponos starog čoveka. – On nije ozbiljno bolestan ili na samrti, Itane, ako je to ono zbog čega brineš. On prosto ima neka... – ona tu poče malo da okleva – ... sećanja iz prošlosti. – Emili ispravi ramena. – I to je sve što ćeš izvući iz mene. Ako imaš bilo kakva druga pitanja, moraćeš da ih postaviš teči. Ali da sam na tvome mestu, pustila bih ga da on odluči kad će ti to kazati.

– Oh, shvatam... ti si sad stručnjak i za našu porodicu, je li?

Ona se trže i okrenu glavu u stranu, ali je njegova čvrsta ruka uhvati za bradu i namesti je tako da ne može da mu izbegne pogled.

– Šta? Šta sam rekao?

– Ništa. – Ledena jeza koja ju je zahvatila kad je pomislila da Piter ima srčani napad ustupala je mesto upornoj vrelini. Srce joj ubrzano zakuca. Trebalo je navodno da mu se opirem svakom niti svoga bića, podseti ona sebe, a ne da žudim da mu naslonim obraz na zapovedničku ruku.

On zavрте glavom podsmejući joj se za izgovorenu neistinu. – Oh, Emili, ti si tako...

– Šta? – upita ona pripremiš se za još jedan napad.

– Prokleta tvrdo glava – reče on, ali to nije bila uvreda. Sklonio je ruku s njene brade, ali je i dalje bio uznemirujuće blizu. – I odana. Do grešnosti. Prvo svom dedi, sada teči Piteru. – Da je samo znao koliko je ironije bilo u tim njegovim rečima. – Kad ću ja doći na red?

Njegova nenadana nežnost bila je još opasnija za njen odbrambeni mehanizam nego njegova oštra pronicljivost. Prsti joj se zabiše u drvo iza nje. Kao što je svojevremeno rekao, poverenje je dvosmerno.

– Zar ne bi bilo bolje da se vratimo ostalima? Karli bi mogla da postane nestrpljiva...

– Karli ume da se brine o sebi – ne uzbuđujući se reče on.

– To baš nije mnogo kavaljerski – pokušala je da joj reči zvuče prekorno.

– Ona ne izlazi sa mnom zbog mog kavaljerstva.

Slatko uzbuđenje proključa joj u venama. – To deluje baš odmereno. Ja sam mislila da je vaše viđanje *uzajamna želja*.

– O, mi imamo dugoročni dogovor...

– O, to sad znači nije zabavljanje, to je *dogovor* – preseče ga ona glasom iz koga se cedio sarkazam i krupne plave oči postaše pune prezira. – Pretpostavljam da bismo ovde mogli da prestojimo celu noć u raspravi oko značenja reči, ali ja ne bih želela da ti propustiš zabavu iza pozornice.

– To nije *moja* zabava. Karli je pokrovitelj kompanije...

– Kako je to lepo od nje. – Ona pokušava da se provuče pored njega, ali on stavi ruke na sto s obe strane njenih kukova.

– Emili, ti ne treba da brineš zbog Karli...

– Još nije sutra – procedi ona, potpuno ukočena u ramu njegovih ruku, svih čula raspaljenih blizinom njegovog vrelog tela. Kako je tako lako mogao da zanemari drugu ženu koja, pri tom, stoji tačno s druge strane hodnika? – Još imam nekoliko sati u kojima mogu da te izbegavam i, ako nemaš ništa protiv, volela bih da budem slobodna da uživam u njima.

Telo mu zatreperi od nakupljene napetosti što joj pričinu kivno zadovoljstvo, mada je skoro očekivala da joj poljupcem izbriše podrugljive reči s usana i tako joj pokaže da tačno zna u čemu bi zaista uživala.

Umesto toga, on majstorski savlada svoje nagone divnim primerom samokontrole.

– Šta ti zaista želiš od mene, Emili? – postavi joj pitanje na koje nije mogao da dobije odgovor i okrenu se, ne čekajući da ona nešto kaže.

Ljuta mala bomba eksplodira joj u srcu.

– I, uzgred, Emili – reče, namestivši dubok sarkastičan glas – zaboravio sam, žureći da dokažem tvoju krivicu, da ti zahvalim što si noćas mome teči spasla život.

On se okrenu natrag iznenađujuće hitro, privuče je sebi i spusti joj kratak, tvrd poljubac na kivne usne.

– Hvala ti. Heroina si. – Njegova iskrena zahvalnost sasvim joj razveja bes. – Voleo bih da sam bio ovde da te vidim u akciji.

Želela je i ona to. Da je bio s njima, ona bi i dalje živela u ugodnom neznanju.

Ona duboko udahnu vazduh da se smiri. – Molim? I propustio bi da vidiš muškarce u tesnim trikoima?

– Previše vremena provodiš s Dilanom. Počinješ i da zvučiš baš kao on – promrmlja on i povede je natrag u dnevnu sobu. – Ali verujem da imam lek i za to.

Kad udoše u sobu Piter je brižno gledao prema vratima, dok su Dilan i Karli stajali sa strane i vodili uštogljen razgovor, što je bilo lako uočljivo iz držanja njihovih tela.

Emili se hitro osmehnu i zavrte glavom prema Piteru na šta se on vidno opusti, brzo smače ćebe i objavi da ide u krevet, pa s prezirom odbi svaku vrstu pomoći.

– Ja ću samo da provirim koji put noćas da vidim jesi li dobro – ču ona Itana kako kaže. Ne planira da ostane kod Karli kad je bude odvezao kući, pomisli ona s olakšanjem.

Itan pogledom isprati Pitera kad se ovaj hramljući udalji, a onda ode do dvoje preostalih protagonista. – Žao mi je, Karli – reče on toplo se osmehnuvši u njeno lepo lice. – Trebalo je da prihvatiš moj predlog i ostaneš na zabavi bez mene.

Ona pogleda blistavu dijamantsku narukvicu na svojoj ruci za koju Emili shvati da je sat i reče grlenim glasom: – Pa još bismo mogli da stignemo na zabavu posle predstave... ali ne... – Ona zavrte glavom i čak ni vlas divne kose ne pomeri joj se s punde. – Prirodno, ti sad ne bi želeo da opet izlaziš napolje... za svaki slučaj. Kao pokrovitelj, mislim da bi trebalo da se vratim natrag u pozorište... pa kako bi bilo da pozovem taksi i poštedim te puta?

Emili se skoro dopade u tom trenutku jer je bila tako promišljena da ne insistira da njen pratilac ispuni svoju obavezu, iako je potajno morala biti ozlojeđena što joj je veče upropastio tako beznačajan incident.

Itan hitro preko mobilnog pozva taksi službu kod koje je imao otvoren račun i, dok su čekali, reče Karli:

– Možda bi mogla da mi dozvoliš da se iskupim večerom sutra uveče? – Isijavao je sad onu vrstu uglađenog šarma koju je Emili navikla da viđa kod Dilana, pa nije bila iznenađena kad Karli zatrepta trepavicama, na kojima su bili produžeci, kako bi mu stavila do znanja da prihvata ponudu, ali je uhvaćena potpuno nespremna kad on impulsivno produži:

– U stvari, hajde da od toga napravimo događaj i večeramo učtvoro, šta misliš? – upita on i okrenu se da pogleda zapanjenog Dilana. – Dilan i Emili mogu da pođu s nama... sto godina brat i ja nismo večerali zajedno, a kako se sve četvoro bavimo različitim poslovima siguran sam da će veče biti ludo zabavno.

8.

– Ako je ovo tvoje poimanje zabave, valjalo bi da posetiš psihijatra – reče Emili tri večeri kasnije dok je posmatrala kako Dilan i Karli kreću ka malom podijumu za igru. U polumraku je Karlina bela haljina bez bretela delovala skoro prozračno spram crnog svečanog odela njenog partnera.

– Zašto, Emili, pa ja sam mislio da ti uživaš – reče Itan, koji je opušteno sedeo na stolici do nje i posmatrao joj lice u svetlosti sveće, dok je kelner diskretno uklanjao ostatke njihovog obilnog obeda.

– Ja uživam, ali nisam sigurna da uživaju i oni – reče i primeti kako se Karli ukoči, pri tom ne izgubivši ni trunku otmenosti, kad je Dilanova ruka obuhvati oko struka i kad joj on nešto reče pre no što je povuče među ostale parove koji su se vrteli u ritmu romantične muzike gudačkog kvarteta. Sad je Dilan bio taj koji je izgledao nezgrapno kad se telo njegove partnerke smesta stopi s muzikom tako da se učini da mu se svojim pokretima ruga zbog pomanjkanja gracioznosti. Pri tom je još i razgovor koji su vodili svojom napetošću protivrećio opuštenom držanju drugih parova.

Karli i Dilan su se učtivo neslagali cele večeri i zauzimali su suprotne stavove o gotovo svemu, sasvim zanemarujući Emiline pokušaje da izgadi stvari dok se Itan, izgleda, zadovoljavao time da sedi i iz drugog reda posmatra stvari kao u nameri da svojom povučenošću podstakne još više njihovo nadmudrivanje.

– Zašto ti nisi tamo na podijumu da igraš s njom? – upita ona kad vide kako se tamo Dilan sasvim nakostreši od novog izazova koji Karli mora da mu je uputila i kako je trzajem privlači sebi u ritmu muzike.

– Zato što ju je Dilan prvi zamolio za igru – lenjo odgovori Itan.

– Ona je čekala da je *ti* pitaš.

– Zna ona da ja imam dve leve noge na podijumu za igru.

– Ipak, mogao si malo da se potrudiš, zbog *nje* – reče Emili i, primetivši da neprekidno ponešto naglašava, požuri da ispravi omašku. – Što bi nas inače dovodio u restoran u kome su operaska muzika i ples suštinski deo ambijenta?

– A hrana? – suvo promrmlja Itan. Ekskluzivnost restorana ovenčanog mnogim nagradama za ugostiteljstvo bio je razlog što je izlazak na večeru morao da bude odložen jer čak ni Itanov ogromni uticaj i podmićivanje nisu bili dovoljni da im obezbede pristup još za četrnaest dana da nije bilo jednog iznenadnog otkazivanja.

– Pa, da, hrana jeste bila bajna – priznade Emili.

Jela po receptima iz severne Italije bila su besprekorna, baš kao i srebrni escajg i niz skupocenih vina mada je ona primetila da je Itan, pošto je vozio, bio veoma uzdržan kad je piće u pitanju.

I kao da joj je pogodilo misli, Itan dade znak konobaru da joj dospe kao rubin crvenog vina u čašu od sečenog kristala.

– Oh, mislim da ne bi trebalo da i ovo popijem – slabašnim glasom promrmlja kad konobar stade da sipa, ali kelner samo kratko zasta pre no što joj na Itanovo diskretno klimanje glavom izdašno napuni čašu.

Itan se naže prema njoj, brade oslonjene na ruku tako da mu plamen dogorele sveće na sredini stola jednu stranu lica pretvori u mrzovoljnu masku, a drugu u zanimljivu igru uglova.

– Zašto se ne opustiš? Dane provodiš u tom malom studiju i hraniš se jelom koje ti donose upakovano, a uveče si primorana da jedeš dijetalnu hranu da Piter ne bi došao u iskušenje da pojede nešto što ne sme. Zaslužila si noć poroka.

Celu noć? Emili svesno zatre grešnu pomisao. Teško joj je bilo da izlazi na kraj s Itanom kad je ovako raspoložen. U poslednjih nekoliko dana nenadano je odbacio svoj grubi pristup i opredelio se za mnogo prefinjeniji oblik mučenja, svakoga dana je uspevao da joj se malo više uvuče pod iznurenu kožu svojom svilenkastom i uglađenom udvornošću. Emili je znala da samo Piteru treba da zahvali za ovo očigledno povlačenje. Pritegao je nećaka i strogo mu zabranio da Emili gnjavi pitanjima.

– Mislim da sam se već previše opustila – reče ona i osmehnu mu se malo smeteno. – Hrana i vino...

– Primetio sam da si omazala svoj tanjir komadom hleba – podrugnu joj se i vide kako joj duboko crvenilo uzlete od okovratnika meke, lepršave plave haljine sve do korena kose iznad čela.

– Nisam mogla da odolim... taj sos je bio božanstven – posramljeno reče ona. – Pretpostavljam da sam ispala alava. – Uz to je primetila da je Karli uzela samo pomalo od svakog jela koje je stavljeno pred nju.

– Svidelo mi se da te gledam kako jedeš sa tako zanosnom posvećenošću – reče joj on. – Padala si u ekstazu sa svakim zalogajem. Večera s tobom bila je veoma senzualno iskustvo.

Ona se nasmeja, a zamagljene plave oči odavale su da nije bila baš sigurna treba li da bude polaskana ili postidena. – I onda sam nastavila i naručila taj čokoladni desert... Znam da je trebalo da budem kao Karli i naručim sveže voće i dijetalni slado...

Itan joj nadlanicom lako pomilova zaobljeno rame i golu mišicu sve do lakta.

– Ti nikad ne bi mogla da budeš kao Karli – promrmlja on. – Ona je uglasta, ti imaš obline... meke, lepe, zanosne obline koje se prelivaju jedna u drugu zagonetnim ulegnućima i naborima koje čoveka čine radoznalim i navode ga da istraži svaku od njih...

Prst mu protrlja osetljivu boru na koži i otkri ubrzanje pulsa na unutrašnjoj strani njenog lakta.

Ona brzo otpi gutljaj vina nehotice mu zarobivši prst umesto da ga odstrani, kako je planirala. – Itane...

– Znaš, ta haljina ti je skoro iste boje kao oči – zaključio on i usplahiren pogled joj zarobi svojim dubokim.

– Ja... zato sam je i kupila – promuca i ispravi se na stolici, spustivši ruke u krilo da izbegne njegov uznemirujući dodir. – Jedna je od mojih omiljenih... Verujem da još možeš da nanjušiš dim koji bije iz nje.

Ako je nameravala da ga pominjajem dima malo poremeti, onda je u toj nameri sasvim propala. Njegov osmeh joj stavi do znanja da je načinila grešku, on saže glavu i stade da udiše miris iz njenog dekoltea dugim, laganim udahom punim plućima, bradom joj dodirujući začetak grudi i kosom joj lako golicajuću bradu.

Emili vide kako ih sredovečni bračni par za susednim stolom posmatra izvijenih obrva.

– Itane, za ime sveta!

On diže glavu, očiju kao rastopljeni led. – Nema ništa tako dobro kao što je topla, bujna žena koja seksi miriše na šećer, začine i sve druge posebno lepe stvari.

– A ti si, bar u ovom trenutku, svakako veliki poklonik sličnog – zadihano reče. – Večeras si navodno ovde s Karli. Sta misliš kako bi joj bilo da te je videla... videla te...?

– Kako njuškam oko tebe? – podrugnu se on grlenim glasom. – Neće. I suviše je zauzeta odbijanjem moga brata.

Emili pogleda prema podijumu za igru i, zaista, Karli je nadmeno gledala gore u Dilana, koji ju je nemarno savijao preko ruke.

– Ti znaš da je on zaljubljen u nju – neuvijeno reče ona Itanu, jer je tokom večeri shvatila da njihovo koškanje nije ponašanje svojstveno strancima koji ne mare jedno za drugo. Par je imao zajedničku prošlost i Dilanovo nesnosno ponašanje moglo je da se poredi s onim, ili čak bilo i jednako, kad mali dečak udara devojčicu da joj skrene pažnju na sebe. Bilo je i više od jakog nagoveštaja očajanja u nekim od njegovih zajedljivih primedbi.

Obrve mu se trznuše kad očima isprati njen pogled.

– Je li? – izreče zamišljeno, ali bez iole uzbuđenja. – Ili je to samo Dilanovo durenje zbog onoga što želi, a ne može da dobije?

– Onako kako je to tebi svojstveno?

Hitro okrenu glavu ka njoj i osmeh mu posta vučji. – Zašto? Koga misliš da ja želim, a ne mogu da dobijem?

Ona skrsti ruke i stade da zuri u igrače, odbivši da odgovori na to pitanje puno naboja.

– Ženu koju ja želim mogu da imam bilo gde i u bilo koje doba, a ti to znaš isto kao i ja. – Ona najednom na kolenu oseti vrelinu koja je prenerazi, a onda i težinu njegove ruke koja joj ispod lake tkanine haljine kliznu naviše uz butinu i zasta kod elastičnog vrha čarapa da lako pritisne голу svilenkastu kožu unutrašnje strane njene butine odakle smesta, do samog jezgra njenog međunožja, pohrliše praskavi trnci. Ona dahnu i, razume se, morala je da ga pogleda. Njegov pogled bio je savršeno nevin. Kako je mogao da sedi tu i deluje tako smireno i dostojanstveno u svečanom odelu s belom košuljom i kravatom i da istovremeno bude zauzet opakom nepristojnošću? Mogli bi da ih izbace iz restorana zbog njega.

– Mislila sam, u stvari na Anu, tvoju bivšu verenicu – ona okrutno uzvratila zajedljivost, a pri tom zavuče ruku pod čaršav kojim je sto bio pokriven i ukloni prste koji su bili veoma blizu cilja, pa skrsti noge i stisnu ih čvrsto jednu uz drugu da udavi opasno uzbuđenje koje je ugrožavalo njenu krhku uravnoteženost. – Dilan mi je ispričao sve o raspadu tvoje veridbe.

– Ma, nije valjda? Šta ti je još rekao o meni?

– Sve!

Ta izjava koja je trebalo da ga ozlojedi vrati joj se kao bumerang kad se on samo nasmeja i reče:

– To znači da mora da si se raspitivala. Jesi li ga takođe pitala i o Karli? – lukavo upita. – I da li ti je rekao da su bili u vezi prošle godine i kako se naprasno ohladio kad je ona počela da nabacuje ideje o malo dugoročnijoj i zvaničnijoj vezi?

Emiline oči se raširiše i on se osmehnu. – I mislio sam da nije. I zato, vidiš, mislim da svojim sadašnjim ponašanjem neće mnogo postići kod nje. Ona se ustremila na krupniju divljač. Moraće mnogo ozbiljnije da se potruži ovaj put ako želi da mi je oduzme.

I on se zavalio na naslon stolice dok je Emilin mozak vagao mogućnosti. – Ja... da li se zato vas dvoje viđate? – upita oprezno. – Da ga načinite ljubomornim?

On sleže ramenima. Sad je na njega došao red da bude okrutan. – Da li bi se osećala bolje ako bih ti rekao da?

Oči mu sevnuše i učini se divlje zadovoljan.

– To baš ne prija, zar ne, Emili? Kad se postavi vruće pitanje na koje nikome nije lako da pruži odgovor?

Ona nesvesno stade da se igra svojom čašom, gustih trepavica spuštenih tako da je lepo mogla da se vidi fina šminka koja je isticala liniju njenih očiju. Piter joj je

pokazao izveštaje koje mu je sastavio njegov lokalni istražitelj, ali oni nisu bili onako određeni kako ih je on predstavio... činilo se da ima više nagađanja i govorkanja no stvarnih čvrstih dokaza. Njeni roditelji očigledno nisu odgovorili na dobijene upite što, kad se ima na umu kako su bili nedostupni čak i Emili, nije mnogo iznenađivalo, a ona je zaista pokušavala da stupi s njima u vezu kako bi Piteru dokazala da nije u pravu.

– Možda će mi Karli kazati – tvrdoglavo reče.

– Sumnjam. Rekao sam joj da si mačkica koja juri za novcem i, ako ne uspeš da svoje kandže zariješ u Pitera, bacićeš se na Dilana i mene.

– Nisi valjda! – gotovo vrisnu i malo je nedostajalo da prospe ostatak vina iz čaše po stolu.

– U to vreme sam mislio da to jesi – reče u svoju odbranu. – U stvari, porota o tom slučaju i dalje veća.

– Ja ne jurim za novcem!

– Znači priznaješ da si mačkica?

Ona još jače stisnu noge pod stolom i pocrvene. Imao je sva prava da tako misli s obzirom na to kako se ponašala.

– Ja sam samo obična žena koja pokušava da svoj život dovede u red.

– Ako misliš da si obična, trebalo bi da posetiš psihijatra – suvo reče on upravo u času kad se Karli i Dilan vratiše za sto i sa sobom donesoše priličnu količinu hladnoće.

Emili pomisli da bi ostatak večeri mogao da bude neugodan, ali uz kafu i likere i Itan se konačno razbudi i nemilosrdno povede razgovor o uobičajenim temama, ne dozvoljavajući da napetost dalje raste i tako sve dok Dilan ne upita Emili za priču o igri žandara za koju je čuo od Pitera. Čak i Karli pokaza da je to zanima.

– Znači li to da ste odrasli u nizu logora za izbeglice?

– Pa, nismo uvek živeli u samim logorima. Ponekad smo imali smeštaj ili živeli u obližnjim selima.

– Nisam razumeo da si i ti putovala s njima – reče Itan i namršti se. – Zar im nije padalo na pamet da je opasno da nose bebu u ugrožena područja?

– Mama i tata su se bavili humanitarnim radom sve dok nisam krenula u školu a onda su se vratili da žive kod dede i babe. Sve do tada su prihvatili službu u dugoročnim programima pomoći koji su se obično odvijali u, relativno govoreći, stabilnim oblastima.

– Relativnim u odnosu na šta? – upita Itan.

– Pa u odnosu na oblast u kojoj su oni sada, pretpostavljam. Videla sam mnogo jada i ružnih prizora, ali sam bila klinka i nikad dublje nisam razmišljala o tome šta to znači. Više sam brinula o tome hoću li imati šta da jedem! – Samo je Emili bila svesna koliko je ova njena šala bila gorka jer je skrivala godine gastrointestinalnih smetnji od kojih je patila u predelima gde nije bilo čiste vode ni uslova za higijenu. Samo joj Itan, čini se, u glasu primeti lažno veselje jer je oštro pogleda.

– Mora biti da je to bilo upečatljivo iskustvo, sve to putovanje i avanture. Ali zar vam nikad nije palo na pamet da krenete stopama svojih roditelja? – upita Karli i prizvuk kritike u njenom glasu opomenu Emili da je toj ženi rečeno da je ona lovac na novac.

– Mislim da sam veoma rano iz svog sistema izbacila želju za putovanjima i avanturama – reče. – Za život za koji su se opredelili moji roditelji potrebne su osobe posebnog kova...

– Mislite puni ljubavi prema bližnjima?

– Ona misli na zavisnike od adrenalina – suvo reče Itan i opet zapanji Emili svojom intuitivnošću.

– Ali na veoma *altruistične* zavisnike od adrenalina – s osmehom je istakla.

Karli se ne svide njen humor. – Ja mislim da su takvi ljudi divni!

– Da, jesu. Samo što je veoma teško živeti tako.

Emili onda dobi jedan snishodljiv pogled. – Sigurna sam da ste i vi veoma trudoljubivi. I da dajete sve od sebe.

– Iz pouzdanih izvora sam obaveštena da dati sve od sebe nije dovoljno.

– To je baš okrutno.

– Da, zar ne? – reče Emili i mangupski pogleda Itana. – U svakom slučaju, ovih dana više volim da boravim samo na jednom mestu.

– Podrazumeva se da time misliš na Piterovu kuću – reče Itan.

– Hej, a šta se inače dešava u vezi s tim? – upita Dilan. – Jesi li dobila neko obaveštenje od osiguravajuće kompanije?

Emili uzdahnu. – Sad priznaju da je u pitanju neki vatromet... neka vrsta rakete uletela je kroz prozor studija. Jedino pitanje jeste da li je to bilo namerno ili slučajno. Imali smo nekoliko incidenata u kojima su ih huligani ispaljivali iz automobila u pokretu u vreme Noći vatrometa...

– To znači da će te uskoro isplatiti – reče Dilan.

– Nadam se – reče Emili, ali je sumnja bila primetna u njenom glasu. Preostajao je još posao oko procene štete. – Dobre vesti su da kuća neće morati da bude čela srušena već samo jedan njen deo. Ostalo opet može da se izgradi kad prethodno bude ojačano.

– Zašto ne pustiš mene da ti sve to sredim? – najednom reče Itan kad svi ustaše da pođu. – Navikao sam da se nosim s osiguravajućim kompanijama u građevinarstvu. Pozvaću tog tipa Tremejna i videti kako stvari stoje. – Po tonu u njegovom glasu moglo se zaključiti kako on to već smatra dogovorenim.

– Dobra ideja. Napujdaj Itana na njih – reče Dilan. – Kad on bude zario zube u njih sigurno ćeš dobiti nešto. Pravi je buldog kad treba da se dobiju odgovori na pitanja.

Kao da ona to nije znala!

– Ne, zaista ja...

– Ma, hajde, Emili, pusti ga da to uradi... ne drži se pas zato da bi ti lajao! – reče Dilan i teatralano arlauknu, na šta ga Karli munu laktom.

– Psi su izgleda glavna tema ove noći – promrmlja Emili i kratko, postrance, odmeri Itana. – Nisam znala da jednog imam.

– Vau, vau – zalaja on dubokim, zvonkim glasom i prepade šefa sale kome je pružao svoju platinastu karticu.

Možda dva brata i nisu toliko različiti koliko se čini, pomisli Emili, izmenjujući s Karli iznenađujuće prijateljsko kolutanje očima.

Dilanovo vedro raspoloženje potraja sve dok se ne smestiše u automobil, gde otkri da Itan namerava da ga s Emili odveze do kuće pa da onda vozi Karli do njene vile na vrhu brda. U znak osvete sve do kuće šaputao je u Emilino nevoljno uvo neodoljivo smešne šale i čitavu predstavu načinio od te njihove naizgled prisne zabave.

Emili, svesna Itanovih hladnih očiju u ogledalu retrovizora, jer je više gledao tu no tamo kuda vozi, nije mogla a da se nelagodno ne vrpolji, svesna prizora koji ona i Dilan pružaju, dok se Karli oholo pravila da ništa ne primećuje i našla je radio stanicu koja emituje klasičnu muziku da priguši šapat i kikot koji su stizali iz tame zadnjeg sedišta.

Smeh naprasno zamuče kad Dilan zasta pred ulazom u kuću da pogledom isprati crvena svetla na zadnjem delu BMW-a kad sevnuše pred dvorišnom kapijom i onda farove dok se auto udaljivao Ridž roudom.

On izvuče ključeve iz džepa i otključa vrata za Emili, a onda, mrmljajući nešto sebi u bradu, ode preko kolskog prilaza.

– Sta to radiš? – tiho ga oslovi Emili, ali je i sama bila pritisnuta neraspoloženjem. Na kraju, Itan nijednom nije potvrdio da Karli i on izvode predstavu u Dilanovu kórist. A možda je pomislio da ona ohrabruje Dilanovo ponašanje na zadnjem sedištu, a ne da ga samo podnosi.

– Izlazim – odgovori joj zveckajući ključevima i ona shvati da on u stvari ide prema poršeu parkiranom u mastiljavoju senci garaže.

Emili potrča za njim i zgrabi ga za rever sakoa.

– Ne možeš da voziš – reče mu. – Pio si.

On prsnu u smeh pun neverice a ona mu ote ključeve iz ruku. – Hej!

– Ozbiljna sam, Dilane.

– Onda me *ti* vozi.

Da vozi porše? Pred očima joj se javi njena slika za volanom i munjevito promicanje pored Itana na putu pa je obuze tiha čežnja.

– Ja sam verovatno popila više od tebe – reče.

– Želim da idem u provod – nadureno joj reče i pokuša da se domogne ključeva.
– Daj mi ih!

– Dilane, pa ti si mi rekao da si uzeo automobil na lizing jer nisi mogao da ga kupiš. Ako ga slupaš moraćeš da ga platiš. I zar si stvarno raspoložen za druženje? Ili ćeš samo da se strovališ u neki bar i naljoskaš... ili da se odvežeš do Karline kuće i sediš u automobilu obuzet mračnim mislima?

– Pih! – promrmlja on.

Emili nije znala za šta se opredelio, ali se u najmanju ruku činilo da mu se gnev stišao.

– Ako već moraš da ideš negde, pozovi taksi – reče mu i okrenu ga prema kući.

– Ne, mogao bih baš i u krevet da odem – reče kad uđe u hodnik. – Kakva kuja!

– Nadam se da se to ne odnosi na mene.

– Mislio sam na život u celini... i na *nju*.

Emili poče da oseća neodređenu simpatiju prema Karli. Dilan je temperamentno eksplozivno punjenje zaljubljeno u bogatiju, otmeniju, stariju ženu. Njegov muški ponos je ugrožen i, mada se kočoperio i otimao, odbijao je da prizna da je upecan, zakačen kukom i položen na leđa.

S olakšanjem je posmatrala kako odlazi u svoju sobu i nadala se da tamo nema skriven drugi komplet ključeva.

Pogledavši na sat i brzo sračunavši razliku u vremenskim zonama, ona se vrati do telefona u dnevnoj sobi, gde sačeka da kazaljka sata koja pokazuje minute stigne do tridesetog i onda ukuca broj koji je dobila. Bilo je potrebno da to ponovi četiri puta pre no što je dobila vezu, pa su čak i onda smetnje na satelitskim vezama na drugoj strani linije bile znatne, tako da nije bila u stanju da prepozna jezik zbrkanog glasa koji je čula. Onda se linija oslobodi šumova i novi glas se javi.

– Mama? Mama, jesi li to ti?

U slušalici zabruja, javi se krčanje, nesta sasvim svakog zvuka, ali onda glasno i jasno ču... bar prvih nekoliko reči: – Emili? Tačno na vreme... Skoro da smo t... Tata kaže „zdravo“... Šta se dešava, Em? Da nisam opet zaboravila tvoj rođendan, je li? – Prisni, daleki, majušni smeh koji nije čula već nekoliko meseci.

– Ne, to će biti tek za šest meseci, mama. Kako ste vas dvoje...?

I Emili stade da se muči s uobičajenim frazama sledećih nekoliko minuta i onda, svesna da prijem na drugoj strani veze postaje sve gori umesto bolji, užurbano ispriča majci sve o požaru.

– Baš gadno, Em... želim... pomoć... potpuni haos ovde u ovom trenutku... treba li ti novac?

Uvek je bio haos gde god da su bili. Hranili su se tim. A Emili je veoma dobro znala da glavninu svoga novca daju ljudima kojima je daleko potrebniji no Emili, koja bar ima šta da jede i ćebe da se noću pokrije i ne preti joj silovanje ili sakaćenje ili nešto još gore svaki put kad se malo udalji od dvorišta kuće. Teško bi se ogrešila ako bi se požalila da je siromašnija od onih kojima je i samo siromaštvo luksuz.

– Ne, ne, dobro sam, snalazim se. Ali, mama, desilo se nešto jako čudno... – I ona zastajkujući ispriča majci o tome kako je Piter Neš primio u kuću i sve o njegovoj fantastičnoj konstrukciji da je ona usvojeno dete, vodeći računa da priča kad nema krčanja u slušalici.

Pomisli da se linija prekinula pošto je nastala duga pauza a onda skoro ispusti slušalicu kad joj majčin glas opet stiže u kratkim iskidanim naletima. – Oh, bože... želela... vidim te... Komplikovano je, Em... nije bilo važno u tvom... pa smo mislili... zakonito... usvojili... ali ne stvarno...

Pričala je još nešto, ali je to bila takva zbrka reči da Emili nije bila sigurna može li u svemu uopšte neki smisao da nađe, posebno stoga što joj je celo biće vrištalo poricanje. – Šta to, mama? Ne mogu da te čujem. Jesam li usvojena ili nisam? – Usponiči se kad telefon opet zaneme jer bilo je jasno da je majka nastavila da priča.

– Prekida se veza, mama. Samo mi reci da ili ne. To je sve što treba da kažeš.

Samo *Da* ili *Ne!*

– Žao mi je... pozvaću te... uskoro... obećavam... kamion... imaćemo čistu liniju... da... DA!

Emili nije znala koliko je dugo ostala da sedi u mračnoj sobi zagledana u nemi telefon.

Da?

Bila je *usvojena*? Užarena tečnost uspe joj se u grlo i ona je potisnu natrag.

Ne. *Ne može biti* da jeste. Sigurno ne. Zašto joj to nikad nisu rekli? Dok je bila dete... ili kad je napunila osamnaestu... ili u bilo koje drugo doba za ovih dvadeset šest godina? Ovih dana to i nije bila neka ljaga. *Nemoguće* je da joj je majka to upravo maločas rekla preko telefona. Verovatno uopšte nisu razumele jedna drugu pa je svaka pričala neku svoju priču.

Oči su joj bile vrele i suve. Ako ništa, sad se osećala još gore nego pre no što je digla slušalicu da obavi taj razgovor. Loša veza je uništila sva osećanja iz glasova, ali su majčine reči izrazile žaljenje pre no zaprepašćenje od pitanja koje je postavila. I šta je to komplikovano što je pominjala? Svest usporena alkoholom shvatala je sve manje i manje.

Pogleda na sat i zapanji se kad vide da je prošlo više od pola sata. Bilo je prekasno da zove ponovo. Prolaz na vezama, koji je satelit omogućavao za tu zabačenu oblast, bio je neverovatno kratak; ko zna kad će opet moći da se sklopi sve što je potrebno da opet može da pozove. Mogla je jedino da se nada da će majka biti u stanju da dođe do drugog telefona i da je uskoro pozove.

Ona ču lako brujanje motora nekog automobila pa đipi na noge. Je li se to Itan vratio? O, ne bi mogla da podnese da je zatekne da ovako čeka u mraku. Mogao bi pomisliti da čeka njega. Mogao bi je uzeti u zagrljaj i sve bi provalilo iz nje, sve njene mučne sumnje i izmešana osećanja.

Bože, možda je dovoljno pijana i ranjiva da izbrblja činjenicu da počinje da se zaljubljuje u njega... i *onda* bi, koliko da okonča farsu, mogla da ga tresne činjenicom kako je, po svoj prilici, ona unuka njegovog teče!

Odšunja se do svoje sobe i svuče u mraku, plašeći se da može da je oda svetio ispod vrata, kad ču da Itan ulazi u kuću.

Davno potisnuti košmari budili su je tokom noći nekoliko puta. Ne magloviti, novi košmari, već oni stari, iz detinjstva, košmari o trčanju, trčanju za kamionom koji odlazi, o gušenju u oblaku prašine koji je on dizao dok pokušava da trči sve brže i brže da bi stigla majku i oca koji pružaju ruke prema njoj sa zadnjeg dela kamiona. Ali što brže trči to se kamion sve više udaljava dok se ne pretvori u majušnu tačku u daljini i dok ona ne ostane sama i ostavljena.

Konačno, baš pre svitanja, ona usta i ode u studio. Tamo je bar postojao svet nekakvog reda i sigurnosti i sve je moglo biti popravljeno dobrim čišćenjem i jakim lepkom.

Kad bi samo i razbijena ljudska osećanja tako mogla da budu slepljivana, pomisli dok je uzimala komade rastavljene plavo-bele vaze, koji su bili potopljeni u deterdžent, isprani i osušeni, rđom ojedene oblasti obrađene sredstvom za njeno uklanjanje, a linije lomova natopljene hidrogen peroksidom.

Sad je na red dolazio pipav posao popunjavanja udubljenja za umetke. Emili se prisili da se usredsredi samo na to što radi i ništa više dok je mešala epoksidnu smolu koju je obojila bojom vaze, prethodno nekoliko puta proverene da dobije pravu nijansu.

Posle nekoliko sati takvog rada oseti da je skoro ona stara... ko god ona bila, pomisli s mračnim humorom... i dovojno gladna da shvati da bi mogla i da doručkuje. Već je odlučila da Piteru ništa ne govori o telefonskom razgovoru... Mogla je i kasnije da ponudi da plati račun. Nije imalo svrhe buditi mu nade sve dok ne bude u stanju da mu kaže nešto konkretno. U hladnom svetlu dana taj telefonski poziv učini joj se košmarno nestvaran i otkri da joj je teško da se priseti odlomaka tog iščašenog razgovora.

Kako je trpezarija bila prazna, ona zaključi da mora da je Piter doručkovao ranije, a brujanje automobilskih motora koje je odsutno primetila zadubljena u rad moglo je značiti da su Dilan i Itan otišli na posao. Kad uđe u kuhinju, zateče gospođu Kuper gde zlovoljno gundča glave zagnjurene u rernu pa brzo sebi napuni tanjir povrćem, uze sok i izađe na verandu da jede na suncu.

Negde pred ručak, kad potraži Pitera u njegovoj radnoj sobi, bila je u stanju da mu podari vedar osmeh i, prisativši se poruke koju je dobila prethodnog dana u vezi s kućom, upita izvinjavajući se hoće li mu smetati ako je Džef kasnije odveze da organizuje čišćenje budućeg gradilišta i napravi spisak svega što će joj biti potrebno kad joj novac bude stigao.

– O, nema razloga da se ti više brineš za to – reče Piter i uhvati je pod ruku i povede napolje. – Biće mnogo zgodnije za nas oboje ako ti budeš vozila sama.

– Ali, Pitere, ja... – Ona se preseče u pola rečenice i ukopa u mestu kad vide kočoperni mali žuti automobil ispred ulaza, blistavi mali karavan s troja vrata i etiketom dilera na zadnjem staklu. – Šta je ovo?

Ali strepela je da već zna. Piter je gurnu prema vratima s vozačeve strane i, kad ih ona otvori, mirisi plastike i hemikalija staviše joj do znanja da je stvar nova „kao ispod čekića“.

– Pun je benzina i spreman da krene – reče Piter.

– Znam da ti mrziš da stalno moljakaš za svaku sitnicu. Sad više ne moraš da dosađuješ Džefu ili meni kad želiš da ideš negde. Prosto možeš da sedneš za volan i odtutnjiš kad god ti se sviđi.

Ovo nije bila „sitnica“. Prostrelila ga je svojim plavim očima. – Piteru, već smo o ovome razgovarali. Ne možete tek tako da mi date automobil...

– Ja ti ga i ne *dajem* – reče on uvređeno. – Kupio sam sebi drugi automobil, malo trčkaralo za sebe, to je sve, i pozajmljujem ti ga za sve vreme dok si ovde.

– Trčkaralo! – uzviknu. – A kuda ste to mislili s njim da trčite? – Bože, počela je da zvuči kao Itan!

Njegove obrve prošarane sedim dlakama dostojanstveno se izviše. – Ja, znaš, imam dozvolu, Emili, mada mi je zgodnije da me Džef vozi. Ali će mi ovo zgodno doći kad Džef ne bude tu.

Ona ga podozrivo osmotri. – Ako kažem da ga ne prihvatam, hoćete li ga vratiti dileru?

– Razume se da neću – odvažno reče. – Rekoh ti, kupljen je i plaćen. Može on i da ostane da rđa ovde pa da gnjavimo Džefa da te voza, ako ti je to po volji.

Ona uzdahnu i na njegovom licu se javi pobedonosni osmeh.

– Ne znam samo šta će Itan kazati – promrmlja ona i pomilova netaknutu farbu.

– Šta on može da kaže? On ima dva automobila, džip i helikopter. Ne može on meni da prebaci što sam sebi kupio još jedno vozilo.

O, da, mogao bi. Malo je oklevala pre no što ustežući se reče: – Nadam se da ovo nije samo zbog... vi znate, zbog toga što se nadate da bih mogla da vam budem unuka...

– To je samo zato što sam ja bogat čovek i mogu sebi dozvoliti da isterujem čefove – reče joj on.

– Pa... u redu, onda. – Protivljenje njegovom srećnom maštanju izvetre joj od naleta uzbuđenja. Nikad ranije nije vozila sasvim nov automobil. A to je značilo i da će biti u stanju da obavi mnogo više posla oko svoje kuće. – Ali ovo je samo pozajmica – opomenu ih ona oboje kad sede za volan i startova motor.

U vreme kad s Ridž rouda opet skrenu na prilazni put do kuće bilo je već kasno popodne i bila je veoma zadovoljna što je ugovorila posao sa čistačima koji će ući u onaj deo kuće koji može da bude spasen onoga časa kad ona bude došla do novca. Bila je takođe i do supermarketa i radnje s hemijskom robom i pribavila sebi nekoliko intimnih stvari i novu količinu neophodnog materijala za studio. Kako je imala pun smeštaj i ishranu mogla je da štrpne od svoje skromne ušteđevine, koja bi sad verovatno bila već na izdisaju od troškova svakodnevnog života i sijaseta drugih troškova vezanih za njen zahtev za odštetu osiguravajućoj kompaniji. Za nju je takođe bilo od suštinskog značaja da kupi novi mobilni telefon kako bi preduzeće *Kvest restorejšns* opet imalo broj na koji može da bude pozivano i, mada je kupila najjeftiniji na tržištu, bio je to ozbiljan udarac njenom ograničenom budžetu.

Dok je prolazila pored ogledala u hodniku primeti da je vreme i da se šiša, ali će to, kao nešto nevažno, morati da čeka, ako u međuvremenu ne odluči da sama bude malo kreativna s makazama.

Kad ostavi ono što je kupila, vide da su vrata prema odaji u kojoj je bila Rouzina kolekcija odškrinuta pa, pomislivši da tamo Piter tuguje nad svojim uspomenama, uđe unutra i zateče samo Itana u košulji kratkih rukava i radnim čizmama gde stoji zagledan u jednu od otvorenih vitrina.

Mislila je da je bila tiha, ali Itan reče i ne okrećući se: – To je to, zar ne?

Umirivši svoje razigrano srce, ona priđe da stane iza njega i ugleda veoma poznati predmet.

– Da, to je hodočasnička čaturica.

– Lepa je. Smem li da je uzmem u ruku ili je potrebno da imam rukavice?

Ona se strese. – Nikako rukavice... veća je mogućnost da ti isklizne iz prstiju. Gole ruke su sasvim u redu... sve dok su čiste.

– Da, dadiljo. – I on pruži ruke prema njoj pokazavši joj i dlan i nadlanicu da ih proveri i onda uze porcelansku posudu, rukujući njom tako prefinjeno i samopouzđano da joj to natera žmarce uz kičmu.

– Gledaj ovaj neverovatno detaljan crtež... Je li to zmaj?

– Vodeni zmaj... po jedan je sa svake strane – reče ona i pokaza mu plavi crtež s druge strane – a ovaj motiv predstavlja lom talasa i stenje... a ovde su oblaci i cvetni grmovi.

– Pakuju mnogo priče na malo prostora.

– To je svedočanstvo o darovitosti umetnika i jedan od razloga što je to tako skupoceno. To nije samo istorija, to je velika umetnost.

Posmatrala je kako pažljivo vraća čaturicu na policu i reče mu glasom punim samoosude: – Kad sad razmišljam o onome što sam učinila prosto mi je nepojmljivo kako sam se usudila da se u to upustim. *Svašta* je moglo da se desi...

– Svašta i jeste – reče Itan okrenuvši se. – Rizikovala si i isplatilo ti se.

– Ja obično nisam osoba koja je spremna da reskira – pobuni se ona.

Njegove blede oči zasvetlucaše. – Rekao bih da ti sebe ne poznaješ ni upola onoliko koliko misliš da se poznaješ – promrmlja.

Da je samo znao kakvu je istinu rekao! Progutavši nekako sitno histerično štucanje, Emili hitro svoju pažnju usredsredi natrag na police s porcelanom i u kratkim crtama upozna Itana s njihovim sadržajem. Onda pregledaše komade koje je procenitelj obeležio kao sumnjive pa Itan onda prouči nešto mejsenskog posuđa koje je ona prethodno popravila tražeći uzalud tragove restauracije.

– Obično se, ako ne vidiš manu na površini, a želiš da vidiš da li je bilo loma, koristi proba prstom tako što komad porcelana lako zvrčneš – reče Emili i spusti činiju na izložbeni sto i kucnu je noktom. – Ako nema loma ili naprsline zvuk treba da bude „ting“, a u protivnom dobijaš tup zvuk.

Oboje oslušnuše zvonak zvuk koji ispusti keramika.

– Eto porekla fraze „zvuči iskreno“ – reče Itan i oči mu zamišljeno predoše preko njenog privlačnog lica. On je lako kucnu sa strane po vilici i nakrenu glavu od tupog zvuka koji izazva prst na kosti. – Da li ovo znači da si prsla?

Jedino je sigurno da sam luda, pomisli ona kad diže pogled na njegovo brutalno privlačno lice. Luda za njim. A srce joj je u ozbiljnoj opasnosti da naprsne ako ne smisli način da bude s njim uprkos kovitlacu tajni koji je pretio da izazove njegovu sumnjičavost. – To se ne primenjuje na ljude – promuklo reče ona.

– Šteta. Rekao bih onda kako to znači da moram da nađem drugi način da doznam tvoje tajne... – Ruke mu se sklopiše oko njenog tankog struka i taman stade da naginge glavu prema njenom licu kad se prefinjeno zujanje s kuka kojim ju je pritisnuo prenese na njeno međunožje. On zastenja i zavuče ruku u džep. – Izvini, moj mobilni... Čekao sam ovaj poziv... – I ona je morala da se zadovolji brzim dovođenjem u red kovrdži umesto dugim, slasnim poljupcem punim želje.

On pređe na odsečni i žustri tehnički žargon dok je odlazio iz odaje i ubrzo zatim ona ču zvuk automobilskog motora koji se udaljavao, pa pretpostavi da je pozvan da se vrati u kancelariju.

Nalet gladi podseti je da je ručala jabuku i nekoliko krejera, dar od komšinice koja je navratila da čuje šta ima novo kad je videla da Emili ima posla s trgovcima koje je pozvala da joj daju ponude.

Dok je bila u kuhinji da sebi spremi sendvič, gospođa Kuper joj pokaza pečenje koje je spremala za večeru okruženo povrćem i koje je baš stavila u rernu, a takođe i ulupani pire koji je samo trebalo gurnuti u mikrotalasnu.

Vraćala se natrag kroz hodnik i dovršavala sendvič kad srete Pitera, koji je iz svoje radne sobe pratio nižeg čoveka sede kose s naočarima crnog okvira i koga joj predstavi kao Endrua Robinsona, svog advokata.

Advokat svoju tanku aktovku premesti u levu ruku s namerom da se rukuju, a zelene oči bile su mu ledene kad promrmlja njeno ime.

Ona otkri i zašto kad joj Piter, s namerom da ublaži utisak koji je ostavilo advokatovo isijavanje netrpeljivosti, izbrblja da je upravo izvršio izmenu u testamentu tako što je u njega ubacio i Emili.

Emili se zabezeknu i sendvič joj se pretvori u tvrdu ciglu u stomaku. Prvo automobil. Sad ovo. – Pitere, pa ne možete to da radite...

– Mogu i uradio sam – reče on ponosno. – Voleo bih da svi prestanu da mi govore da ne znam šta radim. – I on ljutito odmeri advokata.

– Ali... za ime boga! Mi još ništa ne znamo – reče ona grozničavo jer je sve o čemu je mislila bilo kako će se Itan postaviti. – Pa ne možete da menjate testament na osnovu neke neodređene *nade*, a to je sve što cela stvar u ovom trenutku jeste, Pitere. Ništa nije dokazano, a možda nikad i neće biti...

– Rekao sam mu da bi bilo pametno da se sačekaju rezultati DNK testa pre no što donese bilo kakvu ishitrenu odluku – natmureno reče Endru Robinson – ali on je istrajavao na tome da ne može da čeka.

– Šta ako capnem sutra – reče Piter – a tebe ostavim bez ičega?

– Ali ja ništa i ne *očekujem*. *Ne želim* ništa više od onoga što sam od vas već dobila. Čak i *ako ispadne* da sam nekom *fantastičnom* slučajnošću zaista vaša unuka, vi ovo ne morate da radite.

Želela je jedino da bude obična Emili Kvest, umetnik za restauraciju, neko koga Itan može da poštuje, da mu veruje, da se zaljubi...

– To ne bi bila tako neverovatna slučajnost kako ti misliš – nakostrešeno reče Piter. – Kad je ime Kvest isplivalo na površinu, i kad sam otkrio čime se vi bavite, ja sam predložio Rouz da angažuje *Kvest restorejšns* radi obnove, što je ona nameravala da ustupi drugoj kompaniji.

Njegove mahinacije stvari su činile samo još gorim. Eto kako je želeo da pred ženom sačuva svoju tajnu!

– Pitere, pa vi čak ni svojoj *porodici* ništa niste rekli. Ako ste tako sigurni u sve to, zašto im onda niste rekli to što i meni? Kako možete da očekujete da će oni to shvatiti?

– Oni ništa ne moraju da shvataju već samo da prihvate. Čovekova poslednja volja i testament su lična stvar svakog pojedinca...

– Šta to da se shvati? Šta se dešava? – upita Itan pojavljujući se iz dnevne sobe i stavljajući mobilni u džep, i smesta se namršti kad primeti kako su se Emili i advokat ukočili. – Pitere?

Njegove oči premestiše se na advokatovu aktovku i on zatrepta. – Endru? Šta je ovo?

Niko ne progovori i onda se brana u Emili provali.

– Tvoj teča je odlučio da svoj testament promeni u moju korist. Ti si izbačen, ja sam unutra! – objavi ona s divljom nepreciznošću. – I pošto nisam ništa no kukavna mačkica koja juri za novcem, prosto sam luda od sreće zbog toga!

– Promenio je testament? – upita on glasom koji nije odavao ništa i lice mu posta šušti granit kad pažljivo dodade: – Pa, pretpostavljam da je to njegovo pravo...

– Zar nećeš da pitaš zašto? – planu ona, besna zbog njegovog uzdržavanja, iako je videla oluju koja mu se skupljala u očima. Sačuvaće je svu za nju. Nju će da okrivi, znala je!

– Ne moram...

Ona se podrugljivo nasmeja. – Oh, da, moraš... veruj mi, požećeš da znaš. – I ona se okrenu Piteru, prvi put ogorčena i ljuta zbog njegovog petljanja, njegovog pokušaja da ispravi greške iz prošlosti samovoljno preuđavajući celu njenu budućnost. – Vi mu recite – vatreno dobaci. – Recite mu šta mislite ko sam, ili ću to učiniti ja. Umorna sam od toga da budem pion u igri koju nisam sama birala da igram. Neću više da budem čuvar ničijih malih prljavih tajni. Nisam sigurna gde pripadam, ali upravo sada to sigurno nije u ovoj kući!

I s tim rečima se okrenu i protrča pored svoje spavaće sobe i istrča napolje, pravo do studija, gde ustanovi da ne može da ga otključa jer nije ponela ključeve. Bilo joj je uskraćeno i to jedino utočište... osim što i to utočište, takođe, nije stvarno bilo njeno. Očiju zaslepljenih suzama ona se zaveli na vrata ruku stisnutih oko stomaka, pokušavajući da savlada bol koji joj je nanelo shvatanje o smrvljenim snovima.

9.

Emili diže lice u vetar i kapljice slane vode zapeckale je po licu, uklanjajući joj istovremeno poslednje tragove suza sa obraza.

– Ne mogu da verujem da ovo radim! – viknu ona hvatajući se za ogradu i savijajući kolena da ublaži udarce, a narandžasti prsluk za spasavanje štiti joj je majicu, mada su joj se vlažne bele pamučne pantalone lepile za kukove i butine.

– Šta to? – doviknu Dilan iz kabine čamca okrećući točak krme i povlačenjem ručice povećavajući brzinu, tako da se dejstvom dva motora belo korito čamca diže da premosti uzburkane talase dok je u širokom luku išao prema zelenim padinama ostrva Vaiheke koje se dizalo iz zaliva.

– To što bežim! – I ona se okrenu da ga pogleda s pramca vitkog glisera, a kosa joj je šibala oči i bičevala je po obrazima.

– Ja to radim sve vreme! – viknu Dilan i široki osmeh preseče mu lice ispod velikih naočara za sunce. Ostatak njegovih reči odnese vetar i Emili se okrenu natrag u vetar i sva se predade uživanju u fizičkim iskušenjima kao utočištu od mentalnog ribanja koje je priredila sama sebi.

Da ju je bilo ko osim Dilana našao onako uplakanu i naslonjenu na zaključana vrata studija ona bi i dalje bila u zatočeništvu, verovatno upetljana u novu prepirku, ili u mučni vrtlog pitanja i odgovora, ali se on dovezao u svom poršeu, samo jednom pogledao njeno podbulo, plačno lice i očajne oči i smestio je na suvozačko sedište radi terapijskog bekstva.

– Je li Itan tamo unutra? – upitao je pokretom glave pokazujući kuću. Kad je klimnula glavom, očiju punih novih suza, on poveze automobil i naredi joj da veže sigurnosni pojas.

Glumac koji je iznajmio njegov stan uzeo je u lizing gliser, obavestio ju je dok je vozio prema istočnom nizu plaža, pa je zamolio Dilana da ga preuzme u marini i krene na probnu vožnju pre no što ga isporuči na njegovo privremeno sidrište blizu stambenog bloka zgrada na obali.

– Možeš da budeš moj navigator – rekao joj je.

– O čamcima ne znam ništa – šmrcala je Emili kukavno u maramicu koju joj je izvadio iz pretinca za rukavice i druge sitnice.

– Onda možeš da budeš izviđač – rekao je. – Smestiću te gore na osmatračnicu. Ali moraš da prestaneš da plačeš jer ne želim da se zakucam u neku santu leda.

Na to se ona plačno nasmejala, zahvalna što joj ne postavlja neugodna pitanja, mada je bila sigurna da je ispod glasa opsovao brata kad su ono krenuli od kuće.

– Jesi li sinoć ipak izlazio napolje? – upitala ga je dok je maramicom brisala oči.

– Ne, milostiva, ostao sam kod kuće kako mi je naloženo i tugovao u bezbednosti svoga, kreveta. Rekao bih da sam bio prilično jasan svima, je P da? Ponašao sam se kao kreten u automobilu... nije čudo što me ona prezire i smatra da sam nezreo...

– Ja mislim da te ona ne prezire...

Ali Dilanu se beše odrešio jezik i ništa nije moglo da ga zaustavi, a kako nesreća voli društvo Emili je slušala njegove romantične jadikovke i zdušno delila njegovo ljuto nezadovoljstvo.

– Do đavola, duboko u sebi znam da me Itan ne bi prešao s njom, nikako, osim ako je zaista u nju zaljubljen... što nije. Nikad se nismo nabacivali istoj devojci. Karli je previše uglađena za Itana, on ih voli malo neotesanije... ovaj... – delovao je kao da bi sam sebi odgrizao jezik u tom trenutku kad je shvatio šta je rekao pa je brzo dodao – ... ovaj... bez uvrede, Emili.

– Nisam se uvredila – blago je rekla. Dilan ih je u najmanju ruku u svesti bar spojio. Znala je da joj se privoleo kako bi najedio brata, ali je do sada morao da shvati da tu ima nešto dublje od onoga što oko može da vidi.

– Ja... nisam mislio... mislim, on je čovek koji stoji s obe noge na zemlji... – Bio je to prvi put da je Dilana čula kako muca i zbog toga joj je postao još draži. A Dilan je nastavljao: – On voli izazov... Sve što je lako ne privlači ga... ovaj...

– Prestani jer se još nisi zaglibio, Dilane – suvo mu je dobacila.

– Mislim da hoću – rekao je i s olakšanjem se vratio svojoj omiljenoj temi i Emili je shvatila, dok je slušala izlaganje njegovih mračnih planova za Karlino osvajanje, da se priprema da zaboravi poslednje ostatke svoje kočoperne muškosti.

– Ahoj, ti tamo! Ima li nekog ledenog brega na vidiku? – doviknu joj on sad i ona oseti kako joj so zateže lice kad se osmehnu i zavрте glavom. Čvrsto se držeći za ogradu, ona lagano ode da se spusti pored njega u kabinu.

– Truckanje na talasima je pravi način da se čovek oslobodi svega neugodnog – nasmeja se on.

– Čini se da vetar postaje malo jači – reče Emili, motreći na sve veći broj belih kresta na talasima. Pogleda zatim u nebo. I dalje je bilo osunčano, ali se veliki oblak skupljao na zapadu i primicao s kopna.

– Bićemo zaklonjeniji kad se budemo našli u zavetrini ostrva. Sidrište kod Oneroa trebalo bi da bude prilično mirno.

– Sidrište? Dilane... mislila sam da ovamo idemo samo na vožnju – brižno reče ona.

– I idemo. Vožnja do Vaihekea i nazad. Uz nešto malo pivca između. Imam ključ Itanove kuće, a znamo da on nije tamo. Možemo da mu ispraznimo frižider, a ti možeš da mu isečeš garderobu!

– Dilane!

– Ma hajde – reče on i zubi mu sevuše kao ajkulini. – Grize li te radoznalost da bar zaviriš? Obećavam da nikad neće doznati da smo bili tamo. Kliznućemo unutra i izvući se napolje kao duhovi. Kuća mu je na samoj obali pa možemo da se

privežemo uz kej, uskočimo gore na pićence i da opet stignemo u grad na čaj sa zvezdom pozornica i ekrana.

Koža na Emilinim rukama se naježila. – Zaista ne bi trebalo da to činimo. To je ugrožavanje privatnosti.

– Privatnost, đavola. Ne bi on meni inače dao ključ i sigurnosnu šifru da nije očekivao da tamo skoknem kad god mi je volja. Pa on te je rasplakao, za ime boga... zar ne želiš da prospeš malo suza na njegov jastuk da ga proganjaju noćima?

Zbunile su je Dilanove nestašne misli, a on njeno ćutanje shvati kao pristanak i uspori gliser kad uploviše u zaliv.

– Pa, nije me baš on rasplakao – reče Emili dok su privezivali čamac, a onda mu, kad su uz drvene stepenice krenuli prema kući od betona i stakla, smeštenoj među drvećem, ispriča sve o onome što je njegov teča mislio i šta je s tim u vezi uradio i pripemi se da istrpi njegovu besnu reakciju.

– Ludo – reče dok je ukucavao šifru na ploči ugrađenoj u vrata od tvrdog drveta. – Uvek sam želeo sestru.

– Ja nisam *sestra!* – vrisnu ona, užasnuvši se pomisli o tako bliskoj vezi s Itanom i veoma potresena njegovim nemarnim prihvatanjem onoga što je za nju predstavljalo strahoviti udarac.

– Mislio sam sestra u prenosnom značenju – reče i pokaza joj da svoje mokre papuče ostavi na otirač pored njegovih patika za čamac, pa je uvede u ogromnu sobu belih zidova i poda od lakiranog drveta, čija je cela jedna strana bila od stakla i pružala veličanstven pogled na zaliv.

Odsutno je krenula za njim u kuhinju, zaokupljena mislima o tome u kakvoj su zaista rodbinskoj vezi i zaključila da se taj odnos ne uklapa u bilo šta postojeće.

– Bila bih... pa eto, vanbračna unuka tvoga teče, pa time uistinu ne i u bilo kakvom krvnom srodstvu s tobom. I, u svakom slučaju, sigurna sam da je to sve glupost! Činjenica koja tebi nedostaje jeste... da me je Piter već ubacio u svoj *testament!* Zar ti to ne smeta? Sam bog zna šta Itan sada misli – završi ona brzo potresenim glasom.

– I zato si, radije no da ostaneš i pitaš ga, pobegla sa mnom. Dobra strategija – reče Dilan i dade joj dobro rashlađenu bocu belgijskog piva iz velikog frižidera duplih vrata.

– Mi nismo *pobegli* da se venčamo – ispravi ga ona odvrćući poklopac na pivu i otpijajući pravo iz flaše tako da joj ledena pena malo utrne bolove u nadraženom grlu.

– Znači nećeš da se udaš za mene i učiniš me bogatim. Avaj!

– Mislila sam da si ti već bogat – reče ona.

– Ja nisam tako dobar u rukovanju novcem – priznade on. – U tom pogledu sam kao tata... kako došlo tako otišlo. Ali se, kao i on, uvek nekako dočekam na noge. Pa, ako ne tebe, očigledno je da ću morati da se oženim nekom drugom bogatašicom, po mogućstvu nekom koja je čarobnjak za finansije i dovoljno velika oštrokondža da me drži na ispravnom putu. E sad, koga ja znam ko bi mogao da odgovara ovom opisu? – upita on s mangupskim osmehom. On otpi pola svog piva u jednom gutljaju i opet otvori frižider.

– Hej, Zlatokosa... hoćeš li da procunjaš po kući i probaš krevet tata Mede? Ja nisam čovek koji voli kašu, ali ovaj kavijar ovde izgleda dobar, a ima i nešto sireva i namaza. Napraviću malo kanapea da obložim stomak pre vožnje natrag...

Eto gde progovara razlika u našem vaspitanju i položaju, pomisli Emili raspoloženo kad krenu da pogleda kuću... ona bi to nazvala namazanim krekerima, a za njega je to bio kanape.

Ostatak kuće bio je isto tako prostran i lep kao prva odaja u koju je ušla, nameštaj klasičan i jednostavan, beli zidovi ispod veoma visokih tavanica poduprtih gredama i sa prosečenim svetlarnicama pod čudnim uglovima kako bi se prostoru dao duh slobode i vazdušastosti. Bila su tu dva raskošna, mermerom obložena kupatila i jedan toalet uz spavaću sobu, koja je očigledno pripadala vlasniku jer je tu ispod prozora bila velika vaza puna tamnih ruža, a i napolju je između prečki spuštene roletne mogao da vidi divni minijaturni ružičnjak u kome je žbunje ruža bilo kockasto, staze između popločane, mala drvena klupa postavljena ispred isto tako neupadljive fontane u sredini.

Ona sede na kraj Itanovog kreveta, ali se ne usudi i da legne, mada je njegov jastuk privila čvrsto sebi na grudi, zavukla nos u njegovu krutu pamučnu jastučnicu i uhvatila majušni tračak Itanovog mirisa. Da li će se desiti da se ikad opet vrati ovamo? Možda je pravila od komarca magari, kao što je Dilan mislio. Ili će ova poslednja obmana za Itana biti poslednja kap u prepunoj čaši... konačno gašenje jednog nezdravog odnosa?

I radije no da opet počne da cmizdri ona ponese polupraznu bocu piva, koje je brzo postajalo mlako, u dnevnu sobu, gde je Dilan leškario na kauču i posmatrao neki sportski prenos na velikom ravnom ekranu, pio pivo i grickao svoje kanapee s poslužavnika.

– Dilane, zar ne misliš da bi trebalo da pođemo? – reče mu ona, mršteći se od pogleda na posivelo more u zalivu. Koliko li je mesečarila tamo u sobi? – Napolju se sasvim naoblačilo, a i talasi su veći no ranije.

Ali se Dilan ukoči s komadom tosta namazanog kavijarom ispred samih usta. – Auh!

– Šta ti je sad? – upita ona krenuvši prema kuhinji da ostatak piva prospe u sudoperu. – Pokvarena riba?

On daljinskim uređajem isključi televizor i nakrivi glavu osluškujući.

– Šta ti je značilo to, „auh“? – upita ona prilazeći mu, a onda i sama začu taj zvuk. Pogleda onda kroz prozor u nebo, ali na njemu nije bilo ništa osim oblaka i povremeno nekog galeba u sunovratu prema moru, ali je definitivno mogla da čuje zvuk helikoptera.

– Dilane, šta „auh“?

Emili nervozno ode do prozora i stade da gleda napolje. – To nije valjda ono što ja mislim da jeste? Mislim, ima mnogo ljudi na Vaihekeu koji imaju helikoptere, zar ne?

– Svakako, na desetine njih – neubedljivo reče Dilan i hitro stade da skuplja ostatke hrane.

– A mora da postoji i pista za sletanje, zar ne? Možda je to komercijalni helikopter... ili helikopter spasilačkog tima! – domišljato će ona.

– I meni bi to odgovaralo – reče Dilan kad u kuhinji otvori orman ispod sudopere i u kantu za đubre istrese sve s poslužavnika i baci i pivske flaše.

– Itanov helikopter nije bio tamo kod Pitera... kako bi to mogao da bude on? – uspaniči se ona.

– Postoje, znaš, i takve stvari kakve su telefoni – reče Dilan i onda se tako nevino osmehnu da joj najednom sinu.

– Ti si mu telefonirao!

– Ne, nisam!

Ona se priseti da je na putu ovamo nešto krišom od nje petljao i sad se doseti šta je to bilo.

– Onda si mu poslao tekstualnu poruku sa čamca!

– optuži ga ona i on se uzvrpolji.

– Navika – reče joj sramežljivo. – Obično ga pozovem da mu kažem da ću svratiti ovamo. Znaš, samo za slučaj da zapnem za neki skriveni alarm ili nešto... a to isto tako sprečava da on ili ja... ovaj... ne banemo iznenada i... ovaj... natrapamo na neku neprijatnu scenu...

Spremala se da ga optuži da je laže u oči, ali je ova poslednja njegova bezočna primedba sasvim poremeti.

– Misliš kad bilo koji od vas ovamo dovede neku ženu!

Helikopter je sad već bio sasvim iznad kuće i ona vide prepoznatljivu žutu boju njegove kabine dok se spuštao na kružno uzletišta dole pored keja.

– Biće bolje da odem i vidim šta želi – reče Dilan i zbrisa na vrata kao pacov kroz kanalizacionu cev.

– Mi *znamo* šta on želi... – viknu ona u njegova leđa i zaustavi ga na pragu da se okrene i osmehne joj se.

– Misliš, ti se nadaš da znaš!

– Tvoju glavu na kocu... izdajniče!

Ona zalupi vratima i ode da špijunira kroz prozor. Braća se sretoše na stepeništu na pola puta prema kući i ona je očekivala da vidi oštru čarku, ali umesto toga, posle kraće izmene reči, Dilan strča niz stepenice na kej i stade da dreši čamac. Navukavši prsluk za spašavanje on uskoči u kabinu, stade za točak krme i u sledećem trenutku je već jezdio po uzburkanom moru napolje iz malog zaliva.

Dok joj je srce nervozno lupalo u grudima, Emili je očekivala da vrata s treskom budu otvorena i bitka počne, ali umesto toga odatle stiže samo lako kucanje.

Provlačeći drhtave ruke kroz kovrdže u pokušaju da ih namesti, i odvajajući mokru tkaninu pantalona od nogu, pomirena s tim da ipak izgleda kao strašilo, Emili oprezno otvori vrata.

Itan se jednom rukom oslonio na dovrtak, a drugu je nemarno zakačio za kaiš na pantalonama. U oker košulji i farmerkama i s bledim senkama ispod kao led bistrih očiju izgledao je kao običan radnik koji je stigao kući posle celodnevnog posla. Bio je bos jer je čizme ostavio na otiraču, gde su se preteći nadnosile nad njene majušne papuče.

– Itane...

– Zaboravio sam ključ – suvo reče i posle kraće pauze, tokom koje se nijedno od njih ne pomeri, upita:

– Mogu li da uđem?

Ona pocrvene i boja joj hitro osvoji beskrvne obraze kad se gotovo spotače da mu načini mesto da prođe. – Razume se... ovo je ipak tvoja kuća.

– Milo mi je što si to razjasnila – reče promičući pored nje. – Jer sam na trenutak ovde maločas počeo da sumnjam jeste li ili nije.

– Itane...

On predupredi bujicu njenih objašnjenja kad se polako okrete na sredini dnevne sobe i upita: – Da li ti se svidelo?

Palčevi na njenim bosim nogama zgrčiše se da uzmu dobro uporište na lakiranom podu, koji kao da se pod njom njihao, dok ga je posmatrala gde širi ruke da obuhvati prostor i pri tom mu se tkanina košulje napinje na jakim grudima i kratki mu se rukavi usecaju u nabrekle mišiče. – Šta da li mi se svidelo?

– Kuća.

– Da, da, razume se, divna je, posebno...

– Šta posebno? – reče on spustivši ruke.

Ona se ugrize za usnu u nadi da će da pomisli da je kuću obilazila spolja. – Ružičnjak.

– Ah, to... – On se polako vrati do nje i ruke joj se nehotice spletoše, plave oči raširiše od zbrke koja joj je vladala u glavi i kajanja i meka usta se pokrenuše na ivici podrhtavanja kad se on zaustavi pred njom. – Šta imaš da kažeš u svoju odbranu?

Znala je da je ne pita za ruže. – Itane, žao mi je...

Ali njega izvinjenja nisu zanimala. – Nemoj to više nikada da radiš – reče joj odmereno blagim glasom.

– Da bežim s Dilanom? – pokuša ona da se naša li slabim glasom, ali njegovo lice osta strogo i napeto, telo opušteno, ali kao opruga koja samo što se nije otkačila.

– Da pretpostavljaš stvari u vezi sa mnom.

– Ali... Piter... *rekao* ti je...

– Rekao mi je... i on i Endru... celu, dugu, gorku priču. Pokazao mi je sve svoje takozvane izveštaje. Ali kako god da stvar ispadne ti ni u kom slučaju sa mnom nisi u bilo kakvom srodstvu – reče posebno nemilosrdno naglašavajući poslednje reči.

– Nikad nisam tvrdila...

– Misliš li ti da ja to ne znam! – reče joj on pokazujući prvi znak potiskivane ljutnje. – Bez obzira na to ko si i šta si ti, zar misliš da ne znam da je sve ovo poteklo iz teča Piterove neokajane krivice? Ja *znam* da mu ti nisi pristupila u pokušaju da mu se nametneš kao njegova unuka jer niko, do đavola, nije znao da uopšte ima unuku! A ipak si ti smesta zaključila da ću ja pomisliti nešto loše. Mislio sam da si me do sada bolje upoznala. Očigledno je da ti je potrebna nova lekcija. – Ledeni plamen u njegovim očima pretvori se u drugu vrstu vreline kad nehajno odmahnu rukom.

– Ali o svemu tome sad ne želim da pričam... s pričom sam završio. – Oči mu zarobiše njene i glas mu se produbi i uspori u veoma izražajno, seksi, otezanje... sva mu je napetost u telu usmerena na samo jedan cilj... kad progovori:

– Ono što želim jeste da ostatak sveta nestane i ostavi nas da se usredsredimo na ono što je zaista važno.

– On se primače još malo, tako da su sad bili sasvim blizu, ali je ne dotače još, već ju je samo po celom telu milovao svojim baršunasto hrapavim glasom. – Želim da vodim ljubav s tobom, ovde i sad, u mojoj kući, otvoreno i sam... bez uslužnih rođaka da priskaču u pomoć, bez neumesnih prekida, bez mučnih otkrivanja istina... samo ti i ja, u dokazivanju lepote koju jedno drugom možemo da pričujemo...

On joj obuhvati lice obema šakama i polako spusti usta preko njenih, uljuljkavši ih oboje u raskoš slatkog, zamamnog, božanstveno neuznemiravanog poljupca. Sve Emiline brige i strepnje u trenu su bile zbrisane, preplavljene toplim i čarobnim ushićenjem, njene bolne nesigurnosti bile upijene osećanjem da je u pravu, osećanjem da nekome pripada...

Gomilanje oblaka isprati skupljanje oluje u njihovim zanjihanim telima rastrzanim neutaženom strašću i uzbuđenje im pokvari ono lagano, senzualno početno spajanje. Brzim pokretom od koga je zastajao dah Itan joj preko glave svuče majicu i baci je na pod i opet joj usta pokri svojim kad rukama stade da joj svlači pamučne pantalone. Onda je i malo podiže s poda da je oslobodi tkanine samo da je odmah zatim opet spusti kako bi mogao da uživa u prizoru zlaćane i medne boje njenog tela koje je podrhtavalo od želje za njegovim dodirom. Ovoga puta su joj prsluče i gaćice bili upareni i on pomilova prozirni prednji deo tamnocrvenog, duboko izrezanog veša i promrmlja: – Jesi li ovo obukla samo zbog mene?

Ona spusti pogled i otkri da je izvezeni motiv koji je njegov prst dodirivao predstavljao ruže izukrštane dole između njenih nogu. Ako to i jeste obukla zbog

njega, bilo je to nesvesno, no to ne bi bilo ništa novo, jer su i skoro sve druge njene reakcije na njega bile nesvesne.

– Razume se da jesam – bestidno mu reče i izvi telo natrag tako da joj se grudi podigoše u svom mekom kućištu od rupičaste čipke.

Ona uzdrhta kad mu prsti kliznuše dole da dodirrom lakim kao pero pređu preko mekog nabreknuća među njenim nogama, pokrivenog paučinastom tkaninom.

– I već si vlažna za mene – šapnu on i drugom rukom joj raskopča prsluče i baci ga u stranu, omogućivši tako da se oslobodi raskoš njenih grudi ružičastih vrhova. Prsti mu onda brzo krenuše i stadoše da petljaju oko dugmadi na njegovoj košulji, ali ona vide da mu šake podrhtavaju od uzbuđenja pa diže ruke da mu pomogne da košulju raskopča i onda uzdahnu od uzbuđenja kad košulja pade na pod pored njene.

– Šta ti je? – upita on i spusti joj ruke niz leđa da je obgrli oko struka i privuče na svoja čvrsta bedara.

– Ništa – odgovori ona promuklim glasom i zavuče prste u bogat, tamni gustiš dlaka na njegovim prsima između sjajnih bronzanih okruglina njegovih bradavica, koje malo čupnu, nateravši ga da zastenje. – Samo sam mislila da nisi kosmat...

– Treba li da trknem da ovo obrijem pre no što nastavimo? – podrugnu se on zadihanim glasom, ali ona primeti blagu posramljenosti i pohita da ga razuveri. Kako sam mogla da znam da mu je samopouzdanje tako krhko?, pomisli osmehnuvši se u sebi.

– Oh, ne, volim te ovakvog – reče mu i dozvoli mu da vidi kako se ushićuje njegovom nesumnjivom muževnošću čupkajući mu dlake, nagingujući glavu da to uradi i zubima i njuškajući kroz kovrdže da nađe bradavice i dodirne ih jezikom, željna da ga okusi.

On joj uzvratil divljom požudom i, obgrlivši je jakim rukama, stade da dlake na svojim grudima trlja o njene gole grudi sve dok je ta uzbuđujuća masaža ne natera da ga moli da prestane, posle čega je on povi nazad i grudi joj pokri vrelinim ustima šišajući bradavice sve dok ne postase načuljene, čvrste, male bobice, skoro pred prskanjem od jakog nadražaja.

– Slana si – zareza i poljupcima joj pokri vrat da bi opet stigao do usta i ušiju i očiju i svuda gde joj je morska so bila rastvorena na koži.

Ona mu liznu bradu i njen palacavi jezik natera mu mišiće da se trznu i stisnu. – Mmm... i ti si – šapnu mu ona obradovano.

On je podiže na ruke uprkos njenim grozničavim protestima zbog njene težine i smejući se ponese je u spavaću sobu, gde s kreveta prvo ukloni pokrivače pre no što je smesti na hladni beli čaršav. Ona se proteže, zabacujući ruke iznad glave i nemirno pomerajući noge dok je on stajao i raskopčavao kaiš pa onda i farmerke i gaćice svukao jednim pokretom i njegov odvažno podignut i čvrsti ud zanjih se kad jednim kolonom kleče na dušek s jedne strane njenog tela, drugim s druge, opkoračivši je tako i stisnuvši moćnim butinama. Ona je blago povuče naniže da bi ustima mogao da joj dohvati grudi i njegov ukrućeni ud stade da je gurka u zaobljeni stomak sve dok se on ne maši rukom i spovede ga da prione uz paučinastu i vlažnu tkaninu gaćica među njenim nogama.

– Zamisli samo kako ću uživati kad zađem u taj moj mali veoma privatni ružičnjak – stade da likuje lagano pomerajući kukove i osmehnu se u njeno grozničavo pocrvenelo lice. – Ti si već bila ovde, zar ne, Emili? Ovde u mojoj spavaćoj sobi... jedino si odavde mogla da vidiš ovaj moj *drugi* ružičnjak... on se ne može videti niti mu se može prići s bilo koje druge strane osim iz ove sobe. Jesi li ležala ovde na mom krevetu, zamišljala kako vodim ljubav s tobom baš ovako, dodirujući te ovde... i ovde... i *naročito* ovde...

Eksplוזija užarenih varnica rasprsnu joj se po celom telu od finog pritiska u samo srce njene ženstvenosti. Ona se strese i prsti joj se zgrčiše uz talasanje tvrdih mišića na njegovim bokovima.

– Zamišljala sam od tvog jastuka da si ti – budalasto mu priznade, raspamećena groznicom želje i njegovo telo prodrma sladostrasni smeh.

– I jesam li ti delovao ovako... – podrugnu joj se pa je uze za ruku i šaku joj stavi na svoj čvrsti ud i, kad ga ona obuhvati, podstače joj palac da se pokrene celom njegovom dužinom kako bi mu osetila satensku vrelinu i pulsiranje nabrekle glave dok ga je gurao u njene željne prste.

Ona zajeca i on joj svuče gaćice niz noge sve do stopala i, kad ona stade da ih otreša da bi ih se oslobodila, hitro ih smače i baci pored kreveta i onda istu ruku zavuče u fioku noćnog stočića da nestrpljivo pronađe kondom, da ga isto tako nestrpljivo navuče i da se onda izvali na leđa povlačeći je na sebe, smeštajući je na svoja bedra kako bi čvrstinu koju je ispitivala prislonio uz njenu vrelinu među nogama.

– Ovako želim da te gledam, ovako želim da se igram s tobom dok sam u tebi, da okusim svaki tvoj sok – reče joj obuhvatajući joj šakama grudi, poigravajući se njima, savijajući kolena da primakne centar njenog tela svojoj erekciji, stenjući kad ona stade da klizi niz njegovu čvrstinu. – Da, tako treba, baš tako... sad me voli... – zapovedi joj promuklim glasom.

Voli me. Srce joj buknu radošću. Ako želi da ga ona voli, možda je spreman da joj istim darom uzvрати.

– Hoću... ja sam... – prodahta ona i onda jeknu od nezadovoljstva kad joj napeto telo na kratko odbi njegov odvažni prodor.

– Čekaj, Emili... da li te ovo boli? – upita on i smesta se ukoči tela čvrstog kao kamen od oslobođene seksualne napetosti i steže zube u ekstazi kad meko tkivo opet prionu na njega. – Tako si prokletu... jedinstveno, uska...

– A ti si tako jedinstveno... *pravi*... – uzdahnu ona. Telo joj već beše prepoznalo ljubavnika iz njenih snova i uz vijugav pokret tela koji ga natera da zastenje ona ga sasvim primi u sebe, nagnu se nad njega i nabrekle, plavim venama prošarane grudi prevuče mu lagano preko usana, primoravši ga da digne glavu i uzme ih u usta da ih žedno stisne kako bi strasno mogao da upija njenu slast, a njegove krupne šake istovremeno je čvrsto uhvatiše za bokove, primoravajući je na brži ritam, sve dok joj se glava ne izvi unazad i kičma stade da joj se koči. Smesta njegova ruka kliznu između njihovih tela do mesta gde su bila spojena i nađe majušni, nabrekli pupoljak zadovoljstva i njegovim vešt看 dražkanjem izazva divlji procvat ushićenja koje je praznilo celo telo.

Ali mu to još nije bilo dosta pa je, još dok joj se celo telo trzalo od treperavog grčenja, okrenu, promeni im položaj i izdiže se iznad nje, oslonjen na ruke, pa ubrza ubode moćnim bedrima sve dok mu ona noge ne sklopi oko struka i vrisnu u još jednom razarajućem orgazmu, istovremeno osećajući divlje, pulsirajuće pražnjenje njegovog čvrstog uda kad joj se i on pridruži u produženoj provali sladostrasnog zadovoljenja.

Posle su ležali zagrljeni, previše lenji da se pokrenu, puštali da im se znoj suši na telima dok su naizmenično zapadali u slasni dremež i budili se.

Svakog puta kad bi otvorila oči mogla je da vidi njegovo ljubljeno lice na susednom jastuku i slatko zadovoljstvo koje nije imalo nikakve veze s njenom fizičkom euforijom žacnulo bi joj srce. Razume se, fizički deo bio je takođe fini, pomisli ona osmehnuvši se u sebi.

– Na šta misliš?

Trepavice joj odleteše uvis i nađe ga gde je gleda oslonjen na ruku, njegove oči na njenim, usta izvijenih u osmeh.

Uhvaćena, ona pocrvene, ali ni za trenutak ne pomisli da mu uskrati golu istinu. – Na to da nikad ranije nisam bila tako slobodna.

Crvenilo joj se produbi kad njegove srebrnaste oči potamneše od oholog zadovoljstva i kad joj se zatim spustiše na grudi, ružičaste od dražkanja, i onda meki stomak i butine koje su još bridele od napora. – Pa, nikad ranije nisi vodila ljubav sa mnom – lenjo oteže, ruke posesivno oslonjene na njeno bedro. – Imamo mi još mnogo da otkrivamo jedno o drugom, ali sad bar znamo da smo đavolska kombinacija u krevetu.

On ne izusti ni reč o novoshvaćenoj ljubavi pa to ne učini ni Emili, iznenada manje sigurna no što je to bila pre samo nekoliko minuta. Ona mu je rekla da ga voli dok su se strasno grlili i ako on sada nije nameravao da sam bez podsticanja uzvrat na isti način, ona nije nameravala da se ponižava i moli. Delovaće kao da joj je mnogo stalo do toga. Bar su mu reči nagoveštavale neku budućnost za njih dvoje. Morala je samo da čeka, i da se nada...

– U koje vreme želiš da se vratiš natrag u Okland? – upita ga, pitajući se koliko još može da traje ova njihova dragocena idila.

Ruka mu se pomeri na njenom bedru i čudan osmeh zaigra mu na usnama. – Znaš li šta je taj zvuk?

Ona shvati da je svojevremeno svetla odaja puna vazduha najednom postala sumračna, mada do zalaska sunca mora da je ostalo još vremena. Ona oslušnu i ču prštanje kišnih kapi na lišću napolju i udaljeni kotrljajući tresak groma. Helikopter je očigledno prizemljen na duže vreme.

– Raj? – reče ona i osmehnu se laganim, senzualnim, mamećim osmehom.

On se nasmeja. – Predviđa se dvanaestočasovna oluja – reče joj i pomeri ruku na mnogo intimnije mesto.

– Znači... definitivno raj...

A kasnije, kad joj je pokazao na koliko sve još strasnih načina može da bude slobodna u njegovim rukama, on popusti s ignorisanjem postojanja ovozemaljskog sveta, pa su, stisnuti jedno uz drugo, razgovarali o Piterovom nepoklobeljivom uverenju da je ona Kerolina ćerka.

Emili potisnu telefonski poziv majci dublje u svest, ali priznade uz uzdah: – Ako se pokaže da *jesam* usvojena, pretpostavljam da će to da objasni mnoge stvari u vezi s mojim roditeljima...

– Koji ti emotivno nisu bili privrženi? – pokuša da pogodi on i grudi mu poslaše vibracije celom dužinom njene kičme.

– Ne, tačnije bi bilo da se kaže da su oni emotivno podjednako privrženi svakome – reče ona pokušavajući da nađe reči da objasni. – Kad sam bila dete, stalno sam imala osećaj da sam u bratskom i sestrijskom rivalstvu sa svom nesrećnom decom na svetu. Osećala sam da nikad neću da steknem njihovu punu pažnju ako ne budem neka vrsta žrtve nečijeg divljanja ili okolnosti. Onoga časa kad više nisam bila beba, potpuno zavisna od njihove pažnje, oni su zaključili da su obavili svoj posao kao roditelji pa sam uglavnom ostavljena da se snalazim sama. Zastrašujuće je kad si toliko slobodan kao tako mali... više su mi se sviđala stroga dedina i babina pravila... – Ona malo zasta.

– Ili ljudi za koje sam verovala da su mi deda i baba.

– Oni će ti to zauvek ostati, bilo da si usvojena ili ne. U stvari, ti si zapanjujuće normalna za nekoga ko ima tako osobeno porodično nasleđe – reče on.

– Da li to treba da bude utešno? – zakikota se ona i ušuška stražnjicu dublje među njegova bedra. – I tvoja porodica, kako ispada, nije baš sasvim besprekorna.

– Da, Dilan pokušava da me provuče kroz žrvanj zarad lične zabave – progunđa on i nežno joj gricnu uvo. – Pretpostavljam da je mislio kako je velika šala to što će me najediti prokrijumčarivši te u moju kuću.

– Tako nešto nije rekao. Šta ti je napisao u poruci?

– upita ona radoznalo.

– Pa, počinjala je ovako: „Kad se jednom nađe na brodu, devojka je moja“ – reče on i prekorno je gricnu ponovo dok joj je telo treperilo od kikotanja. – Mladi idiot. Šta je očekivao da ću uraditi?

– Najverovatnije tačno to što si i uradio – pretpostavi ona. – Delovao je preterano voljan da se izležava kad smo konačno stigli ovamo. Rekao je da bi bilo ludo kad bih u prenesenom smislu bila njegova sestra.

Itan se skoro zagrcnu. – Odlično. Čak i ako je u prenesenom značenju, Dilan nikad ne bi spao na to da se upusti u incest.

Dok je kiša udarala po roletnama, a oni na zatvorenoj verandi jeli šnicle s roštilja, pokušala je da razgovara o Piterovom testamentu, ali on odbi da u to bude uvučen.

– Ali ja mislim da bi za dobro vas dvoje najbolje bilo da ti što pre obaviš taj DNK test. A karte onda neka padnu kako im drago.

Uzruja je ta njegova uzdržanost i čelo joj se nabora. Rekao je da mu novac ne smeta, ali nešto jeste... Znala je da je ljut na Pitera, ali nije bila sigurna da li je to zbog starog neverstva i njegovih posledica ili zbog njegovih nedavnih postupaka... ili je u pitanju bila bolna kombinacija i jednog i drugog. Ona nije želela da se ispreči između Itana i njegovog teče, ali se činilo da nema izbora. I sada, postavši Itanova ljubavnica, još više je zakomlikovala zamršeni čvor protivrečnih odanosti.

Pitala se da li sme da rizikuje svoj novi položaj isterujući predmet na čistinu kad on nemarno otkri svoje iznenađenje.

– Uzgred, od sve zavrzlake i muke nisam stigao da ti kažem. Razgovarao sam s Tremejnom... i njegovim šefom... i *šefom* njegovog šefa. Ako mi daš broj svog računa u banci, puna naknada za tvoju kuću, onako kako si navela u svom zahtevu, biće ti uplaćena na račun u banci do kraja ove nedelje. A tu je i građevinska ekipa spremna da sutra krene s ponovnom izgradnjom po prvobitnim planovima. Trebalo bi da svoju kuću imaš u besprekornom stanju za najviše šest nedelja.

Zurila je u njega otvorenih usta. Taman kad bi počinjala da sumnja u njega on bi izveo neko čudo koje je pokazivalo koliko mu je stvarno stalo, radio u senci da pomeri planine u njenu čast.

On se naže napred i kucnu je po bradi da zatvori usta. – Da, znam. Ja sam genije. I zato ti... zato ti misliš da sam čaroban.

Zato ti mene voliš.

On čak nije hteo ni slučajno da upotrebi kliše jer je znao da za Emili ništa nije ni slučajno ni kliše. Da je to rekao, i da se ona složila, onda bi sledeće reči trebalo da stignu od njega, a Itan reč ljubav nije koristio lako.

On nije mogao da bude nateran, zaveden ili prevaren da to kaže.

Ali bi mogao... samo mogao... da bude *privoljen*...

10.

Emili je nanosila zlatan list na površinu tanjira za ručavanje kad vrata studija zakloparaše i gospođa Kuper uđe, što beše postupak bez presedana.

Uzbunjena njenim duvanjem i hukanjem dok je pokušavala da nešto kaže, Emili skide svoje uveličavajuće naočare i odmače se lagano od stola kako ne bi poremetila tanane listove zlata, koje je poredala za nanošenje na druga dva tanjira, koja su čekala svoj red za pozlatu.

– Šta se desilo? Je li nešto s Piterom? – zabrinuto upita i gospođa Kuper zavrte glavom.

– Stigao je telefonski poziv za vas – prodahla ona.

– Gospodin Neš mi je rekao da požurite. Rekao mi je da je to iz Afrike. Rekao mi je da vam je to majka na liniji.

– Oh! – Ostavivši sav svoj alat, Emili dade petama vetra, u nadi da se veza neće prekinuti dok ona stigne, zato ostavi gospođu Kuper da zatvori vrata studija i pođe za njom brzinom koja njoj odgovara.

Prošlo je nedelju dana otkako je razgovarala s majkom i, s obzirom na to kakva je priroda službe njenih roditelja, znala je da je besmisleno da se uzrujava i besni zbog pomanjkanja veze. Pošto ju je Piter pritiskao, a veoma joj je bilo neugodno što se ponaša kao da je činjenica da mu je ona unuka konačno potvrđena, rekla mu je da je pitala za okolnosti pod kojima je rođena i sad treba samo strpljivo sačekati odgovor. Kao što je istakla, vreme je u svetu njenih roditelja imalo drugačije značenje. Hitnost je bila vezana za fizičku potrebu, a prosta želja da se nešto dozna veoma je nisko na lestvici njihovih prioriteta. Ona svakako nije nameravala da se podvrgne DNK testu sve dok to ne postane logičan sledeći korak. U potaji, Emili nije marila da bude ostavljena u toj čudnoj vrsti neodređenosti identiteta, jer je to značilo da u stranu može gurnuti sve svoje sumnje i posvetiti se u potpunosti drugom, još neverovatnijem otkrovenju u svom životu.

Njen odnos s Itanom, koji je bio još u fazi pupoljka, doneo joj je nedelju punu grešnog zadovoljstva i bezgranične sreće. Posle njihovog boravka na ostrvu Vaiheke, većinu večeri su provodili zajedno i, mada se ona osećala malo neugodno zbog obmanjivanja Pitera, ona se svake noći iskradala da vodi ljubav s Itanom u njegovom ogromnom krevetu i da spava sklupčana u njegovom naručju sve dok svitanje ne ispuni sobu zlaćanim svetlom. Jednom su se oboje uspavali i gospođa Kuper ju je uhvatila kako se iz njegove sobe iskrada na verandu u nameri da se neprimećena tuda provuče do svoje sobe, ali kako Itan nije mogao da ne bude u pravu, po mišljenju domaćice, ona je spremno zažmurila na te njihove kako ih je nazvala „vragolije“.

Dilan se u međuvremenu vratio u svoj stan, pošto su filmski glumac i njegova porodica odleteli natrag za Holivud i ostavili ga mnogo bogatijim posle te posete.

U odsustvu njegove hvalisave i uznemirujuće ličnosti, Emili i Itan su bili slobodni da se usredsrede jedno na drugo... da se rugaju i razgovaraju i upuštaju u večno ljubavno nadmudrivanje i istovremeno su instinktivno upoznavali jedno drugo na mnogo dubljem nivou.

Itan se čak otvorio toliko da je pričao o potresnim okolnostima koje su dovele do njegovog straha od letenja i, s nešto ogorčenja, spomenuo raskinutu veridbu, što je Emili otkrilo da je njegovo mladalačko srce toliko bilo uzdrmano da ožiljak i dalje postoji. Bilo je jasno da su oba ta iskustva u njegovoj svesti bila veoma povezana i dvostruko su uticala na njegovu psihu. Nije čudo što je razvio tako izoštrenu

opreznost kad su emocije u pitanju. Za Itana su ljubav, odbacivanje, bol i gubitak bili nerazmrsivo povezani.

Sad beše odleteo na nekoliko dana na jedno novo gradilište i Emili se nekako nosila s ovim privremenim osećanjem gubitka kao i mučnim shvatanjem da ga, prikriivanjem njihove ljubavi kao da je to nešto sramno umesto da je otvoreno slave, možda aktivno podržava u njegovoj emocionalnoj uspavanosti. On je pobedio svoj strah od letenja, ali mu još niko nije dao dovoljno podstreka da pobedi svoj strah od ljubavi.

– Ovamo! – doviknu joj Piter iz svoje radne sobe pa, kad je utrčala u sobu, hramajući obiđe sto da joj pruži bežičnu slušalicu.

– Je li to moja majka? Jeste li sigurni? Krčanje me je prošlog puta skoro onemogućilo da je prepoznam – reče grabeći slušalicu koju onda pribi na grudi, znala je da time samo malo odlaže trenutak istine.

– Linija je čista kao jutarnji vazduh posle kiše – reče joj on i onda malo zasta pa dodade, a koščate šake stegoše mu se pored bokova. – Trebalo bi da idem i pustim te da razgovaraš sama.

– Ne... da. Ne! – Ona ga uhvati za ruku i sede na kožnu fotelju ispred stola jer joj kolena najednom postaje slaba, a srce joj zalupa u grudima kao bubanj. Nije bilo pošteno da ga ostavi da čeka negde u kući i pati u neizvesnosti, a iznenada više nije želela da bude sama. Volela bi da je Itan ovde, s njegovim kao stena čvrstim držanjem i hladnom odmerenošću.

– Molim vas. Ostanite i slušajte – reče mu pa duboko udahnu vazduh i prisloni slušalicu na uvo. – Zdravo, mama.

Piter se naslanjao na ivicu stola dok je frustrirano slušao samo jednu stranu razgovora i, kad mu konačno dade slušalicu pošto prekide vezu, oči mu se lako napuniše suzama kad ona lice pokri šakama.

– Znači, *bila* si usvojena – reče on dubokim glasom i pusti slušalicu da se otkotrlja po stolu.

Ona klimnu glavom, ne otkrivajući lice, i suze joj kliznuše kroz raširene prste i dole niz ruke oslonjene na kolena.

– Ali ti ipak nisi moja unuka, Emili, je li tako? – nastavi potreseno, zagledan dole u njene smeđe kovrdže.

Ona odrečno zavrte glavom i stade jecajući da hvata vazduh, skloni ruke i pogleda gore u njega, žalosna zbog njega taman onoliko koliko i zbog sebe.

– Oni nikad nisu čuli za bilo koga ko bi odgovarao opisu vaše ćerke, bar ne u toj njihovoj grupi – objasni mu iskidanim glasom. – Ali je to bilo krajnje haotično vreme i mnogo dolazaka i odlazaka ostalo je nezabeleženo, a uobičajena korupcija i podmićivanje uvek su stajali na raspolaganju za obavljanje svakog posla.

Ona ispravi kičmu. – Moja stvarna majka bila je najbolja prijateljica mojih roditelja... još jedna humanitarna radnica. Ona je bila... bila je brutalno silovana i nikom o tome nije rekla i onda bila zgrožena kad je shvatila da je u drugom stanju...

– Ona se zagrcnu i dobro udahnu pre no što nastavi: – Da abortira nije mogla zbog vere, ali nije mogla da podnese pomisao da zadrži bebu... mene... niti je mogla da me ostavi u stranom sirotištu, pa su tata i mama učinili dobro delo. Prosto su rekli da sam njihova i onda podmitili neke ljude da im izdaju falsifikovana dokumenta kako bi mogli da me prijave na svoje pasoše.

Osmehnu se i onda usiljeno obrisa oči. – I eto zašto mi nikad ništa nisu rekli... plašili su se da će im ugroziti rad, ako to iko ikada bude doznao, i da čak mogu i u zatvor otići zbog kršenja imigracionih zakona, čime bi i moje državljanstvo moglo da bude povučeno. Mislili su da je sigurnije ako svi budu mislili da sam njihova

biološka ćerka... ćak i njihovi roditelji. Putovali su tako mnogo po svetu da je laŒ izgledala sasvim uverljivo. A nisu videli svrhu ni u tome da mi kaŒu da moja prava majka nikad nije Œelela da me vidi i da mi je otac samo neki anonimni silovatelj.

Glas joj se slomi kad usta i pogleda njegovo ispijeno lice. – Œao mi je, Pitere. Znam koliko vam je mnogo bilo stalo do ovoga... ali ja definitivno nisam Kerolina ćerka. Ja nisam osoba za kojom ste tragali...

– Ali si ti ona koju sam naŒao – pokajnićki reće i najednom je steŒe u medveći zagrljaj. – NaŒe prijateljstvo je i dalje stvarno iako ono drugo nije. Ja *sam* onaj kome je Œao, Emili. Œao mi je Œto sam bio slućena, tvrdoglava matora budala i Œto sam odbijao da se urazumim. Sad vidim kako sam dozvolio da mi se nada pretvori u opsesiju od koje sam obnevideo. Sve Œto mi je rećeno prosto sam izvrtao da zadovoljim svoje miŒljenje. Da nisam godinama ranije napravio greŒku, ti sada ne bi morala ovako da patiŒ. I dalje bi Œivela u blaŒenom neznanju o svom poreklu. Nisam imao pravo Œto sam pokuŒavao i igrao se Boga s tvojim Œivotom.

Sad doće red na nju da ga potapŒe po lećima i da pokuŒa da naće reći koje bi mogle da ga uteŒe. – Znae kako se ono kaŒe da vas istina oslobaća – hrabro mu reće mada je pomislila da će njoj lićno biti potrebno mnogo vremena da u to poveruje.

PodeliŒe joŒ koju suzu zajedno i onda, osetivŒi da treba da ga ostavi samog da tuguje zbog smrti svojih nada, Emili navalila da se vrati na posao, ali kad se opet naće u studiju ona sve dovede u red i sede da zuri u prazno. Sve je bilo isto, a ipak je sve promenjeno. Piter je padao u vatru dokazujući da ovo neće da utiće na njihovo prijateljstvo, ali je do toga neizbeŒno moralo doći. On nikada neće da odustane. DoŒiveo je Œok i neuspeh, ali će kad-tad opet poŒeleti da nastavi da traga za svojom unukom. I sledećeg puta bi sasvim lako u tome mogao i da uspe. I ćudnije stvari su se dogaćale. Ovako kao Œto je Emili Kvest postala Emili Bezimena! Pitera radi pravila se da većera s uobićajenim apetitom, ali je primetila da oboje prosto pomeraju jelo na tanjiru i da razgovor neugodno zapinje dok su pokuŒavali da izbegavaju bolniju temu koja im je sasvim zaokupljala svest. Zнала je da je on nesrećan zbog odluke koju mu je upravo saopŒtila, ali je jednako znala i da je to prava stvar koju je morala da uradi.

Sledećeg popodneva je tiho premeŒtala svoje knjige s police u spavaćoj sobi u putnu torbu, lako umrljanu vodom, kad joj nenadana pramena atmosfere najeŒi koŒu.

Itan je nemo stajao na otvorenim vratima prema verandi i ozbiljno je posmatrao.

– Itane... – uzdahnu ona. Trebalo je da zna.

– Teća Piter me je pozvao da mi kaŒe Œta se desilo – reće on, potvrdivŒi njene sumnje. Uprkos svem njihovom skrivanju i njegovom tvrćenju da je budalasti stari ćovek, Piter nije bio glup.

– Odvukao te je od posla...

– I inaće je trebalo da se većeras vratim – reće, pa zakoraći preko praga i pogleda knjige. – Rekao mi je da si reŒila da odeŒ i ćućiŒ u svojoj polugotovoj kući. Jesi li to planirala da odeŒ pre nego Œto se ja vratim?

Mislio je da je ona to pokuŒavala da pobegne. – Ne, Itane, to nije tako...

– Pa kako je onda?

Ona provuće ruku kroz kosu i osmeħ joj zakaza kad izgovori teŒak eufemizam: – Pomalo uŒasno, u stvari.

On raŒiri ruke i ona uteće kući.

– Prokletstvo! – progunća on u njene kovrdŒe kad mu ona zagnjuri lice u grudi. – To je taćno ono od ćega sam strepeo.

– Œta to... da će da se pokaŒe da sam savrŒeni laŒnjak? – priguŒenim glasom upita.

– Ne... već da će se ovo završiti tako što će neko biti povređen.

Ona diže glavu. – Mislim da je Piteru tvoja uteha potrebna taman koliko i meni. On se užasno oseća.

– I zato ne želi da ti odeš.

Ona se neodlučno odvoji od njega i povuče se korak natrag. – Ne mogu da ostanem, to moraš da shvatiš. Piter me je uistinu pozvao da se ovamo uselim samo zato što je mislio da sam njegova krv i meso. Ako bih ostala ovde prihvatanje istine bilo bi samo još teže i bolnije... za oboje. Ne želim da naše prijateljstvo opterećujem na taj način. I to svakako neće značiti da ću sasvim nestati iz njegovog života... dolaziću ovamo svakoga dana da radim u studiju sve dok moj studio ponovo ne bude izgrađen. Ali sad kad imam novca i mogu da se izdržavam i da uzmem novi automobil, nema valjanog razloga da se ne vratim kući. Radnici su sve očistili i moja spavaća soba sasvim je pristojna za život, kupatilo je sređeno, električne instalacije, kanalizacija i vodoinstalaterski radovi... sve je to urađeno tako da imam i struju i vodu.

– Tako je. Može da se stanuje, ali teško da je udobno. Zar nisu zavese i tapeti poskidani i bačeni na đubre?

– Ne smeta mi malo neudobnosti sve dok zidari ne završe posao, a onda ću sve ponovo dovesti u red – reče i dohvati sledeću knjigu, pokušavajući da deluje snažno i odlučno.

Itan je sumorno zurio u nju. – Ako ti tvoji principi smetaju da ostaneš ovde, što onda ne pođeš sa mnom na Vaiheke? – reče iznenada. – Možeš da putuješ trajektom svakoga dana. I to ti ne bi oduzelo mnogo više vremena no kad bi dolazila od kuće.

Knjiga joj ispade iz najednom utrulih prstiju.

– Da li ti to mene zoveš da se preselim kod tebe? – upita prigušenim glasom i pomalo bez daha, a puna nade. – Da živim s tobom?

Nasta potpuna tišina u kojoj ona pomisli da jasno može da čuje kako joj se krv tromo upumpava u srce koje je vapilo za kiseonikom.

O, bože, mogla je isto tako i prsten da mu zatraži!

– Pa, da ostaneš sve dok ti kuća ne bude završena, u svakom slučaju – reče Itan postavljajući tako na neki način uslov, a iznenadni oprez koji mu se javi u očima potisnuo je seksi osmehom, s namerom da je podseti šta sve može da izgubi ako ne prihvati ponudu.

Uzburkana krv naglo joj se stiša i iz povređenog srca krenu ka koži, ugasivši nadu posramljenim crvenilom. Znala je da je sve to previše dobro da bi bilo istinito. Razume se da on nije predlagao ništa čak ni blizu nečeg stalnog. Prosto je učinio jednu impulsivnu ponudu, smišljenu da ugodnijom učini njihovu vezu, siguran u uverenju da će moći da joj mahne zbogom za nekoliko nedelja kad seks s njom više ne bude novotarija.

Sad je imala još više razloga da bude podzriva. Možda mu je konačno palo na pamet da će kuću da deli s ćerkom jednog silovatelja? Na kraju, ko zna kakva loša krv teče kroz njene polutanske vene!

Emili je znala da je strašno nezahvalna, ali je bila previše povređena da se na to obazire.

– Onda, hvala ti, ali mislim da bih radije da se smestim u svojoj kući – reče mu ona usiljeno vedro, uprkos zvucima koje joj je slalo srce.

Saže se i podiže knjigu s poda. – Uvek sam imala nameru da se kući vratim čim budem mogla. Nikome nisam želela da se namećem...

– I ne namećeš se nikome – reče joj Itan kome osmeh izblede u mrštenju. – Zar ne želiš kod mene? Mislio sam da si rekla da ti se kuća sviđa.

– I jesam. – Svidelo joj se mesto, volela je vlasnika. Mrzela je način na koji joj je stavio do znanja da nije vredna bilo kakve budućnosti s njim.

Stavi knjigu u torbu i okrenu se. Itan joj prepreči put i prstima zakači naramenice njene majice tako povukavši tkaninu da joj se tesno zateže preko grudi.

– Mogu da te nateram da kažeš da – promrmlja zavodljivo i onda naže glavu i nosom je zagolica po vratu.

– Mislim da oboje znamo da veoma lako mogu da te navedem da promeniš mišljenje.

Ona suzbi slabu želju da uradi baš to. Pokušavao je da sve ovo predstavi kao da je samo seks u pitanju i nije mogla da mu dozvoli da u tome uspe. – Da, mogao bi – reče mu promuklim glasom. – Ali da li bi to hteo da uradiš kad bi znao šta bi to za mene značilo?

On diže glavu zatečen bolom u njenom glasu. Ona mu ponosito sreće pogled, sa srcem u očima. – I zato ako nisi spreman da preuzmeš odgovornost za to možda bi trebalo da se složiš da je bolje da ne stanujemo zajedno...

Na trenutak skoro poverova... ponada se... da će se usprotiviti, ali on onda klimnu glavom i taj dragoceni trenutak ode u nepovrat.

– Razume se, izbor je samo tvoj. Sad kad imaš novac od osiguranja više ne moraš da prihvataš neželjene usluge od muškaraca.

Bio je to nizak udarac i po iznenadnom dubokom rumenilu na njegovim obrazima bilo je jasno da i sam to zna i njeno rođeno ranjeno srce zavapi zbog njega kad se okrenuo na petama i otišao. Ali je bila prilično sigurna da će brzo povratiti svoje nadmeno samopouzdanje kad bude razmislio o onome što se dogodilo i shvatio da je odbijen kao gazda, a ne kao ljubavnik. Strast koja je tako vrelo buktala među njima i dalje mu je stajala na raspolaganju kad god poželi, a činjenica da ga je posredno obavestila da počinje da se zaljubljuje u njega mogla je samo da bude dodatni izazov celom njihovom odnosu. U najmanju ruku, znaće da se ona ne sprema da mu postavi emotivnu zamku, ili da se cenjka svojim osećanjima.

Posle nekoliko dana novog režima ona nije htela da prizna, čak ni sebi, da joj dom više ne odgovara. Izgledalo je kao da mu je požar oduzeo dušu, a seizmički poremećaj koji je zadesio njenu ličnost i osećanja samo je ojačao osećaj izmeštenosti. Rad više nije uspevao da popuni praznine u njenom životu. Proganjalo ju je i jedno novo pitanje... da li bi Džejms Kvest sve ostavio njoj da je znao da nije njegova biološka unuka? Volela je da misli kako bi odgovor bio da, da je zaslužila njegovu ljubav i poštovanje, ali u to više nije bila sigurna. Verovatno će biti potrebne godine da se reši razočaranja i protivrečnih osećanja vezanih za svoje rođenje. Svakoga puta kad bude razgovarala ili videla svoje roditelje, roditelje koji su je *usvojili*, imaće bez sumnje dugačak spisak pitanja da im postavi.

Osim neugodnosti otvorenih zidova i debelih naslaga zidarske prašine, koja se obnavljala svakoga dana i uvlačila u svaku naprslinu i pukotinu, Emili otkri da joj je ogoljena kuća, puna odjeka i šupljina, i više no avetinjska čim zađe sunce.

Prve noći je malo plakala u jastuk kad je ekran njenog mobilnog telefona dobrodošlim sjajem zasvetleo u mraku. Zgrabila ga je, prinela uhu i čula zanosno predenje.

– Jesi li već u krevetu?

Uštinula se za vrh nosa kako ne bi primetio da je plakala. – Ko je to?

– Baš smešno. Zar imaš toliko ljubavnika da ne možeš da prepoznaš koji je koji? *Ljubavnici*. Suze su joj, ovog puta od olakšanja, opet zapretile.

– Volela bih da imam!

– Ne, ne bi. – Oh, sad ne samo da mu se nadmenost vratila već je bila i veća no ranije. – Kako se držiš? Ne čini li ti se da je tamo kod tebe malo pusto i tužno?

Žaoka mu je bila tako tačna da se ona trgla. – Spavala sam – slagala je.

– U krevetu si, znači. Šta imaš na sebi?

Bradavice su joj smesta otvrdnule i podigle svilenu tkaninu njene spavačice. Znao je da ona voli da ode u krevet u lepim stvarima.

– Prugastu flanelsku pižamu.

– Lažljivice – rekao joj je i zakikotao se. – Zar nećeš da me pitaš šta nosim ja?

On je spavao go.

– Ne. Gde si ti? – upitala je, bespomoćno zamišljajući njegovo golo telo ispruženo na ogromnom krevetu u sobi s pogledom na tajni ružičnjak i pomislila kako se možda dodiruje dok razgovara s njom, tako da joj je talas vreline smesta zapljusnuo međunožje.

– Morao sam opet da odletim dole na gradilište. Spavam kod jednog od mojih inženjera – rekao joj je i sasvim joj razbio grešnu fantaziju. – Jesi li se već predomisllila?

Znači tako je on sve ovo nameravao da igra.

– Ne, a ti?

Tišina.

– Laku noć, Emili.

– Laku noć, Itane.

I sledeće dve noći je takođe zvao i oba puta je njihove duge, razlivene razgovore završavao na isti način. Pitala se da li je činjenica što se opredelio da je draži podsećanjem na to da je zaljubljena u njega po nečemu značajna. Trebalo je da prođu još dva dana do njegovog povratka i ona je otkrila da jedva čeka još dva prisna, ponoćna razgovora isto koliko i ostvarenje njegovih podrugljivih pretnji o maratonskom vođenju ljubavi. Kako sebe nikad nije smatrala preterano seksi osobom, prosto se čudila koliko joj mnogo nedostaje čisto fizička veza u njihovom odnosu i koliko je vremena trošila na zamišljanje vrelih seksualnih scena u kojima bi pokušavala da zadovolji svoju čežnju za njegovim erotskim veštinama.

Sledećeg popodneva se rano vratila kući da nadzire isporuku novih kuhinjskih elemenata i ravnala je kartone kutija u dvorištu kako bi bili spremni za nošenje na reciklažu kad je obradova Piterov nailazak u njegovom žutom „trčkaralu“.

– Nadam se da niste naumili da Džefa ostavite bez posla – pozdravi ga ona dok je hramajući obilazio gomile zidarskog otpada za koje su je uverili da će biti sklonjene po završetku posla.

– On je kod lekara. Problemi s kičmom. Auto, razume se, ne može da se meri s rolsom, ali je ipak zgodna mala stvar. – Is tim rečima zadovoljno potapša krov vozila. – Poželeo sam da malo svratim i vidim kako stvari teku.

Pošto ga je provela svuda unaokolo i poslužila šoljom čaja, krenula je da ga isprati do automobila.

– Nisam te izbacio iz svog testamenta, znaš – iznenada joj reče i ona ga preneraženo pogleda. – I ne nameravam da to učinim!

– Pitere...!

– Znam, znam. Ti nisi moja unuka. Znam to. Ali sam razmišljao o tome i želim da znaš da si mi isto što i unuka, iako nismo u srodstvu. Kao što sam ti već rekao, imam ćupove novca i već sam Robinsonu dao nalog da izdvoji poseban fond za Kerolinu ćerku, ko god ona bila. A ako se brineš zbog dečaka, nemoj... rekao sam im sve o tome i obojica su srećni kao što samo mogu biti. Rekli su da ti to zaslužuješ posle sveg jada koji sam ti naneo. Ali ja ti to ne dajem kao nadoknadu ili

podmićivanje. Dajem ti to zato što me čini srećnim da mislim da ćeš ti to dobiti kad ja budem otišao. A ti želiš da ja umrem srećan, zar ne?

– Uopšte ne želim da umrete! – reče ona pomislivši kako se on veoma dobro oporavio i kako pokazuje mnogo svoje pređašnje kočopernosti.

– Onda nemoj da mi srce opterećuješ stresom prepirući se sa mnom – reče joj, vešto ulučivši priliku da njegova reč bude poslednja. Onda pogleda natrag u njenu kuću gde su se nadmetali zvuci električne bušilice i pištolja.

– Nema boljih od Itanove ekipe za obavljanje vrhunskog posla u rekordnom vremenu... – reče i ponosno zakluma glavom. – Onaj plavokosi gore na krovu, Sorti, bio je s Itanom otkako je sazeo svoju prvu kuću.

– *Itanova* ekipa? – ponovi Emili i oči joj s Pitera odleteše prema čoveku koji je ukucavao ploče valovitog čelika na krov. – Ali oni su iz preduzeća koje se zove *Džekeđ konstrukšn*. Koliko sam razumela posao su dobili tako što su osiguravajućoj kompaniji ponudili najprihvatljiviju cenu...

– *Džekeđ* je jedna od Itanovih kompanija. Mislim da ćeš otkriti da je on sve sredio i tako brzo sve postavio na noge. Oni su vrhunski stručnjaci i obično žestoko naplaćuju svoje usluge, tako da nema šanse da su oni dali najjeftiniju ponudu nekoj trećerazrednoj osiguravajućoj kompaniji, osim ako im neko nije debelo podmazao račune...

Emili beše kao gromom pogođena tako da počne da muca: – Da li... da li mi vi to govorite da je *Itan*..?.

– Da li si ti ikad ponovo lično razgovarala s tim čovekom iz osiguravajuće kompanije?

– Ovaj, ne... Itan je rekao... Itan je rekao da će on to srediti – završi ona polako i oči joj se raširiše.

Piter klimnu glavom i njegova seda kosa kao da zasija na suncu. – Pa je tako i učinio. Poznato mi je takođe da se on još rve s tipovima iz osiguravajuće kompanije oko iznosa obeštećenja. Tako da će direktna uplata kojoj si se tako radovala... mislim da ćeš ustanoviti da joj poreklo nije iz bilo kog osiguravajućeg fonda.

Itan?

– Ali... ja ne razumem... zašto bi on tako nešto učinio? – zavapi ona. Taman kad je pomislila da ga je skroz pročitala, čovek bi se opet pretvarao u zagonetku!

– To je interesantno pitanje. Što mu ga ne postaviš kad se sledeći put budete videli? – reče Piter, smeštajući se za volan automobila, pošto je uradio ono što je nameravao, nadajući se da mu se njegova neodoljiva želja da se u sve petlja neće opet obiti o glavu. Emili mu nije bila unuka, ali je on gajio velike nade da bi jednog dana mogla postati član porodice.

Emili nestrpljivo sačeka da Šorti siđe s krova i onda ga podvrgnu strogom razgovoru koji joj potvrdi da je Itan, a ne njena osiguravajuća kompanija, ubrzao posao rekonstrukcije te da su svi računi odlazili jednoj of-šor investicionoj kompaniji koja je, kakvo iznenađenje, ista ona koja je finansirala Itanove građevinske projekte.

Te noći se prisili da isključi mobilni telefon i da budna leži uvijajući se i prevrćući, potiskujući goruću želju da svaki čas proverava ima li poruka. U svesti je stalno iznova prevrtala događaje iz poslednjih nekoliko nedelja, ispitivala svaki i najmanji slučaj ne bi li otkrila neko novo značenje, pitala se ne prenosi li na Itana svoje lične sumnje i nesigurnosti pre no da ga prihvati kao čoveka kakav zaista jeste; da očekuje savršenstvo kad savršena sama nije bila. Njena čežnja za stabilnošću u jednom nesumnjivo nestabilnom svetu bila je budalasta ako je zapravo značila odbacivanje nečega što je želela više od svega na svetu. U pokušaju da sklopi sitne kockice mozaika svog rasturenog života, zanemarivala je širu sliku. Ono što je ona

pokušavala da uradi bila je konzervacija, a ne obnova. Konzervacija je značila očuvanje predmeta u njegovom postojećem, oštećenom stanju, a obnova znači upumpavanje u taj predmet novog i poletnog života radi budućnosti.

I kad je tako sebi objasnila sve, uspela je čak i da odspava nekoliko sati i rano sledećeg jutra pozvala je Dilana telefonom i upitala ga da li još ima ključeve Itanove kuće.

Samo je s mukom uspela da ga odvrati da se i sam ne ubaci u njen plan i obogati ga svojim nečuvenim idejama. Čak i tada, kad se sastala s njim dole na obali da uzme ključeve, bila je u iskušenju da mu izbuši gume na poršeu kako bi ga sprečila da je automobilom prati na trajekt. Bio je odeven kao gangster, u kišnom mantilu s dvostrukim zakopčavanjem i sa šešišom na glavi, a govorio je krajičkom usana dok joj je u ruke gurao komad papira s uputstvima za Itanovu kuću i šifrom za vrata.

– Potrudi se da pojedеш papir kad zapamtiš sve što na njemu piše – reče joj. – Primetićeš da sam ga namazao marmeladom sa zadnje strane da ti olakšam postupak.

I, razume se, nije lagao, jer je na poleđini papira bila lepljiva mrlja koja je imala ukus grejpfruta, oseti kad liznu prst da ga očisti. Očigledno je da je adresu i podatke pisao na stolu za obedovanje.

– Ima li nešto napisano i nevidljivim mastilom?

On se osmehnu. – Ostao sam bez limuna.

– Nadam se da takav nećeš otići na posao – reče mu s omalovažavanjem i stavi ceduljicu u džep svoje lepršave zelene letnje haljine, za koju je smatrala da će se fino uklopiti u šareniš gomile turista na ostrvu.

– Mislio sam da izgledam kao jedan od onih seksi špijuna koje možeš da vidiš u starim filmovima.

– Pre bih rekla da si sličniji inspektor Kluzou – promrmlja ona, očekujući da će početi da govori onim nakaradnim francuskim naglaskom svojstvenim izmišljenom detektivu.

Na sreću, upustva koja joj je dao bila su ispravna iako je očekivala da će malo da je šeta po ostrvu, a i šifre za vrata i sigurnosni sistem bile su tačne.

Kuća je bila uvijena u divnu tišinu kad ona stupi unutra, skoro kao da je čekala da ona dođe, i ona, ostavivši sandale pred vratima, stade da luta po kući da nađe mesto za okončanje svoje misije i konačno se odluči da to bude na kaminu iznad koga je na zidu bila uljana slika plave morske pučine.

– Šta radiš to?

Emili skoči i vrisnu u poslednjem trenutku uhvativši mali ćup s poklopcem koji joj je ispao iz ruku i zamalo se razbio na podu od tvrdog drveta.

– Oh, bože, trebalo bi da ti nisi ovde... na smrt si me preplašio! – reče ona Itanu i grozničavo stade da proučava ćup i poklopac da vidi da negde nije ogreban. – Ne mogu da verujem da sam ga skoro ispustila!

Itanove obrve se izviše na njen optužujući ton. – Šta je to?

– Ćup dinje – reče ona potresena izbegnutom nesrećom i postavi ćup na zidić kamina tako da više dođe do izražaja.

– Prilično je mali da bi u njega mogla da stane dinja.

Ona se nakostreši na njegovu porugu. – Tako se zove zbog motiva naslikanog na njemu. Slučajno je veoma dragocen.

– Zaista? Ta mala stvar? Koliko košta?

Ona mu reče, a adrenalin proključao od straha i dalje joj je vitlao po telu i činio je ošamućenom i vazdušastom.

On žmirnu i pogleda još jednom, ovaj put s puno poštovanja, mali ćup. – *Zar toliko?*

Pokušala je da smiri svoje uspaničeno srce, ali oseti i slast zadovoljstva zbog njegove zapanjenosti.

– Da. To je veoma redak komad... kineski porcelán iz petnaestog veka i ima fascinantnu carsku istoriju. Bio je vlasništvo carice koja ga je podarila veoma uticajnom britanskom zvaničniku koji je službovao u Kini na početku dvadesetog veka. Moj deda ga je kupio pre trideset godina na jednoj privatnoj aukciji. Bilo je to njegovo najdragocenije vlasništvo – reče ona ponosno.

Jedan zbunjeni izraz pređe mu preko lica. – Čekaj malo! Hoćeš da mi kažeš da si ovu stvar imala sve vreme? Mislio sam da si bez prebijene pare sve dok ti osiguravajuća kompanija ne isplati obeštećenje.

Sad se i Emili zbuni takođe, ali onda preblede kad shvati šta je mislio. – Ali nisam valjda to mogla da *prodam!* – zavapi užasnuta i od same pomisli. – Bio je to dedin ponos i uživanje. On je to zvao „jedina moja prava stvar“. Bukvalno nema novca kojim bi mogao da se plati. *Nikad* ne bih mogla da ga prodam. To nije *roba*, to je moja istorija, moje *nasledstvo*...

Nasta napeta tišina posle njenog dramatičnog kazivanja i Itanov kratki nalet ljutnje istopi se u radoznalost meku kao svila.

– Pa šta onda radi tu na mom kaminu?

Sad kad je prevazišla svoj prvobitni strah, Emili iznenada shvati da se njeno pažljivo planiranje skoro izjalovilo. Oči joj se raširiše kad takođe posta svesna Itanovih golih grudi i nezakopčanih farmerki koje su mu visile do pola stražnjice.

– Ja... ja... otkud ti kod kuće pre svega?

– Otkrio sam da imam jedan hitan lični posao u gradu – meko reče. – Znači opet si se vratila svojim starim podvalama, je li, Emili? Ušunjavaš se u kuće drugih ljudi i petljaš im po imovini? Mada, vidim da se ovoga puta nisi prerušavala...

Ona pocrvene postajući svakoga minuta sve nervoznija. Provuče ruke kroz kosu i njegove oči ispratiše podizanje njenih grudi ispod fine tkanine haljine.

– N-ne... nisam... ja sam želela da ti dam ćup dinje – promrmlja ona. – I tako sam ubedila Dilana da mi da ključ. Imala sam nameru da ti ćup ostavim ovde kao iznenađenje. Znala sam da ćeš pogoditi od koga je. Pogledaj ga, kao da je stvoren za ovu sobu... jednostavan i elegantan... a plavo-beli motiv na ćupu odskače od tvojih belih zidova i hvata i privlači boje slike koja stoji iznad. Vidiš, motiv loze je cvetni što je veoma odgovarajuće za čoveka koji gaji ruže...

– Želiš da mi daš svoje nasledstvo? – tiho upita, prekinuvši njeno nervozno ćeretanje.

– Čini se da ti sve vreme daješ meni nešto svoje – reče mu i pomisli da bi baš mogli i da otvore sve karte pa nastavi s divljom žestinom: – Tvoja građevinska ekipa... novac od osiguranja... znam sve o tome.

– Da li? Sumnjam – reče on i rukom se osloni na kamin. – Znači ovo je samo neka vrsta naknade... *kvid pro kvo* jer ne možeš da podneseš misao da meni nešto duguješ?

Ako se složi, bio bi to onda u potpunosti poraz njene čestite namere. – *Ne!* Rekla sam ti da njegova vrednost nema nikakve veze s novcem. To je dar... od mene tebi.

On se osmehnu i čvrstina na licu mu omekša, a ledeno plave oči malo se zamagliše. – Još jedan? Zar se ne sećaš? Ti si mi već dala jedan redak dar.

Čelo joj se nabra.

– Nešto čak i dragocenije od ovoga – reče on milujući oblinu ćupa s prefinjenošću koju je njegova suptilna lepota iziskivala.

Ona zavrte glavom, sasvim zbunjena. *Nije imala ništa* dragocenije, pomisli kad je on uhvati za ruke i povuče je prema sredini sobe, prema dugom, belom kauču na kome su bili razbacani jastučići pastelnih boja.

On zasta pod mlazom sunčeve svetlosti koji je stizao kroz svetlarnik na tavanici i moćna mu ramena ogrtao zlatnim plaštom pa joj diže ruke i nasloni ih na guste malje na svojim grudima, primoravši je da tu oseti nepravilno lupanje srca. – Nešto što nikad ne bi mogla da prodaš, nešto što možeš samo da daš. Tvoju ličnu „jedinu pravu stvar“, Emili...

Poče da shvata. Dah joj zasta u grlu od nežnog razumevanja u njegovim očima, strasnog ubedenja u njegovom glasu. Kao i uvek, on je već bio jedan korak ispred nje. – Oh! Oh, *to...*

– I umesto da poštujem dar koji si mi dala, ja sam te iskoristio.

Ona oseti ujed bola. Da li ga je pogrešno shvatila? – Ne...

– Da, stoga što sam uživao da me voliš, a pravio se da to ne želim da znam. Naterala si me da previše osećam, Emili, a to me je uplašilo... vratilo me je to u doba kad sam se osećao beskrajno nemoćan da savladam emotivni haos u sebi... i tako sam nastavio da dižem ograde i da pokušavam da nađem razloge da mi se ne sviđaš, da se držim podalje... da sebi ne dozvolim da smatram da si seksi, zabavna, privlačna, ljubazna, slatka... da te ne vidim takvu kakva stvarno jesi, da te ne želim. I kad mi to nije uspelo bilo je najlakše da se sve svede na seks, da to nazovem strašću ili željom, zbog toga što sam onda tome mogao da okrenem leđa i odem kad poželim, onako kako sam to ranije uvek radio.

Malo počuta i šaku joj stavi na obraz, palcem joj lako pređe preko usana pa tiho nastavi: – Ali od tebe ne mogu da odem, Emili. Pokušao sam i nisam uspeo... Postala si i previše deo mene... deo čije postojanje ja više ne želim da poričem. Prošle noći mi se nisi javila na telefon pa sam skoro poludeo od brige šta je moglo da ti se desi. Skoro da sam pozvao Dilana da ode do tebe da proveru kako si, ali sam znao da će mi se narugati preko telefona.

– Piter mi je rekao za novac od osiguranja pa sam tugovala – priznade ona i onda dodade pogledavši ga kroz trepavice: – I smišljala osvetu.

– Dao sam ti novac delom i zbog toga što sam želeo da budeš potpuno slobodna da načiniš svoj izbor, a ne da to činiš u zamci Piterovih iščekivanja... ili mojih – reče. – Ali priznajem da je tu bilo i manipulacije. Uživao sam u osećanju da ja imam kontrolu... i pri tom znam da ti pomažem, a ne moram da objašnjavam zašto osećam potrebu da to činim. Ono što sam stvarno želeo bilo je da ti slobodno odlučiš da budeš sa mnom.

– Ja sam tebe već bila odabrala – podseti ga ona glasom promuklim od navrelih osećanja i, pomerivši ruke preko njegovih grudi, oseti da mu srce ubrzava rad. – Volela sam te tako jako da mi je to vezivalo jezik. Prošle noći sam odlučila da je došlo vreme da ti otvorim srce. Ranije sam ti dozvoljavala da me sprečiš da kažem te reči jer sam se plašila da te ne izgubim. Taj ćup je poruka da mi značiš mnogo više od sveg porcelana u Kini.

Usne mu se malo iskriviše od njene ozbiljne iskrenosti. – A ti meni značiš mnogo više od svih ruža u mojoj bašti – podrugnu joj se.

– Uprkos mom groznom poreklu? – upita ona ne oklevajući.

– Ja sam prosto zahvalan onome, ko god to bio, ko ti je dao život, jer te je taj život konačno doveo ovde, ovde gde pripadaš – reče joj on prosto.

Ona ga rukama obgrli oko struka uživajući u mirisu njegove vruće kože, očiju blistavih od razdraganosti. – Da li to stvarno misliš?

On joj diže glavu i njegova tvrda usta poklopiše joj pokorne usne, ali tako da ona ipak ču odavno iščekivane reči: – Mislim da te volim, gospođice Vest.

Ona malo odmače glavu da se nasmeje. – Prezime je *Kvest*, a ne *Vest*.

On ih oboje povuče dole na beli kauč i pribi je uz sebe, uza svoje srce. – Kako bi bilo da tu potencijalnu zbrku rešimo jednom zasnagda?

– A kako predlažeš da to učinimo? – upita ga ona promuklim glasom, grleći ga oko vrata.

Oči mu zasvetleše opakim humorom. – Kako, pa venčanjem, razume se... jedino tako možeš da postaneš samo Vest.

uživajte u svijetu knjiga